
NUMBER ONE BESTSELLING AUTHOR OF
I AM NUMBER FOUR
UNITED AS ONE
PITTACUS LORE

Pittacus Lore

Uniți ca unul

V.1

Traducere din limba engleză,

ONIMUSHA_CS

Volumul șapte din seria bestseller

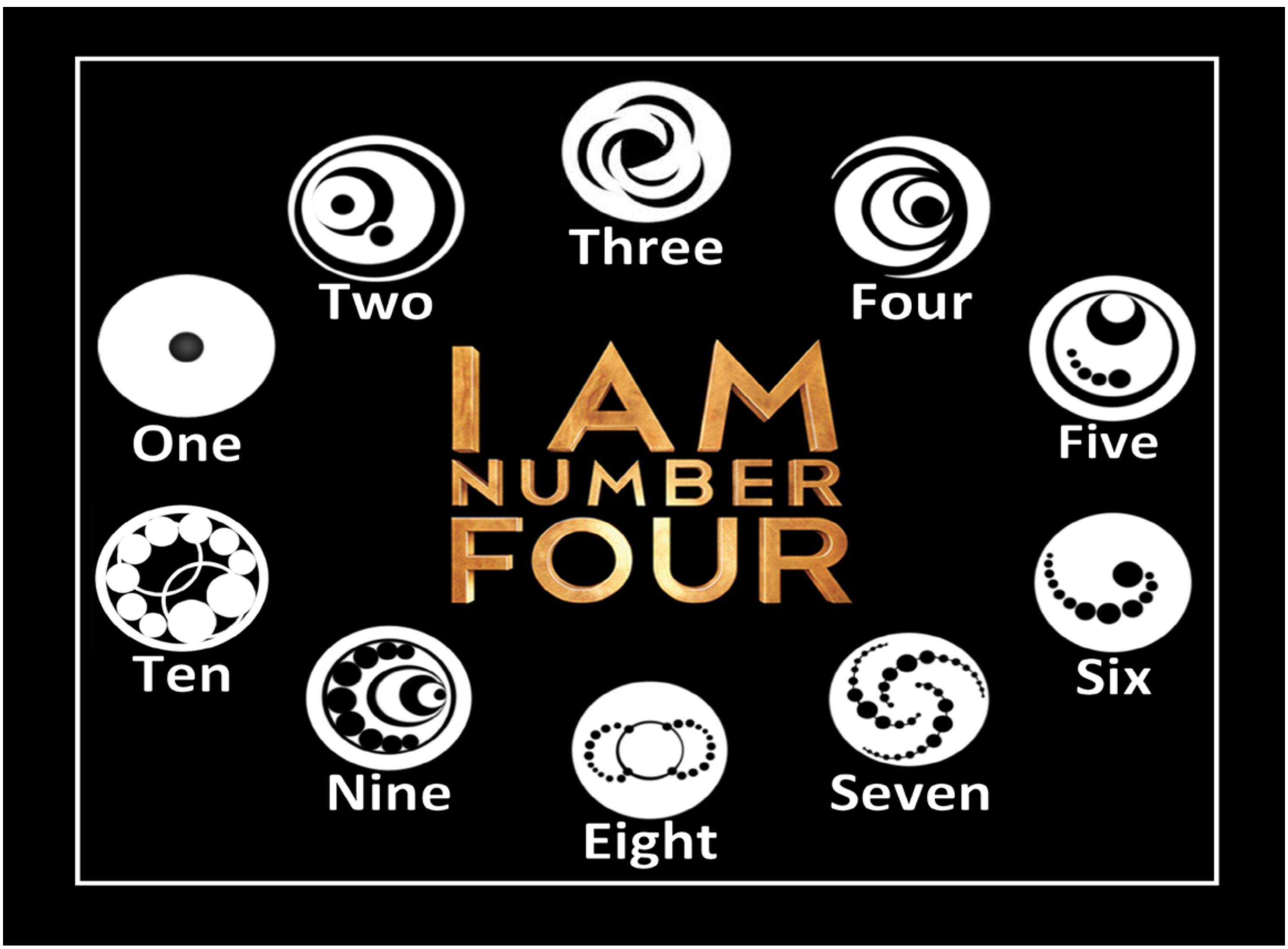
EU SUNT NUMĂRUL PATRU

Noiembrie 2020

La momentul traducerii, nicio editură din Romania nu avea tradusă această carte.

Pentru Alexandra D,
cea care m-a convins
să continui traducerea acestei serii.

Lorien will rise again

Three
Two
Four
One
I AM NUMBER FOUR
Five
Ten
Six
Nine
Eight
Seven

Prefață

EVENIMENTELE POVESTITE ÎN ACEASTĂ CARTE

SUNT REALE.

NUMELE PERSONAJELOR ŞI ALE LOCURILOR

AU FOST SCHIMBATE PENTRU A-I PROTEJA

PE SUPRAVIEŢUITORII DE PE LORIEN,

CARE CONTINUĂ SĂ SE ASCUNDĂ.

GÂNDIȚI-VĂ CĂ ACESTA ESTE UN PRIM

AVERTISMENT!

EXISTENŢA ALTOR CIVILIZAŢII ESTE

O REALITATE!

UNELE DINTRE ELE ÎNCEARCĂ

SĂ VĂ DISTRUGĂ!

Seria “Moștenirile Lorienului”, de Pittacus Lore

I Am Number Four (Eu sunt Numărul Patru — Editura Nemira)
The Power of Six (Puterea celor șase — Editura Nemira)
The Rise of Nine (Lupta celor nouă — Editura Nemira)
The Fall of Five (Greșeala lui Cinci — Onimusha)
The Revenge of Seven (Răzbunarea lui Șapte — Onimusha)
The Fate of Ten (Soarta lui Zece)
United as One (Uniți ca unul)

Cuprins

PROLOG

Fata stă pe buza râpei, degetele de la picioare strângând marginea stâncoasă. O prăpastie întunecată se deschide în fața ei și câteva pietre se desprind și cad, dispărând în adânc, în jos, în umbre. Cândva, acolo a fost ceva, un turn sau un templu — fata nu își mai amintește exact ce anume. Se uită în hăul fără fund din fața ei și, cumva, știe că acest loc a fost important cândva. Un loc sigur.

Un sanctuar.

Ar vrea să facă un pas înapoi de pe marginea abruptă a abisului. E periculos să stea acolo. Cu toate acestea, nu se poate mișca. Picioarele ei parcă au prins rădăcini. Simte că pământul stâncos se schimbă și se prăbușește sub picioarele ei. Abisul din fața ei se extinde. În curând, marginea pe care stă se va rupe și va ea cădea, înghițită de întuneric.

Ar fi chiar atât de rău?

Pe fată o doare capul. Este o durere îndepărtată, de parcă ar fi durerea altcuiva. Durerea începe de la frunte, se întinde spre tâmple și apoi spre maxilar. Își imaginează capul ca pe un ou care a început să se crape, fisurile din coajă întinzându-se pe toată suprafața. Își freacă tâmplele cu mâinile și încearcă să se concentreze.

Își amintește vag că a fost trântită de pământul stâncos, iar și iar, prinsă de gleznă de o forță prea puternică pentru a-i rezista, cu capul lovindu-se de stâncile neiertătoare. Totuși, parcă i s-a întâmplat altcuiva. Amintirea, ca o durere, pare atât de îndepărtată.

În întuneric e pace. Nu va trebui să-și amintească bătaia, durerea care a urmat sau ce a pierdut când această prăpastie fără fund a apărut în pământ. Dacă se va lăsa să alunece în hău, va putea să lase totul în urmă, pentru totdeauna.

Ceva o trage înapoi. Ceva din interiorul ei îi spune că nu ar trebui să fugă de durere, că ar trebui să se întoarcă. Să continue să lupte.

În întunericul de sub ea vede o licărire albastră, o lumină solitară. Inima îi tresare când o vede. Luminița aceea îi amintește pentru ce a luptat și de ce este atât de rănită. La început, luminița este ca un punct, ca atunci când privește cerul nopții și vede o stea singuratică. Curând, luminița se extinde și se mărește, ca o cometă ce vine spre ea. Fata tremură pe marginea prăpastiei.

Și apoi, el plutește în fața ei, strălucitor, la fel ca ultima dată când l-a văzut. Părul lui negru cârlionțat și dezordonat, ochii lui verzi ca smaraldul privind fix în ai ei — este exact așa cum și-l amintește. El îi zâmbește, cu zâmbetul acela irezistibil, și îi întinde o mână.

— Marina, este în regulă, îi spune el. Nu mai trebuie să lupți.

Mușchii ei se relaxează la auzul vocii lui. Întunericul ce se întinde sub ea nu mai pare atât de neplăcut. Ea își pune un picior deasupra abisului. Capul pare să nu o mai doară la fel de tare. Mai înaintează un pas.

— Așa, spune el. Vino acasă cu mine.

Aproape că îl ia de mână. Totuși, ceva nu este în regulă. Își mută privirea de la ochii lui, de la zâmbetul lui, și vede cicatricea. O cicatrice groasă, vineție, îi înconjoară gâtul. Ea își retrage mâna și aproape că alunecă de pe marginea prăpastiei.

— Nu este real! țipă ea, regăsindu-și vocea. Își pune picioarele ferm pe pământul stâncos și se îndepărtează de întuneric.

Privește cum zâmbetul băiatului cârlionțat se transformă în ceva crud și rău, o expresie pe care nu a văzut-o niciodată pe chipul său.

— Dacă nu este real, atunci de ce nu te poți trezi? o întreabă el.

Ea nu știe. Este blocată aici, pe marginea prăpastiei, în acest loc, între băiatul cu cârlionți negri și întuneric — la iubit cândva, dar acesta nu este el cu adevărat. Este cel care a adus-o aici; este cel care a

bătut-o atât de rău și care a distrus acest loc pe care l-a iubit. Iar acum, *el* îi spurcă amintirile. Îl fixează cu privirea.

— Mă voi trezi, nenorocitule. Voi veni după tine.

Ochii lui lucesc și încearcă să adopte o expresie amuzantă; dar ea știe că el este furios. Trucul lui pervers nu a funcționat.

— Ar fi fost pașnic, prostuțo. Puteai să te arunci în întunericul de jos. Ți-am oferit milă.

El începe să se retragă în prăpastie, lăsând-o singură în acest loc. Cuvintele lui plutesc spre ea. Acum tot ce te așteaptă este și mai multă durere.

— Așa să fie, spune ea.

Băiatul cu un singur ochi stă cu capul pe pernă în închisoarea lui. Stă cu mâinile încrucișate pe piept — nu are de ales; brațele sale sunt legate în interiorul unei cămăși de forță. Unicul său ochi se uită plictisit pe pereții albi, căptușiți și moi. Ușa nu are clanță și nu se întrevede nicio modalitate de a scăpa. Nasul îl mănâncă și își îngroapă fața în umăr ca să se scarpine.

Când își ridică privirea, vede o umbră pe perete. Cineva stă în spatele lui. Băiatul cu un singur ochi tresare când două brațe puternice se așază pe umerii lui și strâng ușor. Vocea puternică îi sună chiar în ureche.

— Te-aș putea ierta, îi spune vizitatorul. Eșecurile tale, insubordonarea... Într-un fel, a fost vina mea. Încă de la început, n-ar fi trebuit să te trimit la ei. Să te infiltrezi printre ei. E normal și firesc să dezvolți... simpatii.

— Lider Iubit..., spune batjocoritor băiatul cu un singur ochi. Se zbate în cămașa de forță. Ai venit să mă salvezi?

— Exact, spune individul cu o voce de tată mândru, ignorând tonul sarcastic al băiatului. Ar putea fi ca înainte. Cum ți-am promis mereu. Am putea stăpâni împreună. Uite ce ți-au făcut, cum te tratează. Ești atât de puternic, iar tu îi lași să te lege ca pe un animal...

— Am adormit, nu-i așa? întreabă băiatul cu un singur ochi. Visez.

— Da. Dar împăcarea noastră va fi reală, băiatul meu. Mâinile puternice se desprind de pe umerii băiatului și încep să-i dezlege cămașa de forță. În schimb, îmi doresc un lucru mărunt, continuă vizitatorul. O demonstrație a loialității tale. Pe scurt, spune-mi unde îi găsesc. Unde te găsesc pe tine. Semenii mei — semenii noștri — vor fi acolo înainte să apuci să te trezești. Te vor elibera și îți vei recâștiga onoarea.

Băiatul cu un singur ochi nu pare interesat de propunerea bărbatului. Simte cum cămașa de forță se lărgește, pe măsură ce cataramele sunt desfăcute. Se concentrează și își amintește că acesta este un vis.

— M-ai aruncat ca pe un gunoi, spune băiatul. De ce eu? De ce acum?

— Mi-am dat seama că a fost o greșeală, spune bărbatul printre dinți. Ești mâna mea dreaptă. Ești puternic.

Este pentru prima dată când băiatul cu un singur ochi îl aude pe bărbat cerându-și scuze. Băiatul pufnește în râs. Știe că asta este o minciună. Bărbatul a venit pentru că îl crede slab. Îl manipulează. Îi testează slăbiciunile.

Dar acesta este doar un vis. Visul băiatului cu un singur ochi. Asta însemnând regulile lui.

— Ce zici? întreabă bărbatul, cu răsuflarea fierbinte, la urechea băiatului cu un singur ochi. Unde te-au dus?

— Nu știu, răspunde cu sinceritate băiatul. Băiatul chiar nu știe unde este această celulă căptușită. Ceilalți s-au asigurat că nu vede nimic. Cât despre... cum ai spus? Împăcare? Am o contraofertă, bătrâne.

Își imaginează arma preferată, lama în formă de ac, care se atașează la încheietura mâinii și exact așa apare. O activează, străpunge țesătura cămășii de forță și se răsucește pentru a înfige lama în inima bărbatului.

Dar bărbatul a dispărut deja. Băiatul cu un singur ochi strânge din dinți cu amărăciune, dezamăgit. Începe să-și dezmorțească brațele. Când se va trezi, va fi în același loc, iar brațele lui vor fi din nou legate. Nu-i pasă de celula căptușită. Se simte confortabil și nu este nimeni să-l deranjeze. Pentru o vreme, ar putea sta liniștit aici. Să mediteze. Să-și revină.

Cu toate acestea, când va fi pregătit, băiatul cu un singur ochi se va elibera și va merge mai departe.

Este începutul iernii, băiatul se plimbă pe un teren de fotbal. Iarba este uscată și sfărâmicioasă. Se frânge sub picioarele lui. În stânga și în dreapta, tribunele de metal sunt complet goale. Aerul miroase a foc, iar o rafală de vânt suflă cenușă pe obrajii băiatului.

Se uită în sus la tabela de marcaj. Becurile portocalii pâlpâie, de parcă curentul electric s-ar tot întrerupe.

Dincolo de tabela de marcaj, băiatul vede liceul… sau ce a mai rămas din el. Acoperișul s-a prăbușit, spulberat de o rachetă. Toate ferestrele sunt sparte. În fața lui sunt câteva bănci școlare distruse, cu blaturile din plastic înfipte în pământ ca niște pietre funerare, toate aruncate afară de forța care a distrus școala.

O vede la orizont, plutind peste oraș. Este nava de luptă. Rătăcește la orizont ca un scarabeu musculos din metal cenușiu și rece.

Băiatul nu simte altceva decât resemnare. Are amintiri frumoase de aici, din această școală, în acest oraș. Pentru o vreme a fost fericit aici, înainte ca totul să devină un iad. Acum nu mai contează ce se întâmplă cu acest loc.

Se uită în jos și își dă seama că ține în mână resturile unui almanah. Cu poza ei. Părul blond drept, pomeți perfecți, ochi albaștri. Un zâmbet de parcă te-ar invita la o glumă în particular. Amintindu-și cele întâmplate, simte o gheară în stomac la vederea ei.

— Nu așa ar trebui să fie.

La auzul vocii, băiatul se uită în jur – melodioasă și calmă, în contrast total cu acest loc ars. Un bărbat traversează terenul de fotbal venind spre el. Este îmbrăcat neobișnuit: un pardesiu maro peste un pulover, niște pantaloni kaki și pantofi. Ar putea fi un profesor de matematică, dar bărbatul acesta are un aer regal în postura lui.

— Cine ești? întreabă băiatul alarmat.

Bărbatul se oprește la câțiva pași depărtare. Își ridică mâinile în semn că nu vrea probleme.

— Aceea de acolo este nava mea, spune calm bărbatul.

Băiatul își încleștează pumnul. Bărbatul nu seamănă cu cel pe care l-a văzut în Mexic, dar aici, în vis, știe că este adevărat.

Se duce spre el. De câte ori a doborât un jucător adversar pe acest teren? Un fior se ridică din iarba ofilită și îi trezește spiritul băiatului. Îl pocnește pe bărbat cu putere, chiar în maxilar, apoi îl izbește cu o lovitură de umăr.

Bărbatul cade la pământ și se întinde pe spate. Băiatul sare pe el cu un pumn ridicat, iar în cealaltă mână ține strâns poza ei.

Nu știe ce să facă acum. Se aștepta la o luptă.

— Am meritat asta, spune bărbatul, privindu-l pe băiatul care are atâta ură în ochi. Știu ce s-a întâmplat cu iubita ta și… îmi pare rău.

Băiatul se dă un pas înapoi.

— Tu... tu ai ucis-o, spune el. Iar acum *îți pare rău*?

— Nu am intenționat să fac asta! spune bărbatul plângând. Nu eu am pus-o în pericol. Dar, cum spuneam, îmi pare rău că a fost rănită.

— Ucisă! spune băiatul printre dinți. Ucisă, nu rănită.

— Ceea ce consideri tu mort și ceea ce consider eu mort... sunt două lucruri foarte diferite.

Acum băiatul ascultă.

— Ce vrea să însemne asta?

— Dacă vom continua să ne luptăm, va fi doar ură și durere. Asta nu este calea mea. Eu nu vreau asta. Te-ai gândit vreodată la ceea ce îmi doresc? S-ar putea să nu fie chiar atât de rău.

Bărbatul nu încearcă să se ridice. Băiatul simte că deține controlul. Îi place asta. Și atunci observă cum iarba uscată se schimbă. Revine la viață, verde ca smaraldul, răspândindu-se de sub bărbat. De fapt, băiatului i se pare că și soarele începe să strălucească mai tare.

— Vreau ca viețile noastre – ale tuturor – să fie mai bune. Vreau să ne maturizăm și să trecem peste aceste mici neînțelegeri, spune bărbatul. Înainte de toate, sunt un savant. Mi-am petrecut viața studiind minunile Universului. Știu că ți-au povestit despre mine. Multe din ce ți-au spus sunt minciuni, dar este adevărat că am trăit secole. Ce înseamnă moartea pentru unul ca mine? Doar un inconvenient temporar.

Fără să-și dea seama, băiatul începe să frece nervos între degete bucata de hârtie. Degetul mare trece peste linia maxilarului fetei. Bărbatul zâmbește și dă din cap spre pagina de almanah.

— De ce... de ce aș avea încredere în tine? reușește să întrebe, îndurerat, băiatul.

— Dacă nu ne-am mai lupta, dacă m-ai asculta puțin, vei vedea. Vocea bărbatului sună atât de sincer. Vom avea pace. Iar tu o vei avea înapoi.

— O voi avea înapoi? întreabă băiatul, uluit, speranța făcându-i pieptul să tresalte.

— O pot face cum a fost, spune bărbatul. Aceeași putere care a readus-o la viață pe prietena ta Ella, acum este a mea. Lasă-mă să le arăt tuturor că m-am schimbat.

Băiatul aruncă o privire la poza pe care o ține în mână și constată că s-a schimbat. Se mișcă. Fata blondă lovește cu pumnii din interiorul pozei, de parcă ar fi închisă în spatele unui perete din sticlă. Băiatul poate citi după buze. Ea îl roagă să o ajute.

Bărbatul întinde mâna. Vrea ca băiatul să-l ajute să se ridice.

— Ce zici? Încetăm lupta?

Capitolul 1 (John)

Camera asta îmi amintește de cele în care eu și Henri obișnuiam să locuim la început. Moteluri vechi în care proprietarii nu au mai investit din anii șaptezeci. Pereții sunt din panouri din lemn, covorul este mâncat de molii, iar patul pe care stau este rigid și putred. Un birou, care stă sprijinit de perete, are sertarele pline cu haine de toate mărimile și toate felurile. Camera nu are televizor, dar are un radio cu ceas cu cifre din hârtie, fiecare minut fiind marcat cu un sunet sec.

4:33 A.M.

4:34 A.M.

4:35 A.M.

Stau aici, la Patience Creek Bed & Breakfast, și ascult timpul cum trece.

Pe peretele de lângă patul meu stă un tablou care imită o fereastră. Camera, fiind la subsol, nu are ferestre, așa că presupun că designerii au făcut tot ce au putut. Scena ce se “vede” prin fereastra mea este însorită, cu iarbă verde și înaltă, unduită de bătaia vântului, iar în depărtare se vede forma unei femei care își îndeasă o pălărie pe cap.

Nu știu de ce au amenajat camera să arate așa. Poate că au vrut să dea un sentiment de normalitate. Dacă este așa, nu dă rezultate. În schimb, camera pare să amplifice toate sentimentele care te încearcă atunci când stai într-un motel dărăpănat — singurătate, disperare, eșec.

Iar eu am o mulțime de astfel de sentimente.

Iată ce are această cameră, și altele ca ea nu au: un tablou pe perete? Dă-l la o parte și vei vedea un monitor cu imagini de la camerele de securitate de peste tot din Patience Creek Bed & Breakfast; o cameră de supraveghere centrată pe ușa de la intrarea din față a cabanei pitorești, care se află deasupra acestei camere subterane; o altă cameră orientată spre pajiștea perfect întreținută, care se întâmplă să fie exact de dimensiunile necesare aterizării unei aeronave de dimensiuni medii, plus alte zeci de alte camere care supraveghează proprietatea. Locul acesta a fost construit de niște oameni foarte paranoici, care se gândeau la o posibilă invazie, un scenariu apocaliptic.

Oamenii se așteptau să vină rușii, nu mogadorienii. Dar chiar și așa, cred că paranoia lor a fost îndreptățită.

Sub patul acesta neplăcut, situat la douăzeci și cinci de mile sud de Detroit, aproape de malul Lacului Erie, se află alte patru niveluri subterane. Deci secretul a fost, practic, uitat. Facilitatea Patience Creek a fost construită inițial de către CIA în timpul Războiului Rece, ca să poată ieși din iarna nucleară[1]. În ultimii douăzeci și cinci de ani, facilitatea nu a mai fost renovată și, conform celor spuse de gazdele noastre din guvernul SUA, toți cei care au știut despre acest loc sunt fie morți, fie pensionari, ceea ce înseamnă că nimeni nu le-a spus despre asta adepților ProMog. Am avut noroc cu un general pe nume Clarence Lawson, pensionar, care a fost rechemat la datorie când au apărut navele de luptă mogadoriene și și-a amintit despre acest loc.

Președintele și ceea ce a mai rămas din Statul Major nu sunt aici; ei sunt undeva în siguranță, probabil într-un loc mobil, locația nefiind divulgată nici măcar nouă, aliații extratereștri. Unul din Statul Major o fi decis că președintele nu este în siguranță în preajma noastră, așa că iată-ne aici cu generalul Lawson, el fiind singurul căruia îi dăm raportul. În conversația noastră, președintele mi-a spus că vrea să colaborăm, că avem sprijinul său deplin împotriva lui Setrákus Ra.

---

[1] Scenariul unei ierni nucleare prezice că incendiile uriașe cauzate de exploziile nucleare (în special în zonele urbane) ar duce la creșterea masivă a fumului întunecat și a particulelor de aerosoli din troposfera superioară / stratosferă. La 10-15 km deasupra suprafeței Pământului, absorbția luminii solare ar încălzi și mai mult fumul, ridicându-l în stratosferă unde fumul ar persista ani de zile, neexistând nicio ploaie care să-l spele. Acest lucru ar bloca și mai mult lumina soarelui să ajungă la suprafață, făcând ca temperaturile de la suprafața planetei să scadă drastic. (N. TR.)

De fapt, președintele a spus multe lucruri. Detaliile sunt neclare în mintea mea. Eram în stare de șoc când am vorbit cu el și nu prea l-am ascultat. Părea amabil. Mă rog.

Vreau doar să termin asta.

Sunt treaz de când... Ei bine, nu știu sigur de când sunt treaz. Știu că ar trebui să încerc să dorm, dar când închid ochii văd chipul lui Sarah. Îi văd chipul din acea primă zi la Liceul Paradise, pe jumătate ascuns în spatele unui aparat de fotografiat și zâmbind în timp ce îmi face o poză. Apoi imaginația mea o ia razna și văd acel chip palid și plin de sânge, lipsit de viață, așa cum cred că arată acum. Deschid ochii și simt crampe la stomac, simt că trebuie să mă încolăcesc de durere.

În schimb, rămân treaz. Așa mi-am petrecut ultimele câteva ore, singur în acest loc ciudat, încercând să ajung în punctul în care voi putea dormi... ca un mort.

Exersez. Este singura speranță pe care o mai am.

Stau în pat și privesc în oglinda agățată deasupra biroului. Părul mi-a cam crescut și am cearcăne la ochi. Asta contează mai puțin. Mă uit la mine...

Și apoi dispar.

Reapar. Respir adânc.

Devin invizibil din nou. De data asta, *Invizibilitatea* durează mai mult. O mențin cât de mult pot. Mă uit la spațiul gol din oglindă, unde ar trebui să fie reflexia mea și ascult cum se schimbă cifrele de hârtie ale ceasului.

Cu *Ximic*, aș putea copia orice Moștenire pe care o văd. Rămâne doar să învăț să folosesc acea Moștenire, ceea ce nu este ușor, cum nu-i ușor nici atunci când Moștenirea apare în mod natural. *Vindecarea* Marinei, *Invizibilitatea* lui Șase, *Privirea de Piatră* a Danielei, cum îi spune ea — acestea sunt abilitățile pe care le-am copiat până acum. Voi învăța mai multe, atâtea câte voi putea. Mă voi antrena cu aceste noi Moșteniri până ce vor deveni ceva natural, precum *Lumenul*. Apoi voi relua procesul.

Am atâta putere și doar un singur lucru pe care mi-l doresc: distrugerea tuturor mogadorienilor de pe Pământ. Inclusiv și în mod special pe Setrákus Ra, asta dacă mai este în viață. Șase crede că e posibil să-l fi ucis în Mexic, dar eu nu cred până ce mogii nu se predau sau îi văd cadavrul. O parte din mine speră să mai fie în viață, ca să pot fi eu cel care îi aduce nenorocitului sfârșitul.

Un final fericit? Asta vrea să exprime imaginea din fereastră. Am fost prost că am crezut vreodată așa ceva.

Pittacus Lore, ultimul, cel pe care l-am găsit ascuns în buncărul lui Malcolm Goode, a avut și el *Ximic*, dar nu a fost suficient. Nu a putut opri invazia mogadorienilor pe Lorien. Când a avut ocazia să-l omoare pe Setrákus Ra cu secole în urmă, nici el nu a putut s-o facă.

Dar istoria nu se va repeta.

Aud pași pe hol care se opresc în dreptul ușii mele.

Chiar dacă Daniela și Sam vorbesc încet dincolo de ușa din oțel masiv, îi pot auzi datorită simțurilor mele sporite.

— Poate că ar trebui să-l lăsăm să se odihnească, spune Daniela.

Nu am mai auzit-o vorbind pe un astfel de ton blând. De obicei, Daniela vorbește aspru și plină de entuziasm. În doar câteva zile, a lăsat în urmă vechea ei viață și s-a alăturat războiului nostru. Deși nu a avut prea multe opțiuni, având în vedere că mogadorienii i-au distrus viața pe care o ducea înainte.

Războiul nostru a mai distrus o viață unui om.

— Nu-l cunoști. Îți spun eu că nu doarme, îi dă replica Sam cu o voce răgușită.

Stând în această cameră întunecată, reflectând la pagubele pe care le-am provocat, am început să mă întreb: Cum ar fi fost viața lui Sam dacă eu și Henri am fi ales să ne mutăm în Cleveland sau Akron sau în altă parte decât Paradise? Ar mai fi primit Moșteniri? Fără el aș fi fost într-o stare mai rea decât acum, poate chiar mort. Asta e sigur.

Totuși, dacă nu ne-am fi întâlnit niciodată, Sarah ar fi fost încă în viață.

— Of, bine, dar să știi că nu vreau să vorbesc cu el despre *noapte bună*. Tipul este un extraterestru super-erou; tot ce știu este că doarme trei ore pe noapte agățat de tavan, îi spune Daniela lui Sam.

— Doarme la fel ca noi.

— Mă rog. Ideea e că poate are nevoie să fie lăsat în pace, pricepi? O să iasă după ce își pune ordine în gânduri. După ce o să...

— Nu. Va vrea să știe asta, zice Sam și bate încet în ușa mea.

Mă dau jos din pat și merg să deschid ușa. Sam are dreptate, desigur. Vreau să știu, indiferent ce s-a întâmplat. Vreau să fiu distras. Vreau un impuls.

Sam clipește de câteva ori când ușa se deschide și se uită direct prin mine.

— John?

Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că sunt încă invizibil. Când apar în fața lor, Daniela face un pas înapoi.

— Să-mi trag una!

Sam abia dacă își arcuiește o sprânceană. Are ochii roșii. E prea obișnuit cu noi ca să fie surprins.

— Scuze, îmi exersez *Invizibilitatea*.

— Ceilalți ajung în zece minute, îmi spune Sam. Știu că vrei să fii acolo când vor ateriza.

Dau din cap și închid ușa în urma mea.

Iluzia de motel dispare imediat ce ies din cameră. Holul, mai degrabă un tunel, are pereții albi și este luminat de neoane. Îmi amintește de tunelurile de sub Ashwood Estates, doar că locul acesta a fost construit de oameni.

— Am un aparat video în camera mea, zice Daniela, încercând să facă conversație pe măsură ce toți trei înaintăm pe holurile identice ale acestui complex ca un labirint. Când vede că nici eu, nici Sam nu-i răspundem, continuă. Aveți și voi la fel? E o nebunie, nu? Nu am mai văzut un video de ani de zile.

Înainte de a răspunde, Sam se uită la mine.

— Eu am găsit un Game Boy[2] sub saltea.

— La naiba! Nu vrei să facem schimb?

— Nu are baterii.

— Atunci, lasă.

Pot auzi zumzetul îndepărtat al generatoarelor și al uneltelor, mormăitul oamenilor care lucrează. Un dezavantaj al facilității Patience Creek este că, fiind un loc uitat, toate sistemele de aici sunt vechi. Din motive de securitate, generalul Lawson a decis ca operațiunea de modernizare a sistemelor să se facă fără a folosi civili. Cred că sunt aproape o sută de ingineri militari care lucrează non-stop pentru a aduce acest loc la nivelul zilelor noastre. Noaptea trecută, când am ajuns aici, l-am văzut pe Malcolm, tatăl lui Sam, care era deja aici, ajutând o echipă de electricieni să instaleze o parte din tehnologia mogadoriană recuperată de la Ashwood Estates. Din punctul de vedere al armatei, Malcolm este un expert în extratereștri.

Conversația dintre Sam și Daniela s-a terminat, dar îmi dau seama imediat că este din cauza mea. Sunt tăcut, privesc drept în față și sunt sigur că expresia mea este nepăsătoare. Ei nu știu cum să mă abordeze.

— John, eu...

Sam își pune mâna pe umărul meu și îmi dau seama că vrea să spună ceva despre Sarah. Știu că ce i s-a întâmplat ei l-a rănit rău. Au crescut împreună. Dar nu vreau să vorbesc despre asta acum. Nu vreau să jelesc până nu se termină totul.

---

[2] **Game Boy** este o consolă de jocuri portabilă produsă de către firma Nintendo, lansată în 1989. Consola Game Boy a fost prima consolă portabilă de succes și este predecesorul tuturor celorlalte sisteme din linia de produse Game Boy. Unul dintre cele mai bine vândute jocuri pentru Game Boy a fost *Tetris.* (N. Tr,)

Mă forțez să zâmbesc.

— Ți-au dat vreo casetă pentru aparatul video? o întreb pe Daniela, încercând stângaci să schimb subiectul.

— *Wrestle Mania III*, spune ea și se strâmbă.

— La naiba, da! Danny, trec mai târziu s-o iau, spune Nouă zâmbind, ieșind de pe unul dintre multele holuri.

Dintre toți, Nouă pare cel mai odihnit. A trecut doar o zi de când el și Cinci s-au bătut ca chiorii în New York. L-am vindecat pe uriașul nostru când eram în New York, iar rezistența sa supranaturală a făcut restul. Ne lovește cu putere în spate, pe mine și pe Sam, și se alătură procesiunii. Desigur, Nouă se poartă de parcă nimic nu s-a întâmplat și, sincer, prefer asta.

În timp ce înaintăm, arunc o privire pe holul de unde a venit Nouă. Patru soldați bine înarmați stau de pază.

— E păzit? îl întreb pe Nouă.

— Da, Johnny. Au niște celule destul de dărăpănate, inclusiv una capitonată. Dolofanul este legat în cămașă de forță și nu pleacă nicăieri.

— Asta e bine, zice Sam.

Încuviințez dând din cap. Cinci este un psihopat și merită să fie închis. Dar dacă vreau să fac totul pentru a câștiga acest război, nu știu cât timp ne vom permite să-l ținem închis.

Cotim după colț și vedem ușa ascensorului. Neoanele luminează puternic și îl văd pe Sam frecându-și nasul.

— Frate, mi-e dor de apartamentul tău de lux, îi spune Sam lui Nouă. A fost singura ascunzătoare în care am avut lumină caldă.

— Da, și mie mi-e dor, îi răspunde Nouă cu o notă de nostalgie în glas.

— Locul ăsta îmi dă deja migrene serioase. Ar trebui să primesc o telecomandă pentru video.

O întrerupere scurtă a curentului face ca neoanele să pâlpâie deasupra capetelor noastre și, dintr-odată, lumina pare mai suportabilă. Toată lumea, cu excepția mea, se oprește să privească în sus.

— Ei bine, asta a fost o sincronizare tare ciudată, spune Daniela.

— Totuși, e mai bine așa, nu? zice Sam de lângă mine.

Apăs butonul pentru a chema liftul. Ceilalți se adună în spatele meu.

— Deci... au adus-o aici? întreabă Nouă cât de încet poate.

— Da, îi răspund, gândindu-mă la nava lorică ce coboară chiar acum spre Patience Creek, în care sunt prietenii și aliații mei, împreună cu iubita mea.

— Asta e bine, spune Nouă, apoi tușește în pumn. Adică, nu e bine. Dar măcar putem să ne luăm adio. Înțelegi tu.

— Nouă, înțelegem ce vrei să spui, zice Sam cu blândețe. Știm ce vrei să spui.

Dau din cap, preferând să nu răspund. Când ușile liftului se deschid în fața noastră, cuvintele vin de la sine.

— Asta va fi fost pentru ultima dată, spun, fără să mă întorc spre ceilalți. Am terminat cu luatul adio de la cei dragi. Am terminat cu sentimentalismele. Am terminat cu jelitul. Începând de azi, îi vom ucide până vom învinge.

Capitolul 2 (Șase)

Metalul contorsionat scrâșnește. Praful și cenușa îmi biciuiesc fața, vântul suflă cu o sută de mile la oră, iar eu continui să-l intensific. Un foc de blaster mă îmi provoacă o arsură pe picior, dar o ignor. O bucată dintr-un Skimmer explodat cade lângă mine. Câțiva centimetri mai aproape și aș fi fost strivită.

O ignor și pe asta. Dacă este nevoie, voi muri aici.

Dincolo de craterul gol, unde cândva a fost Sanctuarul, Setrákus Ra se îndreaptă spre rampa navei sale. Nu-l pot lăsa să se întoarcă pe *Anubis*. Îmi concentrez *Telekinezia*, nu-mi pasă de consecințe. Arunc asupra lui tot ce a adunat tornada, iar el împinge înapoi. Îi simt puterea ciocnindu-se de a mea, iar cele două puteri invizibile se ciocnesc ca două valuri uriașe, ridicând în aer metalul zdrobit, praful și pietrele.

— Mori, mori, mori...

Sarah Hart este lângă mine. Îmi strigă ceva la ureche, dar nu aud din cauza vuietului luptei. Mă prinde de umeri și începe să mă scuture.

— Mori, mori, mori...

— Șase!

Oftez adânc și mă trezesc. Nu Sarah mă scutură de umeri. E Lexa, pilotul nostru, care stă în spatele manșelor. Prin parbrizul, cabinei abia reușesc să arunc o privire asupra peisajului rural peste care zburăm. În reflexie citesc îngrijorarea de pe chipul Lexei.

— Ce este? o întreb încă buimacă, împingându-i mâna ușor.

— Vorbeai în somn, îmi spune Lexa și se întoarce să privească înainte, ruta noastră de zbor fiind trasată pe ecranul din fața ei.

Stau cu picioarele pe bord, genunchii aproape că îmi ating pieptul. Degetele de la picioare mi-au amorțit și simt ace. Îmi cobor picioarele și mă întind, apoi arunc o privire în întunericul de afară. Priveliștea de la țară este înlocuită de apa neagră-albastră a Lacului Erie.

— Cât de aproape suntem de coordonatele pe care ni le-a trimis Malcolm? o întreb pe Lexa.

— Aproape. Cam la zece minute.

— Și ești sigură că am scăpat de ei?

— Da, Șase, sunt sigură. Am doborât ultimul Skimmer când eram deasupra Texasului. De *Anubis* am scăpat mult mai înainte. Se pare că nava de luptă nu a vrut să continue urmărirea.

Îmi trec mâinile peste față și prin părul murdar și lipicios. *Anubis* și-a oprit urmărirea. De ce? Pentru că se grăbeau să-l ducă pe Setrákus Ra undeva? Pentru că era pe moarte? Sau poate că murise deja?

Știu că l-am rănit. Am văzut bucata aceea de metal străpungând pieptul nenorocitului. Nu mulți ar supraviețui unei asemenea răni. Dar aici vorbim despre Setrákus Ra. Nu știm cât de repede se poate vindeca sau ce tehnologie are pentru a se pune repede pe picioare. Totuși, bucata de metal i-a trecut direct prin inimă. Am văzut cu ochii mei. Știu că l-am nimerit.

— Trebuie să fie mort. Trebuie, repet eu încet.

Mă ridic din scaunul pilotului, dar Lexa mă prinde de antebraț înainte să ies din cabină.

— Șase, ai făcut ceea ce trebuia, îmi spune ea ferm. Ai făcut ceea ce ai crezut că este mai bine. Indiferent ce se întâmplă, dacă Setrákus Ra este mort sau mai trăiește...

— Dacă mai trăiește, înseamnă că Sarah a murit degeaba.

— Nu a murit degeaba. Te-a scos de acolo. Te-a salvat.

— Trebuia să se salveze pe ea.

— Ea nu a gândit așa. Ea... Uite, nu am cunoscut-o prea bine pe fată, dar mi s-a părut că știa care sunt riscurile. Știa că luptăm într-un război. Iar într-un război există și sacrificii... Pierderi... Victime.

— Nouă ne e ușor să vorbim. Suntem în viață. Îmi mușc buza și îmi trag brațul. Crezi că... La naiba, Lexa. Crezi că, cu discuțiile astea pragmatice, celorlalți le va fi mai ușor? Îi va fi mai ușor lui John?

— A fost vreodată ceva ușor pentru voi? întreabă Lexa uitându-se la mine. De ce ar fi acum? Acesta este sfârșitul, Șase. Într-un fel sau altul, ne apropiem de sfârșit. Faci ceea ce trebuie să faci, apoi te gândești la asta și îți pare rău mai târziu.

Ies din cabină, iar cuvintele Lexei îmi sună în ureche. Aș vrea să simt furie. Cine este ea să-mi spună cum să acționez? Nu pe ea au urmărit-o mogii toată viața. Ea a stat ascunsă ani de zile, fără ca măcar să încerce să intre în contact cu noi. A apărut acum doar pentru că și-a dat seama cât de disperată este situația noastră, că totul se joacă pe o singură carte. Cine este ea să-mi spună ce și cum să mă simt?

Treaba e că are dreptate. Are dreptate pentru că, sincer vorbind, nu aș schimba nimic din ceea ce am făcut. M-aș fi repezit asupra lui Setrákus Ra chiar dacă aș fi știut ce se va întâmpla cu Sarah. Chiar dacă ar fi fost în joc miliarde de vieți.

A trebuit s-o fac.

În cabina principală, cineva a acționat pereții tactili pentru a activa paturile care ies din podea. Sunt aceleași paturi în care am dormit cu ani în urmă, când am venit pentru prima dată pe Pământ. Mi-am scrijelit numărul pe unul dintre ele.

Trupul lui Sarah stă întins pe unul dintre aceste paturi, pentru că Universul are un simț al umorului bolnav.

Mark stă pe patul de lângă Sarah, dormind cu bărbia în piept. Are fața murdară și plină de sânge uscat, ca noi toți. Nu a plecat de lângă Sarah de când ea s-a stins. Sincer, mă bucur că a reușit să adoarmă. Nu am reușit să mă descurc cu multele acuze pe care mi le-a adresat. Știu că este furios și rănit, dar abia aștept să cobor de pe nava asta înghesuită și să mă îndepărtez de el.

Bernie Kosár stă întins pe podea lângă Mark. Mă vede ieșind din cabina pilotului și se liniștește. Vine și se lipește de piciorul meu, scheunând încet. Mă aplec și îl scarpin absentă în spatele urechilor.

— Mulțumesc, băiete, îi șoptesc, iar BK scheaună din nou.

Trec mai departe. Ella stă întinsă pe un alt pat, cu fața în perne. Zăbovesc cu privirea asupra ei, suficient cât să mă asigur că mai respiră. Ella a fost prima care a murit ieri, doar că, cumva, ea a reușit să revină la viață. Când s-a aruncat în acea energie lorică din Sanctuar, a rupt vraja pe care o pusese asupra ei Setrákus Ra. Se pare că baia în energie lorică și moartea pe termen scurt dau efecte adverse. Ella s-a întors la noi... întreagă. Mă rog, nu sunt sigură dacă chiar întreagă.

În cel mai îndepărtat colț al navei îl găsesc pe Adam stând pe marginea unui alt pat. Privind la cearcănele din jurul ochilor lui și la pielea sa incredibil de palidă, îmi dau seama că Adam nu a dormit deloc. A vegheat-o tot timpul pe Marina. Ea este întinsă pe același pat pe care stă Adam, cu ochii închiși, oribil de desfigurată, cu sânge uscat în jurul nasului. Setrákus Ra a zdrobit-o de pământ și nu și-a mai recăpătat cunoștința de atunci. Totuși rezistă, și sper că John va putea s-o vindece.

Când mă așez pe patul din fața lui, Adam reușește să schițeze un zâmbet. Un alt prieten de-al nostru zace în brațele lui. Praf aproape că a fost ucis. Deși este înfiorător de slăbit, Praf și-a mai revenit puțin și a reușit să-și schimbe forma într-un pui de lup. Nu e chiar ceva fioros, dar e pe drumul cel bun.

— Bună, doctore, îi spun lui Adam, păstrându-mi vocea joasă.

Zâmbește.

— Ai fi surprinsă să afli cât de puține cunoștințe medicale primesc mogadorienii. Asta nu este o prioritate când majoritatea soldaților tăi sunt de unică folosință. Își întoarce capul și o evaluează pe Marina. Totuși, pulsul ei este puternic. Chiar și eu pot spune asta.

Dau din cap. Exact asta voiam să aud. Mă întind spre Praf și îl scarpin pe bot. Drept răspuns, dă din piciorul din spate, dar nu sunt sigură dacă face asta de bucurie sau este efectul persistent al șocului electric la care a fost supus.

— Arată ceva mai bine, îi spun lui Adam.

— Da, curând va urla la lună, răspunde Adam, examinându-mă la rândul lui. Dar tu? Cum te simți?

— Ca un rahat.

— Îmi pare rău că nu am putut să fac mai mult.

Când lupta de la Sanctuar se apropia de final, Adam și Mark au luat-o pe Marina și au dus-o pe nava Lexei înainte ca Setrákus Ra să o ucidă. Acela a fost momentul când eu și Sarah am rămas să-l înfruntăm singure pe Setrákus Ra.

— Ai făcut suficient. Ai salvat-o pe Marina. Ai adus-o aici. Eu...

Privirea mi se duce involuntar spre Sarah. Adam își drege glasul ca să-mi distragă atenția. Mă privește în ochi.

— Nu a fost vina ta, spune el ferm.

— Asta nu face situația mai ușoară.

— Dar trebuia spusă. Acum e rândul lui Adam să-și întoarcă privirea. Se uită la Ella și se încruntă. Șase, sper că l-ai omorât. Treaba este că, la cum te cunosc, dacă ai fi știut ce se va întâmpla, te-ai fi oprit.

Nu îl întrerup, chiar dacă ceea ce spune Adam despre mine s-ar pute să nu fie adevărat. E ciudat să am, în același timp, speranța că l-am ucis pe Setrákus Ra și sentimentul de vinovăție pentru ceea ce s-a întâmplat cu Sarah, toate acestea dându-mi sentimentul că nu mi-am îndeplinit misiunea. Sunt un dezastru.

— Vă respect pe toți, continuă Adam. Voi, Garzii, majoritatea sunteți puternici și aveți compasiune. Este opusul semenilor mei. Eu... Eu aș fi continuat, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Când eram la Sanctuar, Adam a avut un moment când l-ar fi putut ucide pe Setrákus Ra. Asta a fost înainte ca Ella să rupă vraja care îi lega viața de cea a străbunicului ei malefic. Chiar dacă știa că o va ucide și pe Ella, Adam a lovit direct la jugulara lui Setrákus Ra.

— Voi, continuă Adam după un timp, vă gândiți la costuri, îi jeliți pe cei căzuți, încercați să faceți tot ceea ce este mai bine. Vă invidiez pentru asta. Aveți abilitatea de a ști ce este corect..., fără a fi nevoiți să luptați împotriva firii voastre.

— Semeni cu noi mai mult decât crezi, îi spun.

— Aș vrea să cred asta, dar, uneori, nu știu...

— Cu toții avem regrete. Nu ține de natura firii. E vorba de a merge mai departe și de a fi mai bun.

Adam deschide gura să răspundă, dar cuvintele nu ies. Se uită dincolo de mine. O strălucire albastră apare peste umărul meu.

Mă întorc și o văd pe Ella stând pe patul ei. Încă mai este învăluită în energia lorică, ochii ei căprui strălucind în albastru-cobalt. Când vorbește, vocea ei sună ciudat, ca un ecou îndepărtat, ca atunci când *Moștenire* a vorbit folosindu-se de ea.

— Nu trebuie să te simți vinovat, îi spune ea lui Adam. Când am coborât de pe *Anubis*, am știut ce urmează să faci. Îmi doream s-o faci.

Adam se holbează la Ella.

— Dar eu... Când ai coborât de pe *Anubis*, nici măcar nu știam ce aveam să fac.

— Ba da, ai știut.

Adam se uită în altă parte, în mod clar incomodat de privirea Ellei. Nu-mi dau seama dacă se simte ușurat că Ella l-a iertat pentru ceea ce s-a întâmplat la Sanctuar.

— Iar tu, Șase, să știi... Ella se întoarce spre mine acum. Când a părăsit această lume, Sarah s-a gândit la multe lucruri. Mai ales la John și la familia ei. Dar s-a gândit și la tine și la faptul că vei fi aici să ai grijă de John și de noi ceilalți.

— Ai fost în mintea ei când a murit? o întreb pe Ella, încercând să mă agăț de noile ei Moșteniri extinse.

Ella își freacă nasul și închide ochii, iar asta face ca încăperea să se întunece puțin.

— Încă încerc să mă obișnuiesc cu ceea ce pot face. Uneori îmi este greu să mă... deconectez.

— Asta e tot la ce s-a gândit?

Întrebarea a venit de la Mark. Nu știu când s-a trezit și de când ascultă conversația noastră. Se uită la Ella cu o speranță disperată și observ că buza de jos îi tremură. Ella se întoarce spre el și mă întreb dacă nu cumva i s-au ars circuitele emoționale când *Moștenire* s-a instalat în ea.

— De fapt, ce anume vrei să mă întrebi, Mark?

— Eu... nimic. Nu e ceva important, spune Mark, acum privind în jos.

— S-a gândit și la tine, Mark, îi spune Ella.

Mark dă din cap și înghite în sec, încercând să nu-și arate emoțiile. Mă uit atent la Ella și nu-mi dau seama dacă spune adevărul sau dacă încearcă să-l facă pe Mark să se simtă mai bine. Nu pot să citesc nimic în ochii ei electrificați.

— Am ajuns, ne anunță Lexa prin interfon. Coborâm.

Lexa aterizează nava pe câmpul de lângă o cabană mică din bușteni. Privind locul acesta prin fereastră, e greu de crezut că de aici își planifică guvernul contraatacul împotriva mogadorienilor. Cred că asta e și ideea. Soarele abia începe să se ridice deasupra Lacului Erie, razele sale roz mângâie suprafața apei. Este o scenă liniștitoare și ar arăta mai degrabă a loc unde se retrag practicanții de yoga, dacă nu ar fi fost soldații înarmați și Humvee-urile lor camuflate la marginea pădurii.

Sunt două grupuri care ne așteaptă în fața cabanei, dar chiar și în starea mea zdruncinată, observ de la distanță diferența dintre cele două tabere. Primul grup este format din ai noștri: John, Sam, Nouă, Malcolm și o fată pe care nu o cunosc, dar pe care am văzut-o la întâlnirea telepatică a Ellei. În spatele lor, la vreo zece metri, o întreagă unitate militară urmărește nava noastră cu un interes deosebit. Mie mi se pare că, deși armata colaborează cu Garzii, ei continuă să fie cu ochii pe noi. Împreună, dar separați.

În grupul de soldați o recunosc pe agent Walker. În timp ce o privesc, o văd cum stinge nervos o țigară și se întoarce să răspundă la întrebarea pusă de bătrânul de lângă ea. E clar că el este șeful. Tipul este bronzat, pare că tocmai l-au luat de pe terenul de golf. Arată ca unul care încă mai aleargă la maraton, are postura rigidă și mușchii tari. Poartă ținută militară și are pieptul plin de decorații. Este înconjurat de vreo șase soldați înarmați — să-l protejeze de noi, sunt sigură. Doi tipi ies din grupul lui; sunt gemeni, dacă nu mă înșel, și par a fi de vârsta mea, prea tineri pentru a putea fi cu adevărat soldați înrolați, deși poartă uniforme de cadeți, albastru deschis.

Observ toate acestea în cele câteva secunde în care Lexa extinde rampa de coborâre din navă. Faptul că mă uit la cei care ne înconjoară, mă ajută să evit privirea lui John. Chipul lui este ca o mască, cu privirea de gheață, iar eu tot nu știu ce naiba aș putea să-i spun.

Grupul nostru, devastat de luptă, merge încet pe rampă. Aud murmur din partea observatorilor noștri militari și nu pot să remarc privirile încruntate pe fețele prietenilor noștri. Suntem murdari și plini de sânge, bătuți și epuizați. În plus, Ella emite acea strălucire slabă de energie lorică. Arătăm ca naiba.

Malcolm își face loc și se duce în întâmpinarea lui Adam, care o duce pe brațe pe Marina. Mark nu a ieșit din navă, a rămas lângă trupul neînsuflețit al lui Sarah.

Înainte să-l pot opri, Sam mă îmbrățișează. Abia când mă strânge în brațe îmi dau seama cât de tare tremur.

— Ești în siguranță acum, îmi șoptește el prin claia mea de păr murdar.

Înțepenesc, încercând să nu mă descompun chiar dacă asta îmi doresc, deși vreau să mă retrag din îmbrățișarea lui Sam. Mă uit spre John, dar el stă deja aplecat peste Marina, cu mâinile strălucindu-i în timp ce îi ține capul. Pe chipul lui se citește o concentrare adâncă. Vindecarea durează mai mult decât ar trebui și încep să-mi țin răsuflarea, îngrijorată că rănile pe care Setrákus Ra i le-a provocat Marinei sunt prea profunde. După un moment foarte lung în care toată lumea a privit într-o liniște totală, John oftează prelung și se dă înapoi. Marina pare să-și mai fi revenit, dar nu se trezește.

— Este...? își începe Adam întrebarea.

— A fost grav, dar acum este bine, îi răspunde John încet, cu o voce complet neutră. Are nevoie doar de puțină odihnă.

Și cu asta, John se îndepărtează de grupul nostru și urcă rampa navei.

— John, stai, mă trezesc vorbind, chiar dacă nu știu ce urmează să-i spun în continuare.

Se oprește și se uită în direcția mea peste urmă, dar nu mă privește în ochi.

— Îmi pare rău că nu am putut... s-o protejez. Vocea îmi tremură și, trebuie s-o recunosc, sună disperată. John, jur că l-am ucis. I-am străpuns inima aia blestemată.

John dă din cap și văd cum vena de la gât îi zvâcnește, de parcă ar încerca să se controleze.

— Nu noi suntem de vină pentru acțiunile dușmanilor noștri, îmi răspunde John, iar fraza sună de parcă ar fi fost exersată, ca și când ar fi știut că va veni această conversație. Fără să mai spună vreun cuvânt, urcă rampa și dispare în nava Lexei.

Se așterne o liniște sumbră. Personalul militar se întoarce în cabană. Probabil că are multe niveluri subterane în care să încapă toți. Nouă îi invită pe cei din grupul nostru înăuntru. Mă uit după John, Sam a rămas lângă mine.

— Îmi pare rău, Șase, dar nu ai reușit.

Este Ella. Stă lângă mine și mă privește cu ochii ei goi, dar strălucitori de la energia lorică. Probabil că iar am început să tremur, pentru că Sam mă cuprinde cu brațul din nou.

— Ce nu am reușit?

— Să-l omori. L-ai rănit grav, dar... încă îl simt undeva acolo. Setrákus Ra este în viață.

Capitolul 3 (John)

De îndată ce urc la bordul navei, Bernie Kosár vine în fața mea. Își ține coada între picioare, capul plecat, umil. Parcă și-ar cere iertare. Scheaună încet, așteptându-se să-l lovesc cu un sul de ziare.

Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama de ce se comportă așa. În Chicago, ultima dată când am văzut-o pe Sarah, l-am trimis pe BK cu ea. I-am spus lui BK să aibă grijă de ea.

Oh, Doamne, BK, nu este vina ta, îi spun telepatic. Îngenunchez lângă el, îl iau de gâtul său blănos și îl îmbrățișez. BK mă linge pe obraz și începe să urle. În colțurile ochilor mi se adună lacrimi, primele de când vocea ei s-a stins în telefonul meu satelitar.

Lacrimile nu sunt pentru mine. Mai întâi Șase, acum BK — vinovăția pe care o simt ei, mă distruge. Sarah a fost și prietena lor. Pierderea lor este la fel ca a mea, dar mai grav este că amândoi cred că m-au dezamăgit, că îi voi învinovăți. Ar fi trebuit să vorbesc cu Șase, să-i spun ceva, orice, dar nu mi-am găsit cuvintele potrivite. Ar fi trebuit să-i spun că doar două persoane sunt responsabile pentru ce i s-a întâmplat lui Sarah.

Setrákus Ra...

Și eu.

Niciodată nu m-am priceput să-mi exprim astfel de sentimente, să vorbesc despre mine, despre temerile și slăbiciunile mele. Într-adevăr, doar în fața unei singure persoane m-am simțit confortabil și m-am destăinuit.

Sarah.

Mă ridic, înaintez mai departe și o văd. În lumina slabă a navei, întinsă pe un pătuț, cu un cearceaf tras până la bărbie — pare că doarme. Părul ei blond este întins peste perna de sub capul ei. Pielea ei este palidă, atât de palidă încât nici buzele nu mai au culoare. Înaintez, parcă aș fi într-un vis.

Mark James este și el acolo, stând lângă patul ei. Se ridică atunci când mă vede înaintând și am impresia că în ochii lui văd o privire ucigătoare. Pentru o clipă, am impresia că îmi va sta în cale. Probabil că s-a gândit de două ori la asta, pentru că s-a dat din drumul meu repede. Mânia din ochii lui este înlocuită de curiozitate, de parcă aș fi vreun animal ciudat.

...Sau un extraterestru capabil de lucruri pe care nu le poate înțelege.

Nu spune nimic când îngenunchez lângă Sarah. Trag cearceaful de pe trupul ei, este lipit acolo unde sângele scurs din rănile ei s-a uscat. Corpul ei este aproape sfâșiat.

Simt că ar trebui să plâng. Sau să urlu. Dar tot ce simt este un gol.

Și atunci, inconștient, mâinile mele se întind, acționând dintr-o combinație de instinct și disperare. Apăs pe rănile ei, simt pielea ei rece sub degetele mele și las energia vindecătoare să curgă în ea.

Când Sarah și Ella au fost rănite la Baza Dulce, am reușit să le vindec. Erau aproape moarte, dar le-am adus înapoi. Poate că... poate că încă mai există speranță și acum.

Mâinile mi se încălzesc. Strălucesc. Pielea ei palidă devine dintr-odată roz, iar inima îmi tresare.

Este un truc al luminii. Moștenirea mea nu funcționează. În Sarah nu a mai rămas nicio scânteie care ar mai putea fi reaprinsă.

Las puterea să se topească. Acum, după ce am văzut pentru prima dată rănile lui Sarah, viziunea oribilă ce m-a bântuit în orele de așteptare a dispărut. A devenit realitate. Cu mâinile tremurânde, acopăr trupul lui Sarah cu cearceaful.

Nu vreau să mă concentrez pe detaliile morbide. Nu vreau să rămân cu amintirea lor. Vreau să mă concentrez asupra chipului ei — o nuanță de albastru în lumina mută. Nu pare că mai suferă, nu mai este încruntată și are ochii închiși. Buzele ei sunt încremenite pentru totdeauna într-un zâmbet aproape curios. Mă aplec și sărut acel zâmbet, fără a fi surprins de cât de reci sunt buzele ei. Apoi îmi pun capul pe pieptul ei. Cineva ar crede că îi ascult bătăile inimii, dar eu doar îmi iau adio.

Nu plâng. Știu că ar vrea să nu fac asta. Insomnia pe care o simțeam mai devreme a dispărut. Simt că, în sfârșit, m-aș putea odihni aici, cu Sarah.

— Asta-i tot?

E Mark. Am uitat complet că este în încăpere cu mine.

Întorc capul spre el, dar fără să-l ridic. Mark se uită la mine cu pumnii strânși, neclintit.

— Poftim? îl întreb, surprins de cât de obosit a sunat.

— Te-am întrebat: Asta-i tot? repetă el pe un ton dur de data asta. Asta-i tot ce o să faci?

— Mark, nu mai este nimic de făcut. S-a dus.

— Nu poți învia morții?

— Nu. Nu sunt Dumnezeu.

Mark dă din cap, de parcă se aștepta la acest răspuns, dar tot este dezamăgit.

— La naiba, spune el ca pentru sine, apoi mă privește direct în ochi. Dar la ce dracu' ești tu bun?

Nu vreau să fac asta cu el. Nu aici. Niciodată. Mă ridic încet, arunc o ultimă privire spre Sarah și mă îndrept spre rampa navei fără să mai spun un cuvânt.

Mark îmi taie calea.

— Te-am întrebat ceva.

Pentru o clipă, tonul lui mă readuce în Paradise High. Știu că nu este aceeași glumă cu care ne-a chinuit pe mine și pe Sam — acum are o privire sălbatică, părul neîngrijit și hainele murdare, de care i-ar fi fost jenă vechiului Mark James. Dar încă stăpânește vocea de mascul alfa. Îl face să pară mai tare de cât este în realitate.

— Mark, îi spun pe un ton care ar trebui să-l avertizeze.

— Nu poți să pleci așa, pur și simplu.

— Dă-te din calea mea.

Mă împinge. De fapt, contactul mă surprinde și mă face să dau câțiva pași înapoi. Mă uit la el.

— Ești furios; ești rănit..., îi spun lui Mark, încercând să-mi păstrez vocea calmă, chiar dacă îmi vine să urlu la el. De parcă nu m-aș simți și eu la fel ca el. De parcă nu aș lua toți pereții la pumni. Dar asta...? Noi...? Să ne luăm la bătaie fără niciun motiv? Asta nu se va întâmpla, îi spun.

— Oh, scutește-mă de chestiile astea de băiat mare și tare, John. Am fost lângă ea când a murit. *Eu*. Nu tu. Și-a dat ultima suflare la telefon cu tine, spunându-ți vorbe frumoase. *Ție*. Tipul care a omorât-o.

Mă doare să-l aud pe Mark spunându-mi ceea ce mi-am spus singur deja.

— Eram prieteni și iubiți, îi spun.

Mark își dă ochii peste cap.

— Poate. Poate chiar erați. Dar... haide, ce naiba. Un puști misterios apare în micul nostru orășel și, ce să vezi... are super-puteri. Oh, și tipul încearcă să salveze lumea. Ce fată nu s-ar îndrăgosti de un astfel de rahat, huh? Uită-te dracu' la mine! Uită-te la dobitocul ăla de Sam Goode. Ne-ai atras pe toți în vortexul tău de suferință.

— Nu am atras-o în nimic, nu am păcălit-o cu nimic. Tonul meu este mai ridicat acum. Încep să mă enervez. Ne-am îndrăgostit înainte să... înainte să știe ce și cine sunt.

— Dar tu ai știut! strigă Mark, făcând un pas spre mine. Știai ce se poate întâmpla dacă stă lângă tine și... te-ai dus după ea oricum! În orașele prin care ai călătorit înainte de a ajunge în Paradise, câte... câte fete erau acolo?

Dau din cap, pricepând ce vrea să demonstreze Mark.

— Nu a fost...

— Exact! Ți-ai ținut scula în pantaloni pentru că știai că ar însemna condamnarea ta la moarte. Până la Sarah. Pe ea, pur și simplu nu ai putut s-o lași în pace. Ai fost egoist, treaba ta, dar acum... tu ai omorât-o. Dacă ai fi ales să te oprești în alt oraș, acum ar fi trăit și ar fi fost fericită, John. Da, invazia asta

ar fi avut loc oricum, dar am sentimentul că navele mogadoriene ar fi fost foarte departe de Paradise. Dacă nu ai fi fost tu cu nevoile tale de rahat, ea ar fi avut măcar o șansă.

Nici nu știu ce să-i răspund. O parte din ce spune Mark este adevărat, dar ignoră foarte multe din ce am împărțit cu Sarah. Poate că am fost egoist când am implicat-o, dar mereu am încercat s-o îndepărtez, s-o fac să nu se mai întoarcă. În final, Sarah a decis singură. Era puternică, iar asta m-a făcut pe mine și mai puternic. În plus, ea a fost primul om de pe Pământ care m-a făcut să cred că pot avea șansa la o viață normală, nu doar fugă și lupte la nesfârșit. Sarah mi-a dat speranță. Dar nu-mi găsesc cuvintele necesare să-i explic asta lui Mark și nici nu vreau. Nu am nevoie să mă disculp în fața lui.

— Ai dreptate, îi spun rece, sperând că asta va fi suficient pentru a-l opri.

— Am... am dreptate? Asta crezi că vreau să aud?

Oftez.

— Mark, adevărul e că nu-mi pasă de ceea ce vrei tu. Nu mi-a păsat niciodată.

Și atunci mă lovește. Am văzut lovitura venind cu mult înainte, dar nu am schițat niciun gest ca să mă apăr. Este un uppercut scurt care mă lovește în stomac și mă face să icnesc. Nu este prima dată când Mark mă pocnește, și lovește tare — poate puțin mai tare decât îmi amintesc eu. Dar am încasat destui pumni în ultimele luni, mai puternici decât își poate imagina Mark, iar pe acesta abia l-am simțit.

Văzând că nu reacționez la primul pumn, Mark încearcă din nou să mă lovească. Totuși, parcă nu mai este la fel de aprig. Mă ia de păr, dar pare să se răzgândească în ultima clipă, pumnul lui ștergându-mi doar maxilarul. Se dezechilibrează și cade peste unul dintre paturile goale, aterizând într-o poziție incomodă.

Rămâne acolo, privind podeaua fix și respirând greu. Îmi dau seama că se străduiește să nu plângă.

— Te simți mai bine acum? îl întreb.

— Nu. Nu mă simt mai bine.

— Dar dacă am pune capăt războiului și i-am distruge pe toți mogii care ne stau în cale? Atunci te-ai simți mai bine?

Marks se uită în sus la mine, iar ceea ce văd pe chipul său mă surprinde. Milă. Realizez că ceea ce am spus adineauri nu a fost o întrebare pentru el. A fost pentru mine. Și mi-e puțin teamă să aflu răspunsul.

— Asta nu o va aduce înapoi, spune el.

Nu-i răspund. Mai arunc o ultimă privire spre Sarah și pornesc spre ieșire. În ușă, mă opresc și mă întorc pe jumătate.

— Vrei să faci ceva pentru mine? îl întreb cu voce joasă, trecând peste orice resentiment.

Mark ridică degetul mare.

— Ce?

— Voi împrumuta un vehicul de la prietenii noștri militari. Suntem la câteva ore distanță de Paradise. Vrei să... Nu mai am glas și strâng cu putere tocul metalic al ușii. Vrei să o duci acasă?

Mark pufnește pe nas. Când vorbește, amărăciunea îi revine în glas.

— Desigur, John. Știu că ai destule pe cap, așa că voi face eu partea grea în locul tău. Vrei să-i transmit mamei ei salutări din partea ta?

Închid ochii, trag aer în piept și o las baltă.

— Mulțumesc, Mark, îi spun, fără să mă supăr pe el, apoi îi las în urmă pe el și pe Sarah. Cobor rampa, străbat peluza și mă îndrept spre cabana care ascunde ultima speranță pentru supraviețuirea omenirii. Soarele răsare portocaliu la orizont, razele sale încălzind albastrul rece al lacului. Mă gândesc la chipul palid al lui Sarah, la buzele ei reci și îmi amintesc cum îi strălucea soarele prin părul blond. Într-un astfel de moment, s-ar fi întors spre mine, m-ar fi luat de mână și am fi admirat răsăritul împreună.

Pun amintirile deoparte. Le îngrop undeva adânc. Intru în cabană cu un singur scop suprem.

Obișnuiam să mă gândesc că poate fi și altceva în afară de fugă și luptă.
Acum, tot ce mi-a mai rămas este să ucid.

Capitolul 4 (Șase)

Când m-am trezit, mi-a luat câteva clipe până să-mi dau seama unde dracu' mă aflu. O lucrare de artă urâtă se holbează la mine de pe pereții din lemn. Sunt încurcată toată într-un cearceaf. Probabil că m-am agitat și m-am răsucit în somn ca o nebună. Cred că am dormit câteva ore.

Patience Creek Bed & Breakfast. O ascunzătoare veche a spionilor din vremea Războiului Rece. Sam mi-a spus câteva detalii în timp ce mai mult mă trăgea pe holuri, decât să mă conducă. Eram atât de obosită și de amețită, încât sunt puțin uimită că mai țin minte ce mi-a spus.

Sam.

E lângă mine. Pe partea cealaltă a patului. S-a trezit deja și s-a ridicat. Stă cu spatele la mine, iar picioarele îi atârnă pe podea. Încă nu a observat că mă uit la el. Își scarpină nasul și cască. Și-a scos bluza cu care a dormit și se întinde după vechiul lui tricou gri, care atârnă pe spătarul unui scaun. Se concentrează și aduce tricoul spre el cu *Telekinezia*.

Zâmbesc pe ascuns. E greu de crezut că este același puști care a dat buzna pe holurile Liceului Paradise și care aproape era să moară când ne-am întâlnit prima dată. Nu a trecut mult timp de atunci, dar s-au schimbat destule. Sam este la fel de slab, dar a pus ceva mușchi pe el. Mai sunt și cicatricile de la încheieturile mâinilor, de când l-a torturat Setrákus Ra.

Pun mâna pe spatele lui Sam și îmi plimb degetele pe șira spinării. Tresare, își pierde concentrarea și tricoul cade.

— Bună dimineața, îi spun încet. E dimineață, nu?

— E aproape prânzul. Sam se uită la mine și-mi zâmbește. Ochii lui zăbovesc asupra mea un moment, apoi se rușinează și se uită în altă parte.

Abia acum îmi dau seama că nu port haine.

Îmi amintesc ce s-a întâmplat. După ce Ella mi-a dat vestea că nu l-am ucis pe Setrákus Ra, m-am prăbușit. După ce Sam m-a adus în cameră, m-a încurajat să fac un duș, și asta am și făcut, spălând praful și sângele uscat al lui Sarah. Îmi amintesc că m-am încolăcit pe jos, în jurul scurgerii. Am inhalat aburi și am stat cu fruntea pe gresia rece, până ce pielea mi s-a înroșit de la apa fierbinte.

Apoi, la un moment dat, m-am târât în pat. Cred că Sam a încercat să stea treaz, dar nu a rezistat. Nu mi-a lăsat nimic curat cu care să mă îmbrac, așa că...

— Îți lăsasem niște haine pe birou, spune Sam cu precauție.

— Oh, te cred, îi răspund, mai mult strigând. O bluză cu imprimeu înflorat și niște blugi cu talie periculos de joasă care mă așteptau în capătul celălalt al camerei. Cred că adunăm toate hainele împrăștiate prin ascunzătoare. Dar măcar sunt curate.

— Eu, ăăă, ei bine, ai adormit aici..., continuă Sam încurcat. Nu am vrut să te trezesc. Îmi cer scuze dacă... Of, oricum, poți avea propria ta cameră...

— Este în regulă, Sam, relaxează-te, îi spun în timp ce mă așez, fără să mă simt foarte modestă. Mă întind spre el, îl cuprind cu un braț după umeri și cu celălalt de talie. Pielea lui se simte caldă.

— După toate câte s-au întâmplat, am crezut că mă vei... Nu știu... Am crezut că mă vei respinge din nou, spune Sam încet, pe jumătate distras, probabil din cauza mea, că îl sărut de pe gât.

— Nu.

— Asta e bine, mormăie el.

Bine, poate că nu este momentul potrivit. Încă am multe pe cap și pe conștiință, dar dacă am învățat ceva de la John și Sarah, este că trebuie să trăiești clipa, nu să fugi de ea. Nu știi niciodată când ar putea fi ultima dată.

Desigur, după două minute suntem întrerupți de o bătaie în ușă. Sam sare din pat de parcă ar avea probleme, își trage tricoul pe el și se duce la ușă. Se uită înapoi la mine, iar eu îi zâmbesc, trăgându-mi cearceaful până la bărbie.

Sam deschide ușa doar puțin. Sunt surprinsă să-i văd pe cei doi gemeni pe care i-am remarcat când am aterizat, cei care stăteau lângă generalul Lawson despre care Sam mi-a spus că conduce acest loc.

Unul dintre gemeni se uită la Sam cu o expresie goală, celălalt, puțin mai prietenos, dar tot cu economie la vorbe, apoi anunță:

— Ședință.

— Bine, îi răspunde Sam. Venim într-un minut.

Gemenii ridică din sprâncene la unison când Sam spune "venim". Apoi, Sam le închide ușa în nas.

— Avem treabă.

— Înapoi la război, îi răspund cu un zâmbet amar.

În timp ce mă îmbrac, arăt cu capul în direcția ușii. Sunt multe lucruri legate de situația noastră pe care nu le cunosc. Mai bine pun întrebările acum, înainte de a pleca la întâlnirea cu militarii.

— Care-i treaba cu gemenii?

— Caleb și Christian. Sam îmi spune numele lor și ridică din umeri. Elevi ai școlii militare. Sunt LANE (*defecți*).

— Da, se vede.

Sam râde.

— Nu, nu sunt "defecți". LANE. L-A-N-E. Nu mă aștept să cunoști acronimele noi pe care le inventează guvernul. LANE înseamnă *Legacy-Afflicted Native Earthling*[3].

— *Afectați*? Au făcut-o să sune ca ceva rău.

— Da, ei folosesc termenul *augmentați* în loc de *afectați* când voi, Garzii, sunteți prin apropiere, dar tata a văzut niște e-mail-uri interne. Sam ridică din umeri într-un gest de scuză, de parcă el ar fi Ambasadorul Omenirii. Cred că oamenii de la conducere nu sunt încă siguri dacă Moștenirile sunt un lucru bun sau rău pentru adolescenți. Se tem că pot exista neplăceri sau efecte secundare.

— Mda, unul dintre efectele secundare este acela că îi face pe mogi să te împuște mai greu în față.

— Eu știu asta, dar omul de rând ce știe? Sunt multe de care să ne ocupăm. Avem de-a face cu două tipuri complet noi de viață inteligentă, iar asta a apărut înainte ca voi, loricii, să ne provocați mutații.

Ridic o sprânceană.

— Mutații în sensul bun, adaugă Sam.

— Și ce știu să facă gemenii ăștia?

Ridică din umeri.

— Din câte știu eu, doar *Telekinezie*.

M-am îmbrăcat complet, dar încă mai am întrebări. Mă opresc în fața ușii, cu mâinile în șolduri.

— Și Lawson? Care-i treaba cu el?

— Cred că a fost Șeful Statului Major în vremea Războiului Rece. Acum e pensionar.

Neînțelegând prea bine ce zice, îi întorc privirea lui Sam.

— Adică cel mai înalt rang militar al Americii, completează el. Îi raportează direct președintelui, bla, bla, bla. Nici eu n-am știut, și m-am născut pe planeta asta.

— Aha! Și ce s-a întâmplat cu actualul Șef de Stat Major?

— A fost ProMog. L-au adus pe Lawson pentru că s-a pensionat cu mult timp în urmă și nu s-a obosit nimeni să-l corupă. Este ca versiunea umană a acestui loc.

— Apropo de ProMog... Aseară am văzut-o și pe agent Walker aici. Ai încredere în ea? Ai încredere în Lawson?

— Walker este în regulă. A luptat alături de noi în New York. Cât despre Lawson...

Sam se încruntă.

---

[3] Pământeni Nativi Afectați de Moșteniri (N. Tr.)

— Nu știu ce să zic. După cele întâmplate cu ProMog, mi-e greu să mai am încredere în vreo organizație, dar ar trebui să fie nebuni să lucreze împotriva noastră acum...

În timp ce Sam vorbește, un televizor vechi cocoțat pe un suport în perete prinde viață cu o explozie de purici și păcănituri. Amândoi ne uităm în acea direcție.

— Ce naiba? întreb.

Sam își freacă tâmplele.

— Vechitura asta e conectată ciudat sau așa ceva. Probabil că e plin de păianjeni.

— Sau camere ascunse.

Pe Sam îl pufnește râsul.

— Sper că nu. Oricum, nu cred că au apucat să se organizeze suficient încât să ne spioneze.

Sam se duce la televizor și apasă pe buton ca să-l oprească. Nu se întâmplă nimic.

— Vezi? E stricat, spune el, înainte să lovească televizorul în partea laterală. Haide!

Când Sam vorbește, toate aparatele electrice din cameră — televizorul, lampa de pe noptieră, telefonul antic cu disc — toate, prind viață pentru o secundă. Televizorul licăre, lampa se aprinde, telefonul sună. Sam nu observă. E ocupat cu închiderea televizorului din perete care, într-un final, se oprește.

— Ai văzut? Nebunie. Locul ăsta e ca la nebuni.

— Sam, nu este nimic ciudat. Ești tu.

— Ce-i cu mine?

— Tu ai făcut chestia cu aparatele electrice. Cred că îți dezvolți o nouă Moștenire.

Sam ridică din sprâncene și se uită la mâinile sale.

— Ce? Deja?

— Da, a doua apare imediat după *Telechinezie*. L-ai văzut pe puștiul din visul Ellei. Neamțul.

— Bertrand, apicultorul. Și Daniela are a doua Moștenire. Cred că nu m-am gândit că o să mi se întâmple atât de curând. Încă încerc să mă obișnuiesc cu *Telekinezia*.

Nu știu cine este Daniela, dar dau din cap aprobator.

— *Entitatea* știe că lumea are nevoie de protecție imediat.

— Huh, face Sam. Deci are legătură cu aparatele electrice.

Se întoarce spre televizor și își pune mâinile pe el. Reușește să emită un șoc telekinetic și dărâmă televizorul pe podea.

— Ups.

— Ei bine, măcar *Telekinezia* funcționează.

Sam se întoarce spre mine.

— Dacă ai dreptate, cum o fac să funcționeze?

Înainte să-i spun lui Sam că habar nu am, suntem întrerupți de o nouă bătaie în ușă. O secundă mai târziu, se aude vocea unuia dintre gemeni.

— Ăăă, băieți, indiferent ce faceți acolo, nu poate să mai aștepte? Generalul Lawson ne-a ordonat că dacă nu vă adunăm pe toți până numără la nouă sute, ne tăbăcește fundurile.

Schimb o privire cu Sam.

— Vom vorbi despre asta mai târziu, îi spun.

El încuviințează dând din cap, apoi deschide ușa și ne alăturăm celor doi cadeți. În timp ce înaintăm pe hol, Sam se uită atent la fiecare neon ca la un dușman ce trebuie învins.

Capitolul 5 (Șase)

Fără nicio conversație, gemenii ne conduc prin holurile întortocheate ale bazei subterane.

Ajungem curând în fața sălii de ședințe. Malcolm sosește în același timp cu noi, dar de pe un alt hol, și ne face cu mâna. Gemenii intră în sală imediat, probabil îngrijorați că vor întârzia, în timp ce eu și cei doi Goode rămânem afară.

Malcolm pune o mână părintească pe umărul meu.

— Cum reziști, Șase?

Reușesc să-i zâmbesc.

— Mă descurc. Arunc o privire spre Sam, iar zâmbetul meu nu mai pare atât de forțat. Fiul tău mă ajută să rămân puternică.

Sam se înroșește și se îndepărtează de tatăl său. Malcolm îl bate bărbătește pe spate.

— Bun, bun, spune el. În momente ca acestea, trebuie să ne sprijinim unul pe celălalt.

— Cum se simte Marina? îl întreb pe Malcolm. Ultima dată când am văzut-o, el o ducea cu targa.

— Medicii spun că semnele ei vitale sunt puternice, iar ea s-a trezit cu puțin timp în urmă pentru a mânca. John a vindecat-o, dar când ești zdrobit în halul ăsta nu vrei să grăbești lucrurile. Acum se odihnește.

— Șase a întrebat mai devreme de Lawson, îi spune Sam încet. Apoi se uită la mine. Tata a stat cu oamenii lui Walker la Ashwood până au venit să-i evacueze. Apoi ai fost dus... unde?

— Baza Liberty. M-am întâlnit cu președintele, spune Malcolm amuzat. Mi-a spus că e mare fan al lucrărilor mele despre comunicarea intergalactică. Un mâncător de rahat destul de priceput în vrăjeli.

— Președintele este și el aici?

— Nu, l-am lăsat la Baza Liberty când am plecat în grabă ca vă mă întâlnesc cu voi, dar am auzit că îl vor ține pe Jackson în mișcare. E mai sigur așa.

— Pe fugă, spun eu. Mda, am fost acolo.

— Și am mai aflat un fapt interesant... Malcolm vorbește foarte încet, chiar dacă suntem singuri pe hol. Melanie, fiica președintelui, este una dintre voi.

Fac ochii mari de uimire.

— Du-te de-aici! Când se prezintă la datorie?

Zâmbetul i se lărgește pe chip lui Malcolm.

— Nu cred că se va întâmpla asta, dar măcar îl avem pe președinte de partea noastră.

— Iar Lawson îi raportează direct lui..., îl readuce Sam pe tatăl său la discuția inițială.

— A, da. Ei bine, este un om greu de ”citit”, spune Malcolm gânditor. Deși e nemilos de pragmatic, tipul pare un om serios. Cam de școală veche, aș spune. Într-un final, toți vrem același lucru.

— Mda, moartea mogilor, îi spun, apoi arăt cu capul spre sala de ședință. Haideți să vedem ce are de spus.

Când intrăm în sală, mare parte din grupul nostru sunt deja așezați în jurul unei mese ovale și lungi. John stă într-un capăt, puțin înclinat într-o parte, iar Lexa lângă el. Cei doi sunt adânciți într-o conversație în șoaptă. Lexa ține ceva în mâini ca John să poată inspecta obiectul și recunosc dispozitivul pe care l-am luat din Mexic. Dispozitivul acela este cheia noastră pentru a trece prin scutul de forță care protejează fiecare navă mogadoriană de luptă.

Când am intrat, John s-a uitat direct la mine și, practic, am înghețat. M-a salutat din cap, totuși, apoi i-am răspuns la salut și s-a întors imediat la discuția cu Lexa. Presupun că rămânem concentrați pe ceea ce avem de făcut și ne certăm mai târziu.

E bine.

Nouă stă pe partea cealaltă a lui John, iar lângă el este Ella. Ochii ei continuă să strălucească, ceea ce atrage multe priviri din partea personalului militar adunat în sala de ședințe. În timp ce ne așezăm lângă ei, Nouă se apleacă spre Ella.

— Deci, Mică-Mireasă, chestia asta e permanentă sau poți s-o stingi?

Mă uit cu atenție la Ella ca să-i văd reacția. Mă bucur să văd un mic zâmbet pe chipul ei, plus că se simte puțin jenată. Fata asta avea cândva o pasiune pentru Nouă, așa că pare să ignore plângerea lui pentru spectacolul de lumină. Deci mai există ceva din vechea Ella acolo. Înainte să-i răspundă lui Nouă, Ella se concentrează și energia din ochii ei scade puțin.

— E mai bine? îl întreabă ea.

— Să-mi aduci aminte să țin ochelarii de soare la îndemână, îi răspunde Nouă.

Ella zâmbește, de data asta ceva mai mult, apoi se apleacă în direcția lui Nouă.

— Șase. Sam mă face atentă cu cotul. Ea este Daniela. Ne-am întâlnit cu ea în New York.

Pe partea cealaltă a mesei stă fata aceea slabă, cu părul împletit, pe care am observat-o la întâlnirea din visul Ellei și mai apoi când am aterizat. E stânjenită și se vede că nu se simte în largul ei aici.

— Mă bucur să te cunosc, îi spun. Sam mi-a spus că deja ți s-a dezvoltat a doua Moștenire, pe lângă *Telekinezie*.

— Scot niște raze prin ochi cu care împietresc chestii, spune Daniela precaută. Își dă capul pe spate, părul tresăltându-i. Dacă aș fi știut că o să-mi dați o astfel de super-putere stupidă, mi-aș fi schimbat coafura.

— M-am prins, zice Nouă, arătând cu degetul spre ea. Pentru că ești ca *Meduza*.

— Da, fraiere, spune ea dându-și ochii peste cap. Te-ai prins.

— Îmi place de ea, îi spun lui Sam.

Deși nimeni nu ne-a obligat să ne așezăm la capetele opuse ale mesei, între noi și personalul militar există o delimitare foarte clară și ne depășesc ca număr în proporție de trei la unu. Toți sunt așezați în capătul celălalt, unde stă Lawson. Cel mai aproape de noi stă Walker, un fel de zonă-tampon umană, în stânga și în dreapta ei fiind scaune goale. Stă cu capul în notițele ei, niciunul dintre ceilalți reprezentanți ai guvernului nebăgând-o în seamă.

Gemenii stau ceva mai în spatele lui Lawson, de-o parte și de alta a acestuia. Par a fi gărzile lui de corp. La naiba, observ imediat că oamenii din încăperea asta sunt înarmați și că ar putea proteja un timp ca Lawson chiar înainte s-o putem face noi. În afară de oficialii care stau la masă mai sunt și alți soldați care stau drepți de-a lungul pereților cu armele îndreptate în jos, dar încărcate și pregătite. Sunt sigură că am putea să-i doborâm, dar asta nu înseamnă că nu mă îngrijorează faptul că suntem într-un perimetru strâmt cu toate aceste arme de foc.

Pe peretele din spatele lui Lawson este un ecran imens pe care se vede harta lumii. Unele zone de pe hartă sunt evidențiate prin puncte roșii: New York, Los Angeles, Londra și alte douăzeci de locații. Probabil că sunt zonele unde staționează navele de luptă ale lui Setrákus Ra. Pe harta Statelor Unite sunt o grămadă de punte verzi, mult mai mici decât cele care reprezintă navele de luptă, dar mai numeroase. Pe măsură ce mă uit mai atent, îmi dau seama că acele puncte verzi formează cercuri în jurul punctelor fierbinți mogadoriene. Probabil că sunt celulele despre care vorbea Caleb: mici, dar organizate și gata pentru contraatac.

Când îmi întorc privirea de la ecran, îl surprind pe Lawson studiindu-mă. Mă urmărește cu privirea încă de când am început să-i inventariez harta. Înainte să-și îndrepte atenția spre restul celor care se află în încăpere, dă ușor din cap spre mine.

— Cred că suntem gata să începem, anunță Lawson pe un ton normal, dar care să atragă atenția. Are un ușor accent din sud. Toate celelalte conversații încetează imediat.

Mă uit în jur. Mark și Adam nu au apărut încă. Deschid gura ca să spun ceva, dar Lawson începe deja să vorbească.

— Pentru cei dintre voi care nu mă cunosc, numele meu este generalul Clarence Lawson. E clar că generalul a spus asta pentru grupul nostru, pentru că, mă gândesc eu, nu există nicio îndoială că ceilalți militari și oficiali guvernamentali îl cunosc bine. Președintele mi-a acordat autoritate deplină pentru a coordona răspunsul țării la invazia mogadoriană.

Lawson face o pauză și așteaptă întrebări. Nimeni nu spune nimic. Personal, nu înțeleg la ce se așteaptă din partea noastră. Să ne prezentăm? Mă uit de-a lungul mesei și îl văd pe John privindu-l pe general direct, așteptându-l să continue.

Generalul își încrucișează brațele la piept și își drege glasul.

— Să mă anunțați dacă trec mai departe prea repede, spune el zâmbind. Nu sunt omul care să risipească cuvintele și nu-mi place să vorbesc chestiuni despre strategie cu adolescenții civili, fie că sunt extratereștrii sau de altă natură.

— Din punctul nostru de vedere, nu vei fi "prea repede", spune John cu privirea neclintită.

Lawson încuviințează dând din cap o dată, apoi se uită prin cameră la oamenii care nu au puteri speciale.

— Cât despre voi, ceilalți, rețineți că acești tineri au ucis mai mulți extratereștri ostili decât toată armata noastră la un loc. Respectați asta și respectați și prezența lor aici.

Nu înțeleg ce vrea să facă tipul ăsta. Mai devreme a spus că suntem prea tineri, iar acum ne laudă în detrimentul oamenilor săi. Poate că e genul de om care încearcă să-i țină pe toți într-o constantă negativitate.

Lawson ridică un dispozitiv ce seamănă cu o tabletă și apasă un buton. Pe ecran apare un cronometru cu numărătoare inversă, evidențiat cu roșu.

— Suntem la aproximativ zece ore de termenul de predare dat de Setrákus Ra, care include așa numiții Garzi, precum și LANE. Din câte știm, numai Moscova a respectat acest ultimatum. Aseară, guvernul rus a început arestarea a zeci de tineri. Agenții noștri raportează că mulți dintre ei nici măcar nu au manifestat Moșteniri, dar sunt probabil agitatori anti-guvern de care administrația rusă încearcă să scape, profitând de ocazie.

— Trebuie să se facă ceva în această privință, îl întrerupe John. Vocea lui este rece și autoritară.

— Sunt de acord. Deși nu ar trebui să ne intereseze abuzurile altor guverne asupra propriilor oameni, răspunde Lawson. Am reușit să comunicăm cu majoritatea aliaților noștri și să-i încurajăm să evacueze orașele aflate sub amenințarea navelor de luptă și să ne organizăm pe ascuns forțe de atac, pentru cazul în care reușim să străpungem scuturile mogadoriene. Cu toate acestea, dacă Setrákus Ra pornește atacul cu care ne-a amenințat — să zicem asupra New York-ului sau Beijingului — nu sunt sigur dacă celelalte țări vor avea capacitatea de a continua strategia. Cred că suntem cu toții de acord că ne aflăm într-o situație contratimp. Problema nu este *dacă* Setrákus Ra va ataca, ci *când*.

Când a auzit de New York, Daniela și-a dres gâtul zgomotos. John s-a uitat la ea, apoi din nou spre Lawson.

— Care este situația în New York? îl întreabă Jon pe general.

— Aceeași, zice Lawson. Trupele terestre mogadoriene dețin Manhattanul, iar forțele noastre încearcă să evacueze populația din cartierele de la periferie. Nu este o prioritate în acest moment, decât dacă se întoarce nava de luptă.

Daniela nu reacționează prea mult la aceste noutăți. Se încruntă și își strânge buzele într-o linie dreaptă la auzul aprecierilor lui Lawson, după care începe să bată cu degetele în masă, ca și cum ar fi vrut să audă ceva mai agresiv. Asta mă face să mă întreb dacă nu cumva și-a pierdut familia acolo. Sau poate că sunt încă prinși acolo.

— Urmăriți nava *Anubis*? întreabă John.

— Da. După ce i-a atacat pe semenii tăi în Mexic, nava amiral nu s-a mai întors în New York. Știm doar că staționează în Virginia de Vest, deasupra muntelui Hawks Nest. Câțiva adepți ProMog pe care agenții noștri i-au interogat spun că acolo ar fi...

— Da, da, îl întrerupe Nouă plictisit. Mulți dintre noi am avut norocul de rahat să fim închiși acolo o dată dau de două ori. Este baza lor aia mare.

Când Nouă a terminat de vorbit, Lawson lasă liniștea să se aștearnă. Cei doi gemeni din spatele său se potrivesc de minune cu acest decor. Lawson se uită la Nouă ca la un cadet care nu s-a aliniat cum trebuie, dar Nouă nu observă asta. El își varsă nervii imediat pe o bucată de hârtie cu antetul armatei SUA.

— Cunoaștem baza aceea, spune John cu diplomație. Sau poate doar fără emoții. Ne-am mai infiltrat odată acolo, dar, până acum, nu am avut niciodată resursele necesare să atacăm.

Lawson dă din cap și pare că vrea să răspundă. Înainte s-o poată face, mă aplec în față și mă uit la Ella. Poate știe ea de ce nava staționează în Virginia de Vest și nu s-a întors să ducă la îndeplinire amenințarea.

— Ella, de ce Setrákus Ra a oprit *Anubis* acolo? Ce... ce anume așteaptă?

Toți ochii se întorc către Ella, deși mulți dintre militari se simt aiurea că trebuie să afle informații de la o fată din care ies scântei de energie. Ella pare la fel de incomodată cu toată atenția asupra ei și emite o flacără inofensivă de energie lorică când deschide gura pentru a răspunde.

— Vreți să... Ella ezită. Vreți să intru în contact cu el?

— Stai, stai... Stai așa, îi spun.

— Poți s-o faci fără ca el să-și dea seama? o întreabă John. Poți s-o faci fără să te expui pericolului?

— Cred că da. Dacă sunt destul de rapidă, răspunde Ella și, înainte ca cineva să poată protesta, își închide ochii. Strălucirea emanată de pielea ei se intensifică din nou.

Nimeni din încăpere nu scoate un cuvânt, toți o privesc pe Ella cu precauție. Parcă am fi la o ședință de spiritism.

— E telepată, explică Sam uitându-se în jur la fețele șocate.

Cu un gâfâit, Ella își deschide ochii. Mulți oameni sar în sus, inclusiv eu. Nu m-am putut controla. Ella este puțin cam înfricoșătoare.

— Ești bine? o întreabă John.

Ea dă din cap că da și respiră adânc.

— Aproape că m-a simțit, spune ea cu o notă de mândrie în voce. Mintea lui este ocupată. A fost rănit rău. Aici Ella se uită spre mine, iar mie mi se strânge stomacul. *Neaoșii* l-au pus într-o cuvă pentru *cultivați*, ca să accelereze procesul de vindecare.

— Cuvele sunt folosite pentru a crea soldați..., începe John să-i explice lui Lawson.

— Știm deja despre soldații *cultivați*, îl întrerupe generalul. Ai idee când se va termina... ceea ce face acum? Când se vor relua atacurile?

Ella scutură din cap.

— Rănile lui au fost aproape fatale. Dacă ar fi fost cineva fără augmentările lui, ar fi murit.

Simt puțină mândrie în legătură cu asta. Puțină mândrie și multă durere că am ratat ocazia. Dacă l-aș fi putut lovi mai tare...

— Vorbim despre ore? Zile? O săptămână? insistă Lawson.

— Nu sunt sigură. Mai multe ore, dar nu zile. Ella își ridică capul, amintindu-și încă un detaliu care o tulbură, asta e clar. Mai sunt și *alții* acolo cu el.

— În cuve? întreabă John.

— Da.

Nouă se strâmbă.

— Se scaldă împreună în muci? Doamne, ce scârbos!

— Cuvele funcționează diferit față de înainte, alimentate cu... cu ceea ce ne-au furat, continuă Ella. În timp ce se vindecă, Setrákus Ra lucrează. Îi face... nu știu exact ce. Pe cei care sunt cu el îi transformă în ceva nou.

Nu-mi place cum sună. Judecând după chipurile din jurul mesei, nimănui nu-i place cum sună asta. Îmi amintesc de viziunea în care cu toții l-am văzut pe Setrákus Ra dând oamenilor Moșteniri. Înseamnă că asta face și acum.

Înainte să mai pot spune ceva, Lawson se apleacă înainte.

— Ce anume a furat Setrákus Ra de la voi?

Ella se uită mai întâi la mine, apoi la John, de parcă ne-ar cere permisiunea să-i spună lui Lawson că Setrákus Ra a furat o grămadă de energie lorică în Mexic. Nu știu cât de sinceri ar trebui să fim cu acești oameni; instinctul îmi spune că nu prea mult. Sunt sigură că toți de pe partea noastră a mesei și-au dat seama ce urmărește nenorocitul ăsta, dar nu pare înțelept să împărțim informația asta cu armata. Nu este nevoie să-i speriem și mai mult. Sau să le dăm vreo idee despre ce se poate întâmpla când exploatezi o resursă pe ascuns.

Sunt ușurată când îl văd pe John dând subtil din cap către Ella.

Ella se întoarce din nou spre Lawson.

— A furat ceva de preț pentru poporul nostru, spune ea.

Lawson pare că și-a dat seama că astea sunt doar povești, dar nu insistă. În schimb, face un semn către unul dintre ofițerii săi care stă lângă ușă. Tipul iese imediat, să aducă ce i-a cerut șeful său. Încep să bănuiesc ceva rău. Semnalele astea misterioase cu mâna sunt întotdeauna un semn rău.

— În regulă, atunci. Dacă suntem gata pentru discuții despre oportunități de contraatac..., începe Lawson.

— Era și timpul, zice Nouă.

— ...ar trebui să avem toate informațiile puse pe masă, termină Lawson fraza începută.

În acel moment, ofițerul lui Lawson se întoarce în încăpere. Intră împreună cu doi paznici, amândoi înarmați cu puști de asalt și echipament de luptă complet. Cei doi nu îl scapă din ochi pe prizonierul care se află între ei, legat strâns la mâni și la picioare. Prizonierul pare epuizat.

Este Adam.

Capitolul 6 (John)

Pentru câteva minute am crezut că această întâlnire se va termina fără probleme și că mă voi putea întoarce la planurile mele de a-l distruge pe Setrákus Ra. Se pare că am subestimat profunzimea prostiei guvernului.

Șase a fost prima care a sărit în picioare când l-au adus pe Adam, lanțurile lui zăngănind. S-a ridicat atât de repede încât scaunul ei s-a răsturnat. Câțiva soldați care asigură paza în încăpere și-au ridicat armele instinctiv. Odată cu ea s-au ridicat și Sam și Nouă.

— Ce vrea să însemne tot rahatul ăsta? îi strigă ea lui Lawson, arătând către Adam.

— Șase, este în regulă, spune Adam obosit, uitându-se la paznicii înarmați. Sunt bine.

Nouă se uită la paznici cu un rânjet. Dă din cap spre un tip care își plimbă ostentativ degetul pe trăgaciul armei.

— Bătrâne, el este cu noi, mârâie Șase spre Lawson, ignorând încercarea lui Adam de a liniști spiritele. Este *prietenul* nostru.

Lawson nici măcar nu s-a mișcat pe scaunul său. De fapt, pare amuzat de întreaga situație. Mă întreb dacă nu cumva face asta intenționat, să vadă până unde ne poate forța, să-și dea seama ce fel de aliați putem fi.

— Prietenul vostru, răspunde Lawson calm, este membru al unei rase extraterestre ostile care vrea să pună stăpânire pe această planetă. L-ați adus aici — ultima speranță a rezistenței omenirii — și vă așteptați să ce? Să-l lăsăm să se plimbe liber?

— Cam așa ceva, spune Nouă.

Când a intrat prima dată în încăpere, am observat că Șase a evaluat imediat puterea de foc a militarilor. Am recunoscut privirea aceea. A evaluat ce șanse avem să-i doborâm în cazul unei lupte. Deși nu mă așteptam să se ajungă aici, trebuie să recunosc că și eu am făcut aceeași evaluare. Este instinctul de apărare, de care, probabil, nu vom scăpa niciodată.

Judecând după privirile multora dintre militari, cred că și ei și-au făcut aceste calcule. Ei nu știu de ce este în stare Șase sau oricare dintre ceilalți, dar sunt sigur că au văzut înregistrări video sau au auzit zvonuri despre ce am făcut eu în New York.

Ei știu că nu ne pot învinge.

Mă gândesc la Sarah. Știu că ea mi-ar spune să stau calm, și ar avea dreptate. Nu vreau să rănesc pe nimeni. Dacă vrem să salvăm planeta, trebuie să lucrăm cu acești oameni. Știu asta. Dar și ei trebuie să știe de ce suntem noi capabili, mai ales generalul Lawson. Trebuie să știe că noi nu suntem marionetele lui în războiul împotriva lui Setrákus Ra.

— Este de-al *nostru*.

Mă ridic încet, tocmai ca să nu mai sară nimeni în sus. În timp ce mă ridic, îmi folosesc *Telekinezia* ca să scot încărcătoarele de la orice armă de foc din încăpere. Soldații au făcut ochii mari când au văzut muniția împrăștiată pe covor.

Acum toată lumea se uită la mine. În regulă. Ocolesc masa și mă apropii de cei doi paznici care îl țin pe Adam de brațe.

— Înapoi, le spun.

Amândoi se dau înapoi.

Adam se uit fix în ochii mei și face un semn discret din cap, de parcă mi-ar spune să nu fac o mare scenă din asta. Dar trebuie să le arăt ce pot.

Imediat îmi aprind *Lumenul*. Îmi întind mâinile și, cu grijă, topesc lanțul cătușelor cu care este legat Adam, eliberându-i mâinile.

Odată ce am terminat cu asta, mă întorc spre ceilalți. Toți militarii și tipii din guvern au aceeași expresie pe față, undeva între furie și frică. Unii dintre ai noștri, precum Daniela și Sam, par agitați.

Alții, ca Nouă și Șase, de exemplu, mă privesc cu încurajare diabolică. În mod surprinzător, Walker abia reușește să-și ascundă zâmbetul cu mâna la gură.

Mă concentrez asupra lui Lawson. Expresia lui rămâne neutră și sub control.

— Puteai să-mi ceri cheile, pur și simplu, îmi spune el.

— Nu ne subordonăm ție, îi răspund și pun mâna mea "șmecheră" pe umărul lui Adam. Și nu iei tu decizii în privința noastră. Ai înțeles, *dle*?

— Am înțeles și nu se va mai întâmpla din nou, răspunde Lawson fără cel mai mic resentiment. Smerenia lui este aproape îngrijorătoare. Trebuie să înțelegi, continuă el, că aveam nevoie să ne asigurăm că... acest mogadorian chiar prietenul vostru.

— Iar tu trebuie să înțelegi că vom pleca după Setrákus Ra imediat ce prietenii mei se vor simți suficient de bine.

Și imediat ce mă voi simți suficient de puternic, era să-i mai spun. Imediat ce voi adăuga în arsenalul meu cât mai multe Moșteniri posibil.

— Îl vom ucide și îl vom îngropa sub muntele acela. Ce zici? Cum se aliniază asta cu planurile tale de contraatac?

— Sună al naibii de bine, îmi răspunde Lawson și îmi face semn să iau loc.

În loc de asta, îl conduc pe Adam și îl așez pe scaun, în capul mesei.

Din moment ce situația s-a mai detensionat, Șase se așază înapoi pe scaunul ei. Soldații nu fac nicio mișcare ca să-și adune încărcătoarele cu muniție de pe jos. În timp ce toată lumea se așază, Șase se apleacă peste masă, spre Adam.

— Ești bine?

El dă repede din cap, trecând peste situație, deși încă mai are cătușele la mâini.

— Șase, mi-au pus doar niște întrebări. Nu-i mare scofală.

Îmi pun mâinile pe masă și mă uit direct la Lawson.

— Deci, ce altceva mai este de discutat?

Lawson își drege glasul, încă neperturbat.

— În timp ce vă vom sprijini cu tot ce putem pentru asasinarea liderului mogadorian, avem anumite probleme de sincronizare care trebuie evitate. La fel și alte câteva întrebări și îngrijorări.

— Probleme de sincronizare, repet după el ca un papagal. Întrebări și îngrijorări.

— De exemplu, mă îngrijorează faptul că, recent, ați folosit un fel de percepție extrasenzorială pentru a comunica cu ceea ce bănuim a fi sute de LANE din întreaga lume.

Asta m-a luat prin surprindere. Se referă la întâlnirea telepatică în care ne-a dus Ella. Pentru o secundă sunt uimit, nu știu sigur de unde știe Lawson despre asta. Apoi mă uit peste umărul său la cei doi gemeni cu fețe ca de piatră — Christian și Caleb — care se fâțâie după el încă de când am venit noi aici. Au primit Moșteniri, deci au fost acolo când i-am întâlnit pe toți oamenii cu puteri noi. Probabil că i-au raportat toate detaliile lui Lawson. Dacă nu ei, atunci fiica președintelui.

— Și ce-i cu asta? îl întreb.

— Ei bine, sunt sute de minori pe care tu îi recrutezi de peste tot din lume. Ne facem griji pentru siguranța acestor copii.

Înainte de a-i răspunde, arunc o privire cu înțeles spre gemenii care îl flanchează pe Lawson, sperând să aprecieze ironia.

— În curând, nu va mai fi nici un loc sigur pe planetă pentru acești copii. Au nevoie de pregătire pe care doar noi le-o putem oferi.

— Sunt convins de asta, răspunde Lawson. Dar înțelegi că asta ar putea să-i îngrijoreze pe unii oameni, nu? Îți construiești o armată din tinerii noștri?

Dau din cap dezaprobator, sperând că gestul meu îi va transmite cât de ridicolă este această prostie birocratică. Aproape că mă face să-mi amintesc cu drag de zilele mele, în care eram tot timpul pe fugă.

— Nu construiesc nimic, îi spun, apoi mă uit la gemeni. Voi doi... V-am cerut eu să veniți aici? I-am forțat pe ceilalți?

Gemenii par luați prin surprindere că li se vorbește direct. Se uită unul la celălalt, apoi caută din priviri permisiunea lui Lawson de a răspunde.

— Vorbiți liber, le spune acesta.

— Nu. Nu ai făcut nimic de genul acesta, răspunde imediat Caleb, fratele său rămânând în continuare ca o stană de piatră. Apoi Caleb arată cu degetul spre Nouă. Totuși, tipul ăla ne-a spus tuturor că suntem niște ”muieri”.

Nouă ridică din umeri. Mă uit la Lawson.

— Ești satisfăcut?

— Deocamdată. Dar, dacă mai vrei să faci vreo chestie de-asta, măcar anunță-ne și pe noi.

Încuviințez dând din cap.

— Spuneai ceva despre probleme de sincronizare?

Lawson se întoarce spre harta din spatele său, cea pe care sunt însemnate pozițiile a vreo doisprezece nave de luptă mogadoriene.

— Așa cum spuneam, vă vom ajuta cu tot ce vom putea pentru a tăia capul acestui șarpe. La naiba, vom trimite cu voi în Virginia de Vest atâția soldați câți ne permitem, începe Lawson. Dar în momentul ăsta, inamicul crede că ne-a pus cu botul pe labe. Dacă atacăm acum, ce se va întâmpla cu toate aceste orașe? În toate orașele acestea se fac evacuări, dar nu este ușor să muți milioane de oameni. Un atac asupra lui Setrákus Ra ar deschide o luptă pe toate fronturile.

— Fiind singurul supraviețuitor al invaziei mogadoriene pe planeta noastră, începe Lexa să vorbească, și suficient de în vârstă la vremea aceea ca să-mi pot aminti cum a decurs, dați-mi voie să vă spun că tactica lor s-a schimbat. Ne-au distrus planeta în doar câteva ore...

— Încurajator, spune Lawson.

— Vor să ocupe Pământul, nu să-l distrugă și să facă planeta nelocuibilă, continuă Lexa. Nu credeți că asta ne oferă un oarecare avantaj?

— Oare Setrákus Ra joacă la cacealma? întreabă Lawson.

— Așa este. Semenii mei vor să ocupe planeta, spune Adam încruntat. După toate probabilitățile, flota nu poate să mai facă o altă călătorie intergalactică. Ei trebuie să rămână aici. Dar dacă aveți impresia că asta îi împiedică să distrugă câteva zeci de orașe, îi subestimați.

— Deci ne întoarcem la numărătoarea inversă până la Apocalipsă, trage concluzia Lawson. În momentul în care îl veți ataca pe Ra, trebuie să presupunem că numărătoarea inversă s-a terminat și începe distrugerea.

— Ce se va întâmpla după ce își va reveni și va constata că termenul său limită a trecut în timp ce își lingea rănile? intervine în discuție Șase. Va ataca oricum.

— Exact, spune Lawson dând din cap. Oricum ar fi, atacurile sunt inevitabile. Asta nu înseamnă că trebuie să le grăbim. Vrem să fim cât se poate de pregătiți. Să ducem la adăpost cât mai mulți civili. Să profităm de fiecare minut pe care ni-l oferiți.

— Vrei să așteptăm, îi spun scrâșnind din dinți. Deși am nevoie de timp ca să adun cât mai multe Moșteniri, sunt nerăbdător să lupt. Doar pentru asta mai trăiesc acum. Mi-a fost suficient de greu că am stat la această întâlnire. Cât timp vrei să așteptăm? îl întreb.

— Nu este ușor să coordonezi un atac internațional împotriva unui adversar superior din punct de vedere tehnologic, spune Lawson. Am primit dispozitivele pe care echipa ta le-a recuperat în Mexic, iar oamenii noștri de știință încearcă să le descifreze și să le integreze în tehnologia noastră.

Probabil că oamenii lui Lawson au petrecut mai mult timp decât mine cu acele dispozitive. Lexa — pe care am cunoscut-o personal abia azi dimineață — mi-a adus mie prima dată tehnologia mogadoriană. Nu mi s-a părut ceva impresionant. Niște cutii negre, solide, cam de dimensiunea unei

cărți mai mari, cu câteva mufe și fire, dar aceste dispozitive sunt cheia armatei oamenilor pentru a avea măcar o șansă în acest război. Majoritatea dispozitivelor i le-am dat lui Lawson cu puțin timp înainte de această întâlnire. L-am păstrat pe cel instalat deja pe nava Lexei și am mai pus unul deoparte pentru mine.

— Vă pot ajuta cu dispozitivele, îi spune Adam lui Lawson. Cunosc tehnologia foarte bine.

— Apreciez asta, dle Mog, răspunde Lawson. Chiar dacă oamenii noștri vor reuși să decodeze dispozitivele și să le băgăm în producție, tot trebuie să punem această tehnologie la dispoziția aliaților noștri din întreaga lume. Alte țări, în special India, au avut succes în a doborî câteva Skimmere în timpul luptelor și au pus mâna pe aceste dispozitive. Presupunând că vom trece de scuturi, acum ne gândim dacă e mai bine să urcăm la bordul acestor nave de luptă sau să folosim rachetele balistice.

— Nicio abordare nu va fi ușoară, zice Adam.

— Nu le puteți da bomba nucleară, pur și simplu? întreabă Nouă.

Lawson se încruntă.

— Tinere, evacuăm orașele, dar tot vor mai rămâne oameni acolo. În America, războiul nuclear nu intră în discuție. Dar nu pot să spun același lucru despre celelalte țări...

— Ar fi destul de nasol să aruncăm în aer navele gigantice deasupra orașelor, murmură Daniela.

Lawson ridică o mână.

— Câte o problemă pe rând. Indiferent ce vom hotărî, dispozitivele rămân obiectivul principal. Avem foarte puține, deși ne-ar trebui câte unul pentru fiecare navă sau câte unul pentru fiecare rachetă. Și mai rămâne mica problemă de a pune dispozitivele la dispoziția aliaților noștri. Lawson face o pauză. Oare cât va dura să le montăm și să ne rămână și timp suficient ca să atacăm navele de luptă?

— Pe toate? îl întreb. Pe toate odată?

— Așa se rezolvă problema asta, John. Le lovim pe toate simultan, pentru a maximiza singurul nostru avantaj... Elementul surpriză. Dacă le permitem să-și dea seama prea devreme că putem trece prin scuturile lor, datele problemei se schimbă. Ar putea să-și intensifice atacurile. În momentul de față, sunt cu bocancul pe gâtul nostru; au impresia că ne-au scos din luptă. Ei nu știu că mai aven un “cuțit” ascuns. Dar, pentru asta, avem nevoie de această tehnologie. Și suntem contracronometru. Știți cumva cât timp va sta Setrákus Ra în cuvă? întreabă Lawson uitându-se la Ella.

Ea dă din cap că nu știe.

— Înseamnă că înțelegi cât de delicată este situația, încheie Lawson. Probabil că vom avea o singură șansă, iar asta va trebui să vină cât mai curând.

Mi-a cam tras-o. Lawson a expus situația în termeni nu prea roz. Poate că nu sunt cel mai potrivit pentru a coordona un contraatac internațional. Din fericire, am un backup.

Șase se uită peste masă la Ella.

— Sunt pietre loralite peste tot pe Pământ, nu-i așa?

— Da, zice Ella. Pot să le simt.

Șase pocnește din degete.

— Asta e. Le vom folosi pentru a livra dispozitivele.

Lawson se uită la mine.

— Despre pietrele astea ai menționat la... întâlnirea telepatică, nu?

Încuviințez dând din cap.

— Hmm. Lawson se uită peste umăr la harta din spatele său. După ce am aflat despre ele, i-am încurajat pe partenerii noștri internaționali să găsească cât mai multe dintre ele.

Mă întind spre el, peste masă.

— Ai făcut asta?

— Normal că am făcut asta, John. Numai că, după ce le-am cerut să păzească “niște pietre magice”, mulți lideri au râs de mine. Ca să nu mai spun că abia am găsit doar câteva astfel de pietre loralite.

— Câți Garzi umani ați prins? îl întreb cu voce rece.

— Câțiva, răspunde Lawson agitat. Pentru protecția lor. Majoritatea dintre ei sunt în străinătate. Presupunând că vom supraviețui în zilele următoare, poate vom discuta despre cum îi veți instrui. Cu o supraveghere adecvată, desigur.

Nu-mi place asta. Dându-i lui Lawson locațiile pietrelor loralite, mi se pare că îi dăm prea multe prea ușor, ca să nu mai vorbim de interesul lui pentru Garzii umani. Totuși, ce alternativă avem? Practic, pietrele loralite sunt singura noastră șansă pentru a pregăti un contraatac rapid.

— Vă vom ajuta să localizați restul pietrelor, îi spun lui Lawson. Doar când veți fi pregătiți să distribuiți dispozitivele.

Lawson zâmbește la reticența mea, dar trece repede mai departe.

— Cu transportul s-a rezolvat. Mai rămâne problema cantității.

— Dacă nu reușiți să le produceți suficient de repede, va trebui să vă aducem mai multe, îi spun, un plan începând să prindă contur în mintea mea.

Pe fața lui Nouă înflorește un rânjet de lup.

— Poate ar trebui să mergem acolo unde știm că sunt multe chestii de-astea.

— Și unde anume, mă rog? întreabă Lawson.

— Pe o navă de luptă, îi răspund sec.

— Nu v-am explicat...? sare în sus Lawson, frustrat că trebuie să-și întrerupă calmul de bunic. Dar își revine repede. Dacă îi atacăm — orice fel de atac — riscăm să distrugă un alt oraș.

— Dar dacă am reuși să ajungem pe o navă de luptă și să plecăm, fără să-și dea seama? Întrebarea i-am adresat-o lui Lawson, dar mă uit la Șase. Ea îmi zâmbește. Îi zâmbesc și eu la rândul meu. Ce se întâmplă dacă vă aducem câteva zeci de dispozitive, înainte ca mogii să-și dea măcar seama că acestea lipsesc?

— Asta... Lawson își freacă gânditor bărbia cu mâna. Asta ar fi ceva care nu m-ar deranja.

Capitolul 7 (John)

Iată lista cu ce am de făcut:

Ne strecurăm la bordul unei nave de luptă mogadoriene;

Furăm toate dispozitivele fără să ne prindă mogii;

Le dăm guvernelor aliate pentru pregătirea marelui contraatac;

Între timp, învăț fiecare Moștenire pe care o văd în preajma mea;

Îl ucid pe Setrákus Ra.

Nu neapărat în ordinea asta. Mai ales partea cu "învăț fiecare Moștenire". Pentru că, dacă vreau să mă furișez pe nava mogilor, mai întâi trebuie să învăț o anumită Moștenire de care am nevoie.

Va trebui să învăț să zbor.

Întâlnirea se termină după ce îi promit generalului că până la sfârșitul zilei vom gândi un plan de atac și nu vom ataca pe ascuns vreo navă de luptă mogadoriană. Să sperăm că Ella nu se înșală și că Setrákus Ra nu va trece la acțiune în acest timp. Abia este prânzul, dar am impresia că am pierdut prea mult timp din această zi.

În timp ce toată lumea se grăbește pe holurile bazei Patience Creek să-și îndeplinească sarcinile, îl trag pe Adam deoparte. E palid ca de obicei, dar la ochi are cearcăne. Toți participanții la ședință aveau cearcăne la ochi. Oboseala și gândul invaziei și-au pus amprenta pe ei.

— Ești bine? îl întreb. Ce ți-au făcut?

Adam se uită la mine, scuturând din cap.

— Sunt bine, John. N-a fost mare lucru. *Eu* ar fi trebuit să te întreb pe tine dacă ești bine.

M-am gândit că va veni și asta. Toți cei care au cunoscut-o pe Sarah — de la Sam, la Walker — se uită la mine de parcă m-aș prăbuși în orice clipă. Urăsc asta. Nu vreau să fiu compătimit, Vreau să lupt. Am sperat că Adam, prin natura ființei lui, va trece peste simpatii. Nu m-am gândit niciodată că îmi va lipsi logica rece a mogadorienilor.

— Mă descurc, îi spun și sunt surprins de câtă tristețe este în glasul meu.

— În regulă, zice Adam, înțelegând imediat aluzia. Își ridică mâinile și îmi arată încheieturile de care încă mai sunt agățate cătușele. Te superi dacă îmi scoți și restul?

— Da, sigur. Am uitat de astea.

— Când mi-ai topit lanțurile, i-ai transmis lui Lawson mai mult decât un mesaj, zice Adam. M-am prins.

— Ei bine, îi răspund cu un mic zâmbet, mi se părea că nu stai confortabil.

— La fel și toți acei soldați, râde Adam. A fost o mișcare bună. Le-ai arătat cât ești de puternic.

Îmi aprind din nou *Lumenul*, de data asta concentrându-l doar în vârful degetului arătător. Cu grijă să nu-l ard pe Adam, topesc mecanismul de închidere până ce cătușele se desfac.

— Ce te-au întrebat?

Adam care își freacă încheieturile de la mâini.

— Cum ți-am spus, n-a fost chiar atât de rău. Voiau să afle detalii despre arme și nave. Voiau să afle despre structura de guvernământ și cea militară a mogadorienilor, ceea ce a fost simplu, pentru că, practic, sunt cam același lucru. Voiau să știe ce se va întâmpla cu societatea mogadoriană dacă Setrákus Ra va fi ucis. Adam ridică din umeri. Le-aș fi spus toate asta și fără să mă fi pus în lanțuri și să mă țină închis toată noaptea.

— Hmm, spun, gândindu-mă pentru o clipă. I-au pus o întrebare pe care eu nu m-am gândit niciodată s-o pun. Și *ce* se va întâmpla când îl vom ucide pe Setrákus Ra? îl întreb.

Adam îmi zâmbește, apreciind siguranța din vocea mea. Apoi își trece o mână prin părul său negru, părând că se gândește.

— Ei bine, nu-mi amintesc vreo perioadă de timp în care să nu fi existat... Liderul Iubit. Nu am un concept despre cum era lumea noastră înainte de el. La naiba, cred că nici măcar părinții mei nu și-ar aminti. Setrákus Ra ne-a rescris istoria, deci, conform acesteia, nu eram mai mult decât niște animale înainte să vină el și să ne "ridice".

— Cred că ar fi prea mult să le cerem să renunțe și să plece.

— Fără a seca Pământul, cum au făcut cu Lorienul, flota nu ar avea suficient combustibil să mai plece undeva. Adam face o pauză, gândindu-se. Cu toate acestea, după o suficientă cronologie de timp, s-ar putea să plece...

— Ce vrei să spui?

— După cele scrise chiar de el în așa-numita *Marea Carte*, Setrákus Ra nu a rezolvat niciodată problema fertilității cu care ne confruntăm noi, *neaoșii*. El poate *cultiva* la nesfârșit soldați. Asta nu schimbă cu nimic faptul că natalitatea în rândul *neaoșilor* este aproape de zero.

— Deci *neaoșii* mor încet, dar sigur, spun, încercând să păstrez un ton cât mai sumbru, ținând cont de interlocutorul meu, dar nederanjându-mă extincția lentă a mogadorienilor. Și cei *cultivați*?

— Din câte știu eu, secretul creării lor va muri odată cu Setrákus Ra, îmi spune Adam zâmbind și ridicând prudent o mână. Dar, John, trebuie să înțelegi câteva lucruri despre poporul meu. În primul rând, majoritatea dintre ei îmbrățișează ideea lui Setrákus Ra despre *Progresul Mogadorian* și toți cred că Setrákus Ra nu poate fi ucis. Asta este tot ce i-a ținut pe linia de plutire în ultimele secole. După ce îl vei ucide, vei opri crearea *cultivaților* și, probabil, vei convinge câțiva mogi, ca mine, să lase armele jos...

— Crezi că ar putea să mai fie și alții care gândesc ca tine? îl întrerup. Întotdeauna l-am considerat pe Adam unic și am crezut că a ajuns să gândească așa ca un efect secundar al contopirii conștiinței sale cu a lui Unu.

Își întoarce privirea și se uită în altă parte.

— Nu știu ce să zic... Am întâlnit câțiva despre care am crezut că... posibil... Nici măcar nu știu dacă mai sunt în viață. Adam se oprește cu un gest din mână. Ideea e că, chiar și fără Setrákus Ra, vei avea de înfruntat o puternică armată de zeloți[4] care vor crede că trebuie să facă dreptate. Vrei să știi cum cred eu că se va întâmpla? Mai întâi, *neaoșii* vor decide cine este cel mai puternic dintre ei, folosind Pământul drept câmp de luptă. Apoi, învingătorul va revendica locul lăsat liber de Setrákus Ra. Sunt mulți generali, ca tatăl meu, care vor crede că ei urmează la conducere.

— Nu vor reuși, îi spun absent. De fapt, mă gândesc și la ideea de a-i face pe mogi să se omoare între ei. Dacă am putea grăbi să se întâmple asta...

— Pe termen lung, nu e bine. Vor fi ani de conflicte, John. Aici, pe Pământ.

— Omenirea va fi o victimă colaterală, îi spun, gândindu-mă la efectele războiului civil dintre mogadorieni. New York-ul va pierde vieți din nou. Cu excepția cazului în care mogii își vor duce luptele în orașe deja evacuate...

— Oricum, înainte de toate trebuie să-l ucidem pe Setrákus Ra, nu? spune Adam, bătându-mă prietenește pe spate. Hai să nu ne gândim prea departe.

— Îl voi lovi cu tot ce am. Și ceva în plus.

— Știi bine că te vom ajuta și noi. Prietenii sunt alături de tine.

— Da, Desigur. Știu asta, îi spun dând din cap.

Adam pornește spre lift și îmi face semn să-l urmez.

— Mai ai câteva minute libere? Vreau să-ți mai arăt ceva.

Ridic din sprâncene mirat și îl urmez. Soldații care mișună pe holurile luminate se uită la noi ciudat. Mă întreb de care dintre noi le este frică mai mult.

---

[4] **Zeloții** au fost o mișcare religioasă și politică din secolele I-II d.Hr. Ei se opuneau romanilor, asupritorii Israelului, prin violență. (N. Tr,)

Când am ajuns prima dată aici, am explorat baza Patience Creek din curiozitate, familiarizându-mă cu zonele mai importante — locul unde dormim noi, dormitoarele soldaților, celulele de detenție, sala de sport, garajul — identificând zonele în care militarii își îndeplinesc sarcinile. Nu știu ce ar fi putut descoperi Adam în plus față de mine, în timpul scurt în care a fost prizonier. Dar când mă gândesc că locul acesta a fost construit pentru a-i ascunde pe spioni, e clar că e plin de secrete.

— După ce m-au interogat, m-au adus aici, îmi explică Adam în timp ce liftul coboară două niveluri. Bănuiesc că nu au avut mari așteptări de la acest proiect, așa că l-au abandonat.

Nivelul în care ieșim este, în mare parte, pentru depozitare. L-am parcurs destul de repede. Jumătate din becuri ar trebui schimbate. Adam îmi arată câteva încăperi pline cu cutii prăfuite de Tang[5], plus un spațiu de depozitare plin cu șezlonguri de plajă în stilul anilor șaptezeci și un fileu de volei mâncat de molii. În cele din urmă cotim după un colț și Adam deschide ușa unei camere plină cu stive cu cărți. O bibliotecă. Dintr-o privire, îmi dau seama că majoritatea cărților îngălbenite sunt dedicate subiectelor pe care un spion le-ar putea găsi utile doar într-o situație post-apocaliptică: volume despre grădinărit, cum să repari aparate electronice și tratamente medicale.

Tresar. Micuța cameră este plină de sunetele dure și guturale ale mogadorienilor care latră unii la alții.

Pe un birou din mijlocul camerei stă un echipament electronic care îmi pare vag cunoscut. De acolo se aud vocile mogilor. E cam de mărimea unui bord de mașină și plin de butoane și manete ciudate. Se pare că cineva l-a adus aici și l-a pornit. Are multe fire și este conectat la niște baterii. Cred că are nevoie de multă energie electrică pentru a funcționa.

Asta m-a dat pe spate. Mă uit la consola unui Skimmer mogadorian, scoasă din carlingă. Consola este pusă în funcțiune cu ajutorul unor fire complicate, iar asta înseamnă că partea de comunicații este funcțională.

În fața consolei stă un tip cu pielea măslinie, aș zice că seamănă cu unul de prin anii treizeci. Are părul negru, tuns scurt și e nebărbierit de câteva zile. Cred că l-am mai văzut undeva, dar nu-mi dau seama unde și cu ce ocazie.

— Adam, te-ai întors, spune bărbatul, A fost destul de liniște.

Mă întorc spre Adam și ridic întrebător din sprâncene.

— El este agentul Noto, îmi spune Adam. Fost adept ProMog.

Acum știu de unde îl cunosc. A fost în grupul care a venit cu Walker la Ashwood Estates după ce s-au întors împotriva mogilor.

— Când soldații te-au luat mai devreme, am fost îngrijorat că nu te vei mai întoarce, zice Noto. A fost fascinant să vorbesc cu tine.

Adam zâmbește spre mine.

— Vezi? Ți-am spus că detenția nu a fost rea deloc. Mi-am făcut un prieten. L-am ajutat pe Noto să-și îmbunătățească abilitățile de limbă mogadoriană.

— Vorbești limba lor? îl întreb pe Noto, deja privindu-l cu alți ochi.

— Am fost legătura mogilor în perioada ProMog, îmi explică Noto. Am prins câteva fraze aici, câteva de dincolo... Îi înțeleg atâta timp cât vorbesc rar, ca pentru unul de nivel de grădiniță.

Mă plimb prin încăpere, aruncând o privire peste caietele de pe birou. Sunt pline de simboluri pe care le recunosc ca fiind mogadoriene, fiecare având o traducere fonetică.

— Monitorizăm comunicațiile dintre navele de luptă mogadoriene, îmi spune Adam. Am criptat acest modul, așa că nu-și vor da seama că îi ascultăm.

---

[5] Tang este o băutură cu aromă artificială, inventată de omul de William A. Mitchell, în 1957 și comercializată pentru prima dată în 1959, sub formă de pudră. (N. Tr.)

— Cu criptarea și măsurile de securitate pe care le-ai luat aici, am putea să le și transmitem înapoi, că tot nu ne-ar găsi, spune Noto cu admirație.

Acum îmi dau seama de ce Adam părea atât de epuizat. Nu doar interogatoriului l-a ținut treaz toată noaptea. A stat aici și a ascultat ce transmit mogii, știind că el este singurul care poate să traducă.

— Cât durează să înveți mogadoriana de bază? întreb privind spre Noto.

Noto scoate o serie de sunete dure.

— Nu e chiar atât de greu.

Adam râde.

— Accentul tău devine tot mai bun, dar ai spus că îți place stomacul plin cu lipitori.

Noto se strâmbă.

— Am crezut că cer o cafea.

— L-am ajutat pe Noto să facă o listă de cuvinte cheie de ascultat, îmi spune Adam, "Liderul Iubit", semnale de apel între navele de luptă, "Garde"..., de câte ori aude aceste cuvinte, notează transmisia.

— Înregistrez totul, în caz că trebuie să reascult, zice Noto. Ceea ce se întâmplă mai mereu.

— Asta e bine. Ne ajută mult să știm ce își transmit mogii, le spun, punând o mână pe umărul lui Adam. Totuși, nu te epuiza. Vom avea nevoie de tine.

Adam dă din cap.

— Știu. Voi avea grijă.

Îmi iau rămas bun de la agentul Noto, apoi îl duc pe Adam pe hol, unde putem discuta în particular.

— Deci, din ce ați ascultat până acum, ce spun mogii?

— Sunt speriați în legătură cu Setrákus Ra. Ei bine, sunt speriați atât cât pot fi *neaoșii*. Se întreabă cu îngrijorare de ce nu le-a ordonat să atace sau de ce nu face anunțuri către flotă, dar nu îl pun la îndoială pe Setrákus Ra, pentru că asta ar însemna trădare. Cele mai multe transmisii sunt de genul: "Aici nava de luptă *Delta*, așteptăm ordine. Solicităm îndrumări din partea Liderului Iubit. "

— Și asta îți spune că sunt speriați?

— Mogii nu întreabă de ordine în stânga sau în dreapta, John. Ei fac ce li se spune. Vorbesc când au ceva de spus. Ei nu sunt agresivi față de liderul lor.

— Și nu au primit răspuns de la nava *Anubis* sau de la baza din Virginia de Vest?

— Nimic, confirmă Adam. Tăcere radio.

— Hmm.

Planul la care mă gândesc este puțin cam nebun, foarte periculos, dar asta nu mă deranjează aproape deloc. Mă agăț de tot ce mi-a spus Adam despre cultura mogadoriană, în special despre probabilitatea ca ei să pornească un război civil după moartea lui Setrákus Ra. Dacă s-ar elimina unii pe alții, asta ne-ar face treaba mai ușoară. Ce ar trebui să facem ca să grăbim puțin lucrurile în acest sens? Cum să-i facem pe mogi să se sfâșie între ei chiar înainte ca Setrákus Ra să se transforme în cenușă? Un mic război psihologic.

Înainte să apuc să mă gândesc și la altceva, Noto scoate capul pe ușa bibliotecii și îl caută din priviri pe Adam.

— Dintr-odată, au început multe discuții, zice el.

Eu și Adam ne întoarcem în cameră în fugă. Îmi întind capul și ascult transmisia, dar, pentru mine, totul sună ca un lătrat furios. Totuși, mogadorianul care vorbește pare destul de fericit.

Văzându-l pe Adam cum începe să se încrunte, îmi dau seama că nu sunt vești bune. După câteva secunde, se întoarce spre mine.

— John, trebuie să-i adunăm și pe ceilalți. Cineva a făcut o greșeală teribilă.

Capitolul 8 (Șase)

Niciodată să nu postezi nimic pe Internet. Este Regula Nr. 1.

Garantat, fiecare dintre noi a încălcat această regulă la un moment dat, iar rezultatul a fost că am sfârșit prin a fi vânați de mogi. Pentru că, uneori, disperarea e mai puternică decât dorința ta de a nu fi prost. S-a întâmplat. Nu judec pe nimeni.

Dar, frate, e chiar o prostie să postezi chestii pe Internet.

Videoclipul, filmat cu telefonul mobil, evident, începe cu o mare cădere de apă. Pe ecran apare o imensă cascadă pe care o recunosc imediat ca fiind Cascada Niagara. Cel care filmează stă la nivelul ierbii.

— E al naibii de zgomotoasă...!

Imaginea începe să tremure, pentru că cel care ține telefonul se îndepărtează de cascadă în fugă. În aceste câteva secunde de filmare reușesc să observ câteva detalii: o fată blondă, care seamănă cu o munteancă din reclamele pentru bere, stă pe marginea unei stânci, chiar lângă o piatră albastră.

Loralit. O nouă piatră loralită, exact așa cum a spus Ella că va fi.

Înainte să pot examina piatra mai îndeaproape, camera este întoarsă și putem vedea fața unui tânăr. Un tip înalt, cu un mohawk[6] blond spre alb și câteva șuvițe portocalii. Poartă o vestă de blug sfâșiată și cu petice prin unele locuri, o cămașă gri-șobolan și, atât cât pot să-i văd din picioare, tipul este încălțat cu niște bocanci grei de luptă, în stilul rocker. Desigur, îl recunosc imediat de la întâlnirea telepatică a Ellei. Este unul dintre tinerii care părea cel mai dornic să vină la chemarea lui John și să treacă la acțiune.

Chiar dacă s-a îndepărtat de cascadă, tipul este nevoit să strige ca să se poată face auzit.

— Salutare, John Smith și ceilalți super-prieteni! Sunteți acolo? Aici este Nigel Rally. Ne-am întâlnit la... ăăă... chestia aia. Am găsit pietrele alea nenorocite și, înțelegeți voi, a fost foarte distractiv să ne plimbăm prin lume după ele și toate alea, dar când veniți să ne luați?

Nu mă surprinde deloc că acești Garzi internaționali sunt confuzi și pierduți. John le-a spus să vină la noi să ne ajute, iar Ella le-a explicat că pot folosi pietrele loralite ca să se teleporteze peste tot prin lume, doar să-și imagineze în minte acel loc. Dar Setrákus Ra ne-a întrerupt întâlnirea telepatică înainte să le putem spune concret cum ne pot găsi, ceea ce nu este tocmai o sarcină ușoară din moment ce ne ascundem.

— În acest "turneu", am mai întâlnit și alții, continuă Nigel și întoarce camera pentru a filma împrejur. Salutați-l pe John Smith, protectorul lumii și absentul Frate Mai Mare care a uitat să ne ia de aici.

În spatele lui Nigel, blonda pe care am observat-o lângă cascadă. Lângă el, un băiat robust, cu păr șaten, face cu mâna într-un mod ciudat. Îl recunosc imediat, și pe el l-am văzut la întâlnirea telepatică, Este Bertrand, tipul din Germania, apicultorul care controlează insectele. De asemenea, stând puțin mai departe de ceilalți, mai este o fată asiatică ce pare fragilă, care se uită în gol la cameră. Într-un târziu, fata asiatică face semnul păcii în dreptul inimii.

— Ei sunt Fleur și Bertrand, povestește Nigel, iar cea de acolo este... ei bine, cred că se numește Ran. Nu vorbește o boabă de engleză, nu din momentul în care mega-pasărea-psiho cu ochii strălucitori s-a oprit din tradus.

Nigel întoarce din nou camera spre el.

— Așa că uitați cum stă treaba, noi suntem la Cascada Niagara, în caz că nu v-ați dat seama încă. Am memorat locația cât mai multor pietre de pe harta aia pe care ne-ați arătat-o timp de cinci secunde

---

[6] Mohawk este un tip de coafură în care părțile laterale ale capului sunt rase de păr sau lăsate cu păr foarte scurt, iar pe centru este lăsată o "creastă". Acest tip de frizură își are rădăcinile la triburile indigene de amerindieni din America de Nord, iar în prezent este mai populară în rândurile adepților subculturii punk sau subculturii gothic. (N. Tr,)

nenorocite, dar nu am fost niciodată în Statele Unite, așa că a trebuit să mă plimb prin Europa până l-am întâlnit pe Bertrand. Apoi am călătorit în multe locuri... Acum, Nigel își coboară vocea. Multe locuri ciudate pe harta ta, John Smith. New Mexico? Cum naiba arată locul ăla, eh? Pun pariu că nașpa. Cică Bertrand a fost acolo într-o vacanță cu familia, așa că... Nigel își coboară din nou vocea. Dacă te-ai prins ce zic, dle maior John, te așteptăm să ne iei. Dacă nu, ei bine, cred că vom porni spre cea mai apropiată navă extraterestră de luptă și să sperăm că nu vom muri, eh? Noroc.

Și cu asta, clipul de pe YouTube se termină. Acesta este postat în secțiunea pentru comentarii a videoclipului în care Sarah îl prezintă lumii întregi pe John și a adunat deja mii de like-uri și vizualizări. Nigel a postat clipul în urmă cu vreo trei ore. Eu, John, Adam, Nouă, Ella, Sam și Daniela suntem cu toții adunați în jurul telefonului pe care Daniela l-a subtilizat de la un soldat.

Ne-am adunat grămadă în camera lui John. Înainte să pornim videoclipul, am observat câteva detalii sumbre în camera lui John. Nimeni nu a dormit în acel pat, iar posterele de pe pereți sunt cam... șifonate, de parcă *cineva* a lovit cu pumnii învăluiți în flăcările *Lumenului*. Nimeni nu a observat asta, deși Sam ridică o sprânceană când mă vede că mă uit prin cameră.

— E bună tipa asta, Fleur, zice Nouă după ce se termină videoclipul.

Îi trag un cot în coaste, iar Daniela face o față de scârbă.

— Ești un porc, îi spune ea.

— Sunt singur, îi dă replica Nouă.

— Videoclipul a fost postat în urmă cu trei ore, explică Adam, ignorându-l pe Nouă. Am monitorizat comunicațiile mogadorienilor și se pare că tocmai l-au găsit și ei. Cele mai apropiate de Cascada Niagara sunt navele de luptă *Toronto* și *Chicago*. Vor trimite Skimmere acolo.

— Auzi la ei, să posteze pe Internet, spune Nouă plescăind din limbă. Greșeală de începători.

— Cu toții am făcut greșeala asta, îi răspund. Deci mogii sunt puțin înaintea noastră. Haideți să luăm niște avioane de luptă și să mergem acolo.

— Vrem să facem asta în liniște, de-asta stăm ascunși aici, zice John. Mai bine ne descurcăm singuri, fără să știe oamenii lui Lawson.

Mă uit la John cu o privire întrebătoare.

— Încă nu mi-am dat seama ce intenții are cu Garzii umani, explică John. Până nu vom decide că e pe aceeași undă cu noi, vreau ca oamenii noștri să fie cei care îi aduc. Nu vreau ca Lawson să decidă cine este pregătit să lupte și cine are nevoie de "protecția" sa.

— Stai... ce... Despre ce intenții îți faci griji? întreabă Daniela.

— Încă nu știu, ridică John din umeri. Înrolarea obligatorie într-o organizație militară secretă? Cine știe?!

— Când o să treci și tu prin ce am trecut noi, o să înveți că nu trebuie să ai încredere în oamenii de la putere, îi explic Danielei.

Ea dă din cap.

— E bine de știut.

— Deja am luat legătura telepatic cu Lexa, spune Ella ai cărei ochi încă strălucesc de energie lorică. Pregătește nava.

— Frumos, face Nouă și bate din palme. Haideți să salvăm niște începători.

— Vreau ca tu să rămâi aici, cu mine, îi spune John lui Nouă, căruia îi pică fața imediat.

— Hai, frate, ce naiba, Pentru ce dracu' să rămân aici?

— Crezi că eu nu aș vrea să merg acolo și să lupt? îl întreabă John pe un ton care nu lasă loc de comentarii. Trebuie să facem pregătiri pentru cazul în care vom merge la bordul unei nave de luptă. Am nevoie de ajutorul tău pentru asta. Șase se poate descurca la Cascada Niagara.

— Să fii sigur, îi spun lui John zâmbind, abia așteptând, la fel ca și Nouă, să mă întorc acolo și să lupt. Mă uit în jur la ceilalți. Vă băgați?

— Ar trebui să rămân și să monitorizez ce transmit mogadorienii. Ei nu știu că îi ascultăm, așa că voi putea să vă țin la curent cu acțiunile lor, spune Adam. De asemenea, trebuie să mă întâlnesc cu Malcolm și alți câțiva ingineri în legătură cu replicarea dispozitivelor de trecere prin scuturile de forță.

— Eu merg cu tine, îmi spune Sam.

— Și eu, dacă este în regulă, spune și Daniela.

— Și eu, răspunde Ella.

Asta i-a amuțit pe toți. Ieri am văzut-o pe Ella murind. Nu sunt prea sigură că e pregătită pentru luptă. Cred că se lasă dusă de val — probabil pentru că poate să ne citească gândurile. Ella își pune mâinile în șolduri.

— Dacă mogii ajung acolo primii și Garzii trebuie să fugă, îi pot urmări telepatic, spune ea cu o notă de sfidare în glasul său rezonant, asemenea lui *Moștenire*. Voi fi *bine*.

— Eu sunt de acord, îi spun.

— Și eu, adaugă John. Să luați himerele cu voi.

— Voi lua câteva. Nu vă las fără ajutoare aici, în caz că se întâmplă ceva.

John încuviințează dând din cap.

— Asigurați-vă că luați suficientă forță de foc încât să puteți elimina orice trimit mogii.

— Oh, nu-ți face griji, îi spun. Vom face mai mult decât să-i eliminăm.

Cincisprezece minute mai târziu, ne aflăm în garajul subteran al bazei Patience Creek. Ca și restul acestei ascunzători prăfuite, garajul nu este la fel de sofisticat ca celelalte baze militare pe care le-am văzut, în special cele de la Dulce și Ashwood, augmentate cu tehnologie mogadoriană. Totuși, garajul are tavanul înalt și este suficient de spațios pentru a depozita un convoi de vehicule Humvee blindate și câteva tancuri. În schimb, există un tunel imens săpat într-un perete, abia luminat și fără nimic extraordinar, cu doar câteva secțiuni groase de cherestea care maschează pereții. Tunelul este destul de larg, să poată trece prin el un tanc și se întinde până la o peșteră ce pare ca oricare alta, la câteva mile de Patience Creek. Dacă "pensiunea" asta, care ascunde toate acestea, se află la dracu'-n praznic, atunci și peștera, care se află undeva în est, e tot la dracu'-n praznic. Practic, nimeni nu va ști când plecăm sau când ne întoarcem.

Aseară, Lexa a zburat cu nava noastră prin acest tunel. A reușit, chiar dacă a fost un pic cam la limită. Când intrăm în garaj, nava are deja rampa deschisă și este orientată spre ieșire.

În drumul nostru spre garaj am luat câteva himere din micul laborator al lui Malcolm Goode. Dacă îi auzi vorbind despre el, majoritatea militarilor cred despre Malcolm că este un geniu excentric. Poate chiar este, într-un fel. Îngrijește o mulțime de animale adunate la întâmplare, care nu au făcut nimic să atragă atenția oamenilor. Chiar și așa, Walker și oamenii ei știu despre himere de la Ashwood Estates, unde încercam să le ținem ascunse. Nu știi niciodată ce le poate trece prin minte tipilor zeloși din guvern, dacă li se oferă ocazia să facă experimente pe o formă de viață extraterestră.

Îl luăm cu noi pe Regal, care preferă forma de șoim, și pe Bandit, căruia îi place să rămână în formă de raton. Celelalte himere rămân cu tatăl lui Sam, supraveghindu-l în timp ce derulează o serie interminabilă de teste pe dispozitivul mogadorian, încercând să găsească o modalitate de a-i copia frecvența. Adam este cu el, făcând sugestii cu privire la ce tehnologie pământeană ar putea corespunde semnalului. Până acum nu au avut noroc și nici echipa de ingineri militari care lucrează în încăperea alăturată.

În garaj, Lexa coboară pe rampă pentru a ne întâmpina.

— Gata de plecare? o întreb.

— Tocmai am terminat diagnoza. Am forțat-o destul de tare când am plecat din Mexic și a încasat câteva lovituri de la *Anubis*. Totuși, bătrânica e gata să zboare din nou.

Daniela se holbează la navă.

— Să-mi trag una! Tocmai urmează să zbor cu un OZN! exclamă ea.

— Dap, îi răspunde Sam. Îmi aruncă un zâmbet discret, apoi o conduce pe Daniela, și himerele, la bordul navei.

La fel ca mine, Ella nu-i urmează imediat. Tremurând, trage aer adânc în piept, se mai uită odată la mine cu ochii ei strălucitori, apoi urcă rampa. Ezit până când Lexa mă atinge pe cot.

— Este în regulă, îmi spune ea încet. Am... am curățat totul.

Dau din cap spre ea.

— Am prea multe amintiri urâte pe nava asta.

— Știu. Când se va termina războiul, mă vei putea ajuta s-o distrug.

Zâmbesc, atât la gândul distrugerii navei, cât și la sfârșitului războiului.

Urc rampa, cu pași mici, în spatele Lexei. Când ajung sus, mă opresc și mă uit prin garaj. Câțiva soldați meșteresc pe la autovehicule. asigurându-se că sunt în stare de funcționare. Știu că ne-au văzut. Unii dintre ei chiar se uită la noi direct. Cu toate acestea, niciunul dintre ei nu încearcă să ne oprească.

La lift, îi observ pe Caleb și Christian. Mai devreme nu erau aci. Probabil că cineva le-a spus despre prezența noastră și au venit să vadă ce facem. Amândoi se uită la mine fără nicio expresie pe fețe. Zâmbesc și le întorc spatele, chiar dacă tipii ăștia îmi dau fiori. Ei nu știu nimic despre mine.

Deci Lawson știe că punem ceva la cale și că părăsim baza. Foarte bine. Asta e problema lui John și va trebui să se descurce.

În interiorul navei, zona pasagerilor este impecabilă. Utilizând comenzile de pe ecranul tactil, Lexa extinde niște scaune din podea și toată lumea se așază. Tot sub podea sunt ascunse și vechile noastre paturi, inclusiv cel în care Sarah Hart și-a dat ultima suflare. Brusc, îmi simt gura uscată. Nu-mi face plăcere că m-am întors aici.

În timp ce Lexa pornește motorul navei, mă așez lângă ea pe scaunul copilotului. Sam vine în spatele meu și se apleacă, cu mâinile puse pe spătarul scaunului.

— Ești bine? mă întreabă încet.

— Da, sunt bine.

Sam se uită în spate peste umăr, încercând să-și imagineze scena cruntă care a avut loc aici ieri. Clatină din cap.

— Încă nu-mi vine să cred, spune el. Încă mă aștept... înțelegi tu... s-o văd ieșind de pe undeva. În viață...

După ce Sam pleacă de lângă mine, mă întorc spre Lexa.

— Mogii au un avans față de noi, îi spun. Trebuie să ajungem înaintea lor la Cascada Niagara, în mare viteză.

— Oh, nu-ți face griji, îmi răspunde, ambalând ușor motorul navei. O să ajungem imediat. Ar fi bine să vorbești cu el, îmi face ea semn cu capul spre Sam.

Mă duc la Sam și îi pun mâna pe umăr.

— Hai să ne concentrăm pe oamenii pe care încă putem să-i salvăm, bine?

Sam se mai uită odată la mine, înainte să meargă în zona pasagerilor și să-și pună centura de siguranță. Imediat ce aude clicul centurii, Lexa împinge manșa pentru accelerație.

— Am pornit!

Nava țâșnește prin tunel. În afară de un șuier prin aer, nava este complet silențioasă, motorul vibrând calm în timp ce accelerăm rapid. Sunt doar câțiva metri între noi și pereții pe lângă care zburăm în viteză. Pot să jur că am auzit cum nava a scrijelit pereții de câteva ori. Lexa se concentrează, trecând prin curbele din tunel de parcă ar mai fi făcut asta de sute de ori.

— Oh, la naiba! Aoleu! Aoleu...! o aud pe Daniela murmurând în spatele meu.

Mai luăm o curbă blândă și vedem cerul, la început ca un punct alb care devine din ce în ce mai mare pe măsură ce înaintăm. Apoi, ca o eliberare ce se simte aproape fizic, ieșim în spațiul liber, luând

altitudine, zburând mai întâi deasupra unui drum prăfuit și apoi peste Lacul Erie. Am respirat ușurată după ce am ieșit din tunelul claustrofobic, rămas acum în urma noastră.

— Zburăm suficient de repede? întreabă Lexa cu un zâmbet.

— Da! strigă Daniela din spate.

— Puteai să aștepți măcar să ieșim din tunel, îi spun, dar nu mă abțin să nu-i zâmbesc Lexei.

— Unde ar mai fi fost provocarea? îmi răspunde ea.

Chiar dacă Lexa zboară cu viteză maximă, încă suntem la distanță o oră până la Cascada Niagara. După ce mă asigur că cursul este setat și suntem pe drumul cel bun, îmi desfac centura și mă întorc să văd ce fac ceilalți.

La fel ca atunci când ne-am întors din Mexic, Ella stă ghemuită cu genunchii la piept și cu ochii închiși. Interesant este că himerele par atrase de ea, amândouă încadrând-o de o parte și de alta. Mă întreb dacă asta se datorează energiei lorice care curge prin ea sau pentru că ea are nevoie de puțină alinare.

În capătul culoarului, Daniela o privește pe Ella de parcă ar încerca să-și dea seama de ceva. Se uită apoi la mine când trec pe lângă ea și face un semn din cap în direcția Ellei.

— Ce-i cu ea? întreabă cu precauție.

— Ea...

Ella deschide ochii și mă întrerupe.

— Ieri am murit. Pentru scurt timp.

— Oh, răspunde Daniela.

— Și am devenit gazda unei entități care încă mai este în mine.

— Ok, mi se pare normal, zice Daniela.

— Durează ceva timp până să te obișnuiești, admite Ella, apoi își închide ochii din nou.

Daniela se uită la mine întrebător, vrând probabil să știe dacă tot ce a auzit este adevărat. Dau din cap în semn că este adevărat, iar Daniela respiră adânc și se așază la loc în scaunul ei.

— Frate, cred că trebuia să rămân în New York. Știam că avem extratereștri, dar nu știam și de zombi extratereștri.

— Nu sunt zombi, spune Ella fără să deschidă ochii.

Lângă Daniela, Sam a scos din buzunar un joc video antic.

— Pornește-l, îi șoptește insistent Daniela, arătând către joc. Pornește-l.

Se uită în sus când simte că eu și Daniela îl urmărim cu privirea.

— Poftim? întreabă el.

— De ce l-ai luat la tine? îl întreb, arătând în jos

— Chestia asta e de prin anii optzeci; nu poți vorbi la ea, adaugă Daniela.

— Are un buton de pornire pe lateral, îi spun, arătând spre joc. Parcă spuneai că nu ai baterii.

Sam pare dintr-o dată înflăcărat de la bombardamentul de întrebări și comentarii. Trage adânc aer în piept.

— Am găsit câteva baterii, îi spune Danielei, dar uitându-se la mine. Nu le-am adus pentru că nu așa vreau să-mi petrec timpul înainte de a merge să salvăm niște oameni. Am adus jocul pentru a încerca să re-creez ceva ce s-a întâmplat înainte. În camera noastră.

Daniela ridică din sprâncene.

— Oh, dar ce s-a întâmplat în camera voastră?

— Sam a făcut lumina să pâlpâie, îi răspund.

— Și el știe? spune Daniela râzând atât de tare încât Sam s-a înroșit.

— La propriu, spune el. Cred că... ei bine, Șase crede că... asta ar putea fi o nouă Moștenire. S-ar putea să pot controla aparatele electrice sau ceva de genul.

Daniela își încrucișează mâinile la piept.

— Frate, asta e mai bine decât să împietrești cu ochii.

Mă așez lângă Sam, astfel încât el să fie între mine și Daniela, apoi mă aplec în față și mă uit către cealaltă fată.

— Cum ai știut că ți s-a dezvoltat o Moștenire? o întreb, curioasă să știu cum se simte la oameni.

— Am simțit că o să-mi explodeze capul dacă nu fac... Nu știu... Dacă nu o las să iasă? răspunde Daniela. Eram plină de adrenalină. Totul s-a întâmplat repede.

— Are sens, îi spun. Așa se întâmplă mereu. Moștenirile apar fix când ai nevoie de ele. Instinctul preia controlul. Pe urmă, înveți cum să le controlezi..

Daniela mă ascultă, apoi se lasă pe spate în scaun și începe să-și maseze tâmplele. Se uită insistent la peretele din fața noastră.

— Da, acum o simt în mine. Dacă aș vrea, aș putea s-o fac din nou fără să mă mai doară la fel de tare.

— Te rog, nu transforma nava în piatră în timp ce zburăm cu ea, îi spune Sam, apoi se întoarce către mine. *Telekinezia* mea a apărut când John era gata să fie zdrobit de un piken. Ar fi frumos ca această nouă Moștenire să apară când nu sunt într-o situație de viață și de moarte. Adică, dacă Moștenirea se manifestă în momentul în care chiar avem nevoie de ea, cum ar fi chiar acum, ținând cont de situația actuală, ar fi bine-venită.

— Încearcă s-o scoți, îi spun, arătând spre vechiul joc video. Imaginează-ți că se întâmplă ceva oribil.

— N-ar trebui să fie prea greu, se încruntă el.

Sam revine la vorbăria insistentă despre jocul său. Nu se întâmplă nimic. Din când în când, ține ochii închiși și strânge din dinți, imaginându-și că se află într-o situație periculoasă. Broboane de transpirație îi apar pe frunte. Cu toate acestea, tot nu reușește să pornească jocul. Îmi las capul pe spate și închid ochii, ascultându-i mantra.

— Pornește-te, pornește-te, pornește-te...

— Mai avem vreo zece minute, ne transmite Lexa după puțin timp.

Deschid ochii și mă uit spre cabina pilotului. Pe scaunul copilotului, pe spătar, stă cocoțat Regal. Himera-șoim privește înainte, în timp ce zburăm printre nori. Ella încă își odihnește ochii, sau meditează, nu știu care dintre ele. Între timp, Bandit se plimbă înainte și înapoi pe culoarul din fața noastră, așteptând cu nerăbdare să aterizăm. Daniela urmărește ritmul ratonului, devenind tot mai nervoasă pe măsură ce ne apropiem de ceea ce ar putea fi o bătălie. Mi se pare că toate acestea sunt, totuși, foarte noi pentru ea. Nu și-a mai folosit Moștenirile de o săptămână, iar acum trebuie s-o facă tocmai într-o situație periculoasă alături de niște animale extraterestre care își schimbă forma.

— Nu-ți face griji. Ne vom descurca, îi spun, chiar dacă habar nu am cu ce ne vom confrunta când vom ajunge la Cascada Niagara.

— Sunt bine, mă liniștește Daniela.

Mă întorc spre Sam ca să-i spun ceva, dar mă opresc când văd cât este de concentrat. E încruntat și se uită la acel Game Boy de parcă ar fi cel mai mare dușman.

— Pornește-te, îi spune printre dinți jocului.

Aproape că am sărit în sus când a pornit jocul. Sam aproape că îl scapă din mână când se întoarce spre mine.

— Ai văzut asta? mă întreabă el.

— Neh-eh, face Daniela. Aveai degetul pe buton.

— Ba nu!

— Ai reușit, Sam! îi spun, bătându-l pe picior.

Mă bucur pentru el, zâmbetul meu este aproape la fel de larg ca al lui.

Ella deschide ochii ca să privească scena, are pe față un mic zâmbet.

— Felicitări, Sam.

— Ai simțit ceva diferit? îl întreb. Mai știi cum ai făcut?

— E greu de explicat, spune Sam uitându-se la jocul video, încă nevenindu-i să creadă ce s-a întâmplat. Am încercat să-mi imaginez circuitul. La început, a fost doar o imagine în mintea mea. Nu știu cum arată jocul pe interior și nici cum funcționează. Dar atunci, nu știu cum, vizualizarea a început să devină mai clară. Parcă imaginea a devenit clară în mintea mea. La început, totul era un nonsens, dar apoi s-a transformat în ceva.... Nu știu... Ți se pare logic? Parcă învățam cum funcționează. Sau aparatul îmi spunea cum funcționează. Are sens?

— Nu, îi răspunde Daniela imediat.

— Pare asemănătoare cu *Telepatia* mea, îi spune Ella.

— Indiferent cum, funcționează, îi spun lui Sam, ridicând din umeri. Crezi că poți s-o mai faci odată?

— Cred că da, zice Sam și se concentrează din nou asupra jocului. De data asta ridică vocea, de parcă ar certa un animal de companie. *Închide-te.*

Game Boy-ul se închide.

— Frumos, zice Daniela. Chiar ai făcut-o.

În loc să-l felicit pe Sam, îmi înclin capul pe o parte. Ceva nu pare în regulă. Vântul de afară pare să se fi întețit. Îmi ia doar o secundă să-mi dau seama ce se întâmplă.

— Ne prăbușim, observă Ella.

Motorul navei s-a oprit brusc.

— Băieți! se aude vocea panicată a Lexei. Cred că am un fel de problemă aici! Sistemele de comandă tocmai au murit!

Din cabină, o aud pe Lexa cum împinge manșa și apasă butoanele, blestemând când acestea nu fac nimic pentru a reporni sistemele de navigare. Simțind că sunt probleme, Bandit se urcă pe un scaun și își pune labele în cap. Arunc o privire afară și văd că pierdem rapid altitudine. Un teren de golf, un mic oraș, un râu se apropie vertiginos de noi.

Eu și Daniela ne uităm la Sam. Are ochii larg deschiși. Înghite în sec.

— Ups!

Capitolul 9 (John)

— Ești sigur că asta trebuie să facem? mă întreabă Nouă.

— Nu avem de ales.

Amândoi mergem pe unul din numeroasele holuri ale bazei Patience Creek. Deși militarii își fac simțită prezența pe majoritatea holurilor, în zona asta nu prea e nimeni. Suntem într-o mică secțiune construită pentru a ține închiși prizonierii, iar noi avem unul aici, deocamdată.

— Peste tot în lume apar noi Garzi, deci ar trebui ca măcar unul să aibă Moștenire pentru zbor, zice Nouă.

— Poate că o fi vreunul, dar nu avem timp să-l căutăm.

— Bine, bine, se recunoaște convins Nouă, dând din cap. Dar, ca să știi, eu nu sunt de acord cu asta.

— Da, am înțeles. Cu câteva zile în urmă, i-ai străpuns pieptul cu un stâlp.

— Ah, asta-i o amintire plăcută.

— Îți înțeleg îngrijorarea.

— Dacă încearcă ceva, îl omor.

— Știu. De ce crezi că te-am adus cu mine?

Încheiem discuția când ajungem în fața celulei capitonate în care este închis Cinci. Ușa din oțel armat are doar un orificiu mic prin care să te uiți înăuntru și se deschide cu ajutorul unei roți, ca la seiful unei bănci sau ca la submarin. În fața ușii sunt postați doi paznici, pușcași marini cu înfățișare sumbră, cu puști automate de asalt, care nu i-ar ajuta mai deloc dacă Cinci ar reuși să iasă de acolo. Amândoi par surprinși să ne vadă.

— Am nevoie de el, le spun paznicilor, arătând spre ușa încuiată.

Ei se uită unul la celălalt.

— E prizonier, spune unul dintre ei.

— Știu. Dar este prizonierul *nostru*, îi spun.

— Cu siguranță nu intenționăm să-l eliberăm, adaugă Nouă.

Unul dintre paznici se dă câțiva pași mai încolo și spune ceva în stația s-a. Îl las în pace să-și facă treaba. Fac să pară cum că aș respecta autoritatea lui Lawson.

Paznicul se întoarce, ridică din umeri și scoate un inel cu chei.

— Dl general ar dori să treceți pe la el pentru... o altă chestie, îmi spune paznicul în timp ce descuie mecanismul care blochează roata.

— Ooo, ai necazuri, îmi zice Nouă.

— Poți să-i transmiți că ajung la el imediat ce termin aici.

Presupun că Lawson a aflat că Șase și ceilalți au plecat din bază fără să-l anunțăm. Nu am de gând să-mi pierd vremea explicându-i generalului planul nostru; dacă vrea să afle ceva, să mă caute. Am alte treburi de făcut. Bineînțeles, nu-i spun asta paznicului.

Roata scârțâie când o învârte soldatul, apoi ușa se deschide și soldații se dau înapoi în grabă.

— Mă întrebam când o să mă vizitați.

Cinci stă turcește pe podeaua capitonată a celulei, zâmbind către mine și Nouă. Brațele îi sunt legate în cămașa de forță, poartă o pereche de pantaloni de pijama și este desculț. Podeaua de sub el seamănă cu o imensă saltea. Nu există nimic care să-i permită să-și activeze *Exerna*. În cel mai rău caz, își poate transforma pielea în bumbac.

Nu mi-am bătut capul cu locul unde va fi închis Cinci. Nu aveam starea necesară să-mi fac griji pentru el, așa că Nouă și Sam s-au ocupat de aranjamentele necesare. Cât despre camera capitonată, ai crede că a fost concepută special pentru Cinci. Norocul nostru că spionii care au construit acest loc s-au

pregătit pentru orice situație, inclusiv pentru cazuri în care unul dintre ei și-ar fi pierdut mințile într-un scenariu post-apocaliptic.

Fața lui Cinci este încă tumefiată de la bătaia pe care i-a dat-o Nouă când l-a îmbrăcat în cămașa de forță, după lupta noastră de pe Insula Libertății. Când l-au închis aici, Sam și Nouă i-au luat chiar și peticul de pe ochi. Gaura aceea neagră se holbează la mine.

— Am nevoie de ajutorul tău, îi spun. Cuvintele îmi ies din gură cu amărăciune.

Cinci se poziționează în așa fel încât să mă vadă mai bine cu ochiul său cel bun.

— John, mi-ai salvat viața. Știu că niciodată nu vei mai avea încredere în mine. Nu după cele întâmplate. Dar sunt la dispoziția ta oricând.

Lângă mine, Nouă geme.

— Îmi vine să vomit.

Cinci se întoarce spre Nouă.

— Știi ce? Eu îmi asum responsabilitatea faptelor mele, Nouă. Știu că ceea ce am făcut a fost o... *rătăcire*. Dar tu când o să-ți accepți vina?

— Vina mea?

— Mereu dai din gura aia nenorocită, mormăie Cinci. Dacă ai putea să taci din când în când...

— Deci glumele mele te-au transformat într-un trădător psihopat, îi răspunde Nouă. Am observat că Nouă și-a încleștat pumnii. Se uită la mine. Asta este o idee proastă, John.

Scutur din cap.

— Uitați, când toate astea se vor termina, dacă vreți să vă închideți într-o cușcă de metal și să vă încheiați socotelile o dată pentru totdeauna, n-aveți decât. Dar acum, nu ne permitem să pierdem timpul.

Nouă pufnește pe nas și tace. Cinci continuă să mă privească de parcă ar putea să vadă prin mine. După o vreme, plescăie din gură.

— Ce schimbare, zice Cinci. Apoi i se adresează lui Nouă, de parcă eu nu aș fi fost în încăpere. Ieri încerca să facă tot posibilul ca să nu ne omorâm între noi, mai ții minte? Împăciuitorul. Acum s-a sucit. Mă fixează cu un zâmbet aproape mândru. O văd în ochii tăi, John. Până acum nu ai fost pregătit, dar acum ești.

— Pregătit pentru ce? îl întreb, mustrându-mă în sinea mea pentru cât de ușor am mușcat momeala.

— Pentru război. Pregătit pentru a face orice ca să învingi. Poate acum ești pregătit chiar să faci mai mult decât este necesar, hmm? Se uită din nou la Nouă. Și tu o vezi, nu? Acum este ca noi. Însetat de sânge.

Nouă nu-i răspunde imediat. Are o privire șovăitoare; îmi dau seama că, în ciuda faptului că îl urăște pe Cinci, ceea ce a spus despre mine crede și el. Cum naiba să nu mă schimb după cele întâmplate? Dacă sunt însetat de sânge, dacă sunt dispus să fac orice ca să-l omor pe Setrákus Ra, ei bine, nu mi-e rușine de asta.

Ignor privirea singurului ochi al lui Cinci.

— Am nevoie să mă înveți să zbor, îi spun.

Cinci se concentrează pentru o clipă, apoi începe să plutească deasupra podelei capitonate. Cu picioarele încrucișate și cu capul ras, plutind la un metru de podea, seamănă cu un călugăr.

— Asta voiai să vezi?

Studiez modul în care plutește.

— Nu este suficient, îi spun.

Se încruntă la mine.

— Ai o Moștenire de copiere, ca Pittacus Lore, nu-i așa? Am văzut ce ai făcut în New York cu fata cea nouă care împietrește cu ochii. I-ai studiat Moștenirea, deci, studiază.

Nu-i chiar atât de ușor precum crede Cinci. Înainte de toate, atunci eram disperat. Când e vorba de stăpânirea Moștenirilor, asta pare să ajute întotdeauna. De asemenea, când am încercat să vindec durerile de cap ale Danielei, am putut să simt acea putere. *Ximic* m-a conectat direct cu Moștenirea ei și am putut să simt cum funcționează. Cred că tot așa am putut să copiez Moștenirea Marinei, fără să știu măcar ce fac, sau cum am putut să re-creez *Invizibilitatea* lui Șase fără prea mari probleme. De fapt, am simțit aceste Moșteniri înainte. Când au fost folosite pe mine, le-am *atins* puterea. Nu-mi este suficient doar să-l studiez pe Cinci plutind ca un Buddha sociopat.

— Cu Daniela, a fost momentul acela de foc. În plus, am putut să simt cum funcționează Moștenirea ei, îi explic lui Cinci. Nu mă ajută cu nimic dacă stau și te studiez.

— Te-am luat în zbor cu mine, îmi amintește Cinci. În prima zi când ne-am întâlnit. Îți mai amintești cum te-ai simțit?

— Probabil cărat de un grăsan, zice Nouă, fără să mă ajute asta cu nimic.

Ignorându-l pe Nouă, închid ochii și încerc să-mi reamintesc cum a fost zborul cu Cinci. Sentimentul de a nu avea greutate, picioarele legănându-mi-se în gol, gândul că m-ar putea scăpa în orice clipă...

Mă uit în jos la picioare și nu mă surprinde că sunt tot pe podea.

— Îmi amintesc ce am simțit când m-ai ridicat. Dar e cu totul altceva când e vorba să mă ridic singur în aer.

Cinci pare căzut pe gânduri. Aproape nostalgic. Nu am mai văzut asta pe fața lui, de obicei plină de furie.

— *Zborul* este la fel ca *Telekinezia*, spune Cinci după o vreme. La fel cum vizualizezi un obiect și îl faci să plutească în aer. Îți imaginezi că îl ridici, și îl ridici... Ați făcut asta de un milion de ori, ca și mine, nu-i așa?

Eu și Nouă bâiguim ceva în sensul că suntem de acord cu el.

— Ei bine, imaginează-ți că faci asta cu propriul tău corp, continuă Cinci. Se smucește brusc în cămașa de forță și se încruntă. A încercat să-și întindă mâinile, dar a uitat că sunt legate. Întinde-ți mâinile și imaginează-ți că ești tras în sus de niște sfori.

— Ca o marionetă, zice Nouă.

— Ca un actor într-un spectacol, spune Cinci, parcă luminat. Ridică-te deasupra scenei. Grațios.

— Chiar mai rău, zice Nouă.

— Încearcă, John, spune Cinci cu blândețe. Ridică-ți brațele. Imaginează-ți că niște sfori te ridică în siguranță. Imaginează-ți că poți manipula aceste sfori cu *Telechinezia* ta, apoi nu-ți mai imagina asta și *fă-o*, pur și simplu.

Chiar dacă nu mă simt confortabil să primesc lecții de la Cinci, tot fac ce mi-a spus el și îmi ridic mâinile pe lângă corp. Mă concentrez și încerc să-mi imaginez că sunt legat de tavan cu sfori, așa cum mi-a sugerat Cinci. Trag de aceste sfori imaginare cu *Telekinezia*. Îmi imaginez că picioarele se desprind de podea, corpul meu lipsit de greutate ridicându-se în aer.

Apoi se întâmplă. Ceva face *clic* și simt că adidașii mei se desprind de podea. Doar câțiva centimetri, dar totuși... se întâmplă.

— Acum ia-o încet, spune Cinci cu vocea șoptită. E bine așa. Concentrează-te și menține-ți corpul drept. Continuă să te tragi în sus de sforile tale.

Chiar dacă Cinci îmi spune să mă concentrez, nu mă pot abține să nu mă uit în jos, să-mi văd progresul. M-am ridicat cam un metru și observ că sunt cam dezorientat. Instinctul mă face să dau din mâini, de parcă mi-aș pierde echilibrul. Dintr-odată, încep să înaintez în față, dar de data asta orizontal, cu fața spre podea.

— Concentrează-te! îmi strigă Cinci. Amintește-ți sforile!

Faptul că strigă la mine nu mă ajută cu nimic. N-am uitat de sforile imaginare, dar în loc să "trag" de ele ca să mă îndrept, le smucesc mental, cu frustrare. Zbor în sus ca o rachetă, mă lovesc cu spinarea de tavan și cad. Norocul meu că podeaua celulei lui Cinci este căptușită ca o saltea.

În spatele meu, îl aud pe Nouă cum își înăbușe râsul. Mă ridic în genunchi și mă uit la el.

— Puteai măcar să mă prinzi.

Nouă dă din mâini, mimând că își ține echilibrul.

— Oh, frate, a fost demențial. Nici nu m-am gândit.

Mă ridic în picioare. Cinci plutește fără efort în fața mea. Măcar el nu râde de căderea mea, ca Nouă.

— Este și asta un început, spune el și ridică din umeri prin cămașa de forță. Apropo, nu recomand antrenamentul ăsta în încăperi cu tavan. Eu am exersat mai mult deasupra apei, așa că nu prea m-am rănit când am căzut.

— Cât a durat până ai reușit s-o stăpânești, îl întreb.

— John, nu e ca atunci când tragi cu mingi de foc. Mai de grabă, e ca atunci când înveți să mergi din nou. Mi-a luat câteva luni.

— Nu am la dispoziție câteva luni. Trebuie să zbor spre una dintre navele de luptă, în cel mai scurt timp posibil.

Cinci ridică o sprânceană.

— Ei bine, asta sună interesant.

— Nu ești invitat, spune repede Nouă.

Cinci ridică din umeri.

— Dacă ești hotărât s-o faci singur, putem încerca o altă tehnică de antrenament.

— Care?

Abia termin întrebarea când Cinci mă lovește în stomac cu umărul. Aerul iese din mine imediat. E ca o ghiulea de tun. Nu mă poate prinde cu brațele, așa că își pune toată forța în umăr. Ne izbim de ușa capitonată, chiar lângă Nouă, care nu reacționează destul de repede. Pușcașii marini de afară sar în sus, luați prin surprindere.

Ne-am lăsat garda jos pentru o secundă și uite ce s-a întâmplat. Cât de idioți trebuie să fim?

Cinci mă izbește de peretele opus al celulei undeva sus, aproape că perii tavanul cu părul. Soldații strigă și îi aud pregătindu-și armele.

— Nu! le strigă Nouă. O să-l nimeriți pe John!

Cinci se îndepărtează de mine, iar eu încep să alunec pe perete în jos. Dar nu-mi dă drumul; și-a ales doar o poziție mai bună. În timp ce alunec în jos, își ține picioarele înfășurate în jurul meu. Am un braț blocat în strânsoarea picioarelor lui, pe celălalt reușesc să-l eliberez.

Îmi aprind *Lumenul* și îl prind de picior, încercând să mă eliberez din strânsoarea lui Cinci. Îl ard prin pijama, aud cum îi sfârâie pielea apoi...

Vuuummmm!

Toată pielea lui Cinci de aprinde în flăcări, Moștenirea lui activându-se. Chiar dacă sunt imun la arsuri, tot mă dau înapoi surprins. Cămașa de forță arde în totalitate, bucăți din ea căzând aprinse pe podeaua de sub noi. Acum nu mai are nevoie să mă țină cu picioarele. Cu mâinile ca niște torțe, mă prinde de gât.

— Mulțumesc pentru foc, John. Ești arogant și previzibil!

Zburăm în sus și mă izbește de tavan cu putere. Apoi, imediat, coborâm spre podea. Nouă vrea să intervină, dar Cinci mă folosește ca pe o armă umană. Îl aud pe Nouă cum geme când picioarele mele îl lovesc în cap. Apoi Cinci mă ridică din nou și zburăm pe hol cu viteză.

— Prima dată când te-am luat în zbor? Dumnezeule, nici nu știi cât mi-am dorit să-ți dau drumul de sus! Habar nu ai. E timpul să ne ocupăm și de asta!

Este amețitor. Ne izbim de uși, intrăm în celule goale, ajungem pe alte holuri, unde oamenii panicați încep să strige la noi. Cinci profită de fiecare ocazie ca să mă izbească de pereți, de tavan sau de podea. Mi-e greu să anticipez de ce suprafață mă va izbi, atât sunt de dezorientat. Îl văd pe Nouă venind în urma noastră și îmi dau seama că aleargă pe pereți, folosindu-și Moștenirea *Antigravitație* ca să-i ferească pe spectatori. Probabil că și Cinci l-a văzut, pentru că se întoarce brusc și ne îndreptăm spre Nouă ca un meteorit. Nouă e nevoit să se trântească la pământ pentru a nu fi strivit sau ars și, înainte să se ridice, Cinci zboară în altă direcție.

Acum sunt pe cont propriu.

Datorită faptului că sunt ignifug, nu mă preocupă flăcările de pe pielea lui Cinci. Dar mă îngrijorează mâinile lui încleștate pe gâtul meu. De fiecare dată când Cinci mă izbește de ceva, strânsoarea lui slăbește puțin, iar asta îmi permite să trag o gură de aer. După felul în care mă izbește de toți pereții, asta este o luptă constantă pentru a putea trage o gură de oxigen.

— Liderul Iubit m-a vizitat în vis! îmi strigă Cinci în față. Gaura de unde îi lipsește ochiul este complet acoperită de flăcări. Mi-a spus că mă va ierta dacă îi spun cum te poate găsi. I-am spus că voi face chiar mai mult de atât și te voi ucide chiar eu!

Furia îmi pune un nod dureros în gât. Destul!

Îl apuc pe Cinci de antebrațe, în încercarea de a-i rupe strânsoarea. Geme, dar nu-mi dă drumul la gât. Ne izbim din nou de un zid, apoi de tavan, eu încasând mereu lovitura.

Îmi las capul pe spate, asigurându-mă că nu-l scap pe Cinci din ochi și activez *Împietrirea* Danielei.

E prea rapid. De îndată ce fasciculul îmi iese din ochi, Cinci ridică o mână pentru a mă împiedica să-l lovesc direct în față. Totuși, cealaltă mână rămâne înfiptă în gâtul meu. Cinci râde sinistru când mâna lui se transformă în piatră, apoi mă lovește în față tocmai cu asta. Continuă să mă apese cu mâna de piatră, acoperindu-mi ochii, astfel încât să nu mai pot lansa un alt fascicul.

Totuși, asta mă ajută puțin. Acum că Cinci mă ține doar cu o mână, pot să respir. Și nu doar atât, acum am reușit să trec în avantaj. Îl prind de gât și îl răsucesc în așa fel, încât el să fie dedesubt când cădem. Ne prăbușim peste ceva — probabil că pe podea, încă nu-mi dau seama — și imediat mă asigur că Cinci rămâne imobilizat. Deținând controlul acum, mă las cu toată greutatea peste Cinci și îl presez de podea.

Îi îndepărtez mâna împietrită din fața mea și reușesc să văd pe chipul lui durerea. Flăcările se sting, iar pielea lui revine la normal. Nu mă opresc. Continui să-l lovesc. Acum Cinci este cel care abia mai respiră.

— John... John... uită-te în jos! reușește el să spună.

Un alt truc de-al lui, probabil. Dar e ceva suspect în felul în care o spune Cinci, toată răutatea aceea a dispărut din vocea lui.

Mă uit în jos și văd podeaua. E cam la trei metri sub noi. Deci nu îl presam pe Cinci de podea, ci de tavan.

Pot să zbor. Singur.

— Ai spus că ai nevoie de... *momentul acela de foc*, mormăie Cinci. M-am gândit că puțină motivație... te-ar putea ajuta. Fă-o... fă-o din instinct.

Nici nu știu ce să spun. Las tot aerul să iasă din mine printre dinți și furia dispare, chiar dacă încă îl țin pe Cinci lipit de tavan. Încet — deținând controlul acum — plutesc în jos. Mă uit în jur. Suntem în zone unde se află infirmeria bazei. Nu este nimeni aici. În depărtare, aud pași alergând pe hol. Probabil că Nouă și soldații încearcă să ne ajungă.

— Trebuia găsită o modalitate mai bună pentru a face asta, spun, întorcându-mă spre Cinci. Trec peste faptul că e gol pușcă, îmbrăcămintea lui a ars când și-a transformat pielea în foc.

— Nu poți să ignori rezultatul. Cinci își ridică mâna împietrită și se uită la ea. După cum i se mișcă mușchii antebrațului îmi dau seama că încearcă să-și miște degetele, dar nu reușește. Chestia asta se simte ciudat.

Cinci își transformă tot corpul în piatră, ca să se potrivească cu mâna. Când redevine normal, mâna lui rămâne la fel. Se încruntă.

— La naiba! Chestia asta e permanentă?

— Habar n-am. Aș putea încerca s-o vindec.

— Chiar te rog, spune și întinde mâna.

Apuc brațul lui Cinci și las Moștenirea de vindecare să pătrundă în el. Necesită ceva mai mult efort decât în mod normal; Moștenirea mea trebuie să treacă prin piatra rece și să refacă țesuturile vii. În cele din urmă piatra se crapă, lăsând să se vadă pielea moale.

— Poate n-ar fi rău să-mi lași măcar degetul mic, spune Cinci brusc, parcă lovindu-l o idee. Degetul mic nu îmi trebuie.

Mă uit la el mirat. Vrea să-i las un deget ca să-și poată transforma tot corpul în piatră oricând.

— Asta nu se va întâmpla.

— Hai, John, face el și rânjește la mine. Are sânge pe dinți. Nu ai încredere în mine?

Drept răspuns, îi vindec toată mâna. Încă nu-i dau drumul la braț.

— Când ne luptam, ai spus că Setrákus Ra a venit la tine în vis. Încercai doar să mă motivezi?

— Nu, chiar așa s-a întâmplat. Dar să știi că nu i-am acceptat oferta. Am încetat să mai cred tot ce spune nenorocitul ăla bătrân.

Înainte de a-l putea presa pe Cinci să-mi spună mai multe, Nouă apare de după un colț alergând cu toată viteza lui. Cu auzul meu îmbunătățit, aud în spatele lui alți pași venind în alergare. Aud chiar și armele cum sunt încărcate. Imediat îmi ridic mâinile în direcția lui Nouă și mă așez între el și Cinci. După cascadoria lui Cinci, nu vreau ca situația să scape iar de sub control.

— Sunt bine! îi strig. A fost o neînțelegere!

Nouă se oprește prin alunecare, cu pumnii strânși, privind undeva dincolo de mine.

În spatele meu, luat prin surprindere, Cinci mormăie ceva.

— Ăăă, John..., reușește Cinci să spună.

Mă întorc și îl văd pe Cinci stând încremenit ca o stană de piatră. Nici măcar nu are curaj să mai respire. Un țurțure de gheață plutește în fața lui. Strălucește ca un pumnal, iar vârful este ascuțit ca un ac. Bucata de gheață este la doar un fir de păr distanță de ochiul bun al lui Cinci.

Marina stă la câțiva metri în spatele lui, suficient de departe încât Cinci să nu poată ajunge la ea. Părul ei negru este total nearanjat. Pare că abia s-a trezit, cu excepția ochilor — mari și strălucitori, fixați pe Cinci.

— Marina, ușurel..., încep eu să-i spun, dar nici măcar nu mă aude.

— Ce ți-am spus eu, Cinci? îl întreabă Marina, cu voce rece. Ce ți-am spus eu că se va întâmpla dacă te voi mai vedea vreodată?

Capitolul 10 (Șase)

— Trebuia să salvăm lumea de extratereștrii cei răi și, în schimb, noi murim ca proștii într-un accident de avion! mormăie Daniela cu fața lipită de cea mai apropiată fereastră digitală. Ce dezastru!

— Nu vom muri, îi răspunde Lexa din cabină. Pot să aterizez și fără motor, dar va fi cam neplăcut.

Neplăcut e puțin spus. O privire pe fereastră îmi spune că suntem foarte sus, vârfurile copacilor se văd ca niște sulițe. Lexa se învârte cu nava în cercuri leneșe, încercând să încetinească cât mai mult coborârea. Fără motorul pornit, nava se balansează ca o hârtie în bătaia vântului și o simt pe Lexa trăgând de manete ca s-o redreseze, pentru a împiedica nava să coboare vertiginos. Până acum, a reușit de fiecare dată. Cu toate acestea, când vom lovi copacii, vom fi aruncați în toate direcțiile.

Sam stă în mijlocul culoarului. Pare panicat. Nu-l învinovățesc, "aterizarea" asta abruptă este din vina lui.

— Nenorocita asta de navă e blestemată, îmi spun printre dinți.

— Pornește! strigă Sam. Navă, îți ordon să pornești!

— Nu merge. Toate sistemele sunt oprite, nu pot să-i fac nimic, ne spune Lexa din cabină, de parcă ar vorbi cu niște bebeluși. Poate ar trebui s-o rugăm frumos.

Sam își drege glasul, vocea lui devenind mai gravă, de parcă ar vorbi cu un copil.

— Navă? Nu vrei, te rog, să pornești?

Nimic.

— Să te ia naiba, pornește!

Îl trag pe Sam de umăr și îl fac să se uite la mine.

— Deja ai început să țipi, pricepi asta? Trebuie să te concentrezi. Lasă prostiile și folosește-ți Moștenirea.

— Dar nu știu cum. Până acum, la mine totul a funcționat doar cu țipatul.

— Ai făcut-o mai devreme cu jocul video. Ar trebui să... nu știu... vizualizezi?

— O să murim din cauza mea, se văicărește Sam.

— Sam, prevăd foarte puține șanse să se întâmple asta în viitor, intervine Ella în discuție. Ea stă calmă în scaunul ei, iar Sam se holbează la ea.

— Vezi? Sunt puține șanse să murim, îi spun lui Sam.

El transpiră puternic.

— Nu mă ajută cu nimic.

Nava se înclină brusc pe partea dreaptă. Lexa înjură de mama focului și încearcă din nou s-o redreseze. E clar că viteza de coborâre a crescut.

— Șase, poate mă ajuți cu puțin vânt, îmi strigă Lexa peste umăr.

— Bună idee, îi răspund. Încep să mă îndepărtez de Sam. El face ochii mari imediat, de parcă aș vrea să-l abandonez. Îl prind de umeri și trec pe lângă el. Relaxează-te. Poți s-o faci. O să încetinesc prăbușirea, ca să ai mai mult timp.

Mă duc la cea mai apropiată fereastră digitală din peretele navei și mă concentrez asupra vremii de afară. Cerul este senin. Mă concentrez asupra vântului — suflă foarte tare la altitudinea asta, dar nu într-atât încât să nu-l pot controla. În loc să îndrept nava, îi comand vântului să-și schimbe direcția, să împingă de sub noi, încetinindu-ne prăbușirea. Toate acestea, în combinație cu măiestria Lexei, ne fac să plutim ca o frunză prinsă într-o adiere ușoară.

Am încetinit coborârea. Probabil că nava asta cântărește o jumătate de tonă. Nu voi putea s-o țin așa la nesfârșit, nu fără puțin ajutor din partea motorului. E doar o chestiune de timp.

Sunt sigură că Sam știe asta. El continuă ceea ce făcea, încercând toate tonalitățile vocii, poruncind navei să pornească. Nava nu îl ascultă, normal.

Cu coada ochiului, o văd pe Ella ridicându-se de pe scaunul ei. Mici scântei de energie îi luminează în colțurile ochilor. Îl ține pe Bandit într-o mână; de când am început prăbușirea, ratonul parcă și-a pierdut mințile. Imediat după ce Ella l-a luat în brațe, s-a calmat. Nici nu știu pentru ce își face atâtea griji — spre deosebire de noi, el se poate transforma în ceva cu aripi.

Ella îl studiază pe Sam pentru o clipă. Dă din cap o dată, de parcă ar fi ajuns la o concluzie.

— Ai spus mai devreme că ți-ai imaginat circuitele din jocul video, iar asta te-a ajutat, nu? îl întreabă ea.

— Am spus că imaginea a devenit clară în mintea mea. Își pune ambele mâini în cap. Habar n-am cum am făcut.

— În regulă, spune Ella, Lasă-mă puțin.

Sam se uită la ea, încercând să-și umezească gura uscată. O urmărește cu privirea pe Ella cum se duce spre cabină. Mă întorc pe jumătate ca să văd și eu ce face, dar rămân concentrată pe vânt.

— Chestia asta are și parașute, nu? mă întreabă Daniela.

— Nu-ți face griji, îi spun, dar urmărind-o pe Ella. Cred că aproape am rezolvat-o.

Daniela se uită la mine de parcă aș fi o nebună. Nu-i obișnuită cu astfel de situații critice.

— Știi cum funcționează nava asta, nu? o întreabă Ella pe Lexa. Poți să-ți imaginezi... motorul, să zicem?

— Poftim? Da, cred, spune Lexa, deși se concentrează să ghideze nava spre o zonă asemănătoare cu un platou, care se vede la orizont. Nu va fi suficient pentru o aterizare curată, dar măcar nu ne vom lovi de copaci.

— Ai putea s-o faci acum? o întreabă Ella cu răbdare. Vizualizează motorul cu sistemul de alimentare sau... nu știu. Orice crezi că l-ar putea ajuta pe Sam.

— Acum sunt cam ocupată cu..., răspunde Lexa enervată, apoi se gândește mai bine la asta. Se asigură că manetele sunt pe pozițiile corecte înainte să se aplece puțin în față și să închidă ochii. Bine, îmi imaginez...

Lexa se cutremură brusc, de parcă un fior i-ar fi străbătut șira spinării.

— Mulțumesc, e suficient, spune Ella.

Lexa deschide ochii. Își scarpină nasul înainte să se concentreze din nou asupra manetelor.

— A fost ciudat, murmură ea.

— Sam, o să să-ți trimit imaginea asta, spune Ella, întorcându-se din cabină.

— Și cum o să mi-o trimiți? întreabă el, deși răspunsul este evident. Telepatic. Sam ridică din sprâncene și își dă capul pe spate puțin. Oh. Așa mi-o trimiți.

— Acum, încearcă să-ți folosești Moștenirea, îi sugerează Ella. Se sprijină de peretele de la intrarea în cabină și mângâie cu blândețe blana lui Bandit. Este atât de încrezătoare, încât mă face să pierd puțin din controlul vântului. Nava se înclină ușor spre stânga. Daniela este singura care observă — scoate un sunet de disperare; toți ceilalți suntem concentrați pe Sam.

Ochii lui strălucesc, de parcă s-ar uita la ceva în depărtare, ceva ce doar el poate vedea. Buzele i se mișcă fără să auzim vreun cuvânt, ca și cum ar număra rapid până la o mie.

— Navă, pornește, stabilizează-te și redă controlul pilotului, spune el cu încredere.

Imediat, sub picioarele noastre se simte o activitate ciudată. Motorul navei repornește, iar din cabină se aud o serie de bip-uri satisfăcătoare. Ne redresăm și începem să luăm altitudine.

— Totul este în regulă, spune Lexa. Criza a fost evitată.

Mă îndepărtez de fereastra digitală și îl îmbrățișez pe Sam.

— Ai reușit!

Sam îmi zâmbește anemic, de parcă nu ar fi convins că el a făcut asta.

— Am reușit, spune el.

— Ura! Nu ne-ai omorât! exclamă Daniela satisfăcută.

— M-am simțit de parcă eram supraîncărcat sau așa ceva, spune Sam, privind amețit spre Ella. Parcă eram conectat cu nava. Aș fi putut să fac totul să funcționeze...

Ella ridică din umeri.

— N-am făcut decât să-ți dau ce era în mintea Lexei. Atât.

— Deci, înainte de a o controla, trebuie să cunoști mașinăria, îi spun, gândind cu voce tare.

— Dar cu jocul video, m-am uitat la el, m-am gândit la asta și, în cele din urmă, a venit conectarea. Iar oprirea navei a fost un accident, ca o suprasolicitare.

— Ultima dată ai vorbit amuzant, îi spune Daniela. Parcă erai robot.

— Zău? întreabă Sam și se uită la mine cu sprâncenele ridicate a mirare.

— Exact, îi spun. Se pare că trebuie să mai lucrăm la asta, să ne dăm seama cum funcționează Moștenirea ta.

— Frate, am nevoie de un cêpan, spune Sam, scărpinându-și ceafa.

Lexa își drege glasul.

— Se pare că n-a murit nimeni. Ne apropiem de Cascada Niagara și deja am văzut două... nu, trei Skimmere.

Toată lumea tace imediat și redevenim serioși. Maiestoasa Cascadă Niagara devine vizibilă sub noi când Lexa trece pe deasupra ei. Nu ne surprinde faptul că nu sunt turiști. Omenirea fiind în război, nimeni nu are timp de vizitat obiective turistice.

În iarbă, pe malul cascadei, văd o strălucire de un albastru-cobalt. Este o piatră loralită nouă, cea cu care s-au teleportat noii noștri Garzi.

Iar lângă ea... cele trei Skimmere pe care le-a reperat Lexa.

— Le vedeți? întreabă Lexa.

— Da, îi răspund. Dar nu văd nicio mișcare.

— Stai așa; să reglez imaginea.

Lexa tastează câteva comenzi pe consola ei. Un moment mai târziu, fereastra se închide, apoi se extinde. Acum avem zoom pe piatra loralită și navele din jurul ei. Camera, care probabil a fost montată pe cealaltă parte a navei, urmărește piatra fără cel mai mic efort în timp ce planăm deasupra ei.

— Uau! exclamă Daniela. Foarte tare!

Acum pot vedea mai multe detalii la cele trei Skimmere. Doar unul dintre ele pare intact, cu rampa extinsă și ușa de la cabină deschisă. Din al doilea Skimmer iese un fuior de fum negru de la motor, ca și cum ceva ar fi explodat acolo recent. Iar cel de-al treilea Skimmer este răsturnat pe o parte, pe jumătate în apa cascadei. Nava se mișcă periculos, în orice clipă curentul o va trage complet de pe mal.

Se pare că mogadorienii au primit mai mult decât negocierea pentru care veniseră. Chiar și așa, nu văd niciun semn de viață acolo jos. Asta mă neliniștește.

— Cum vreți să facem? întreabă Lexa.

Reflectez puțin la întrebarea ei.

— Du-ne jos și deschide. Apropierea noastră nu a fost tocmai subtilă. Oricine are ochi să vadă, ne-a văzut până acum.

— Cred că mogii ar fi tras în noi până acum, spune Sam, încruntându-se la scena de pe ecran, în timp ce Lexa aterizează.

— Ar putea fi o ambuscadă, îi spun.

— Sau au fost mai multe nave. Poate am ajuns prea târziu. Poate i-au luat deja pe copii și s-au întors la nava lor, sugerează Daniela încruntată.

— Să sperăm că nu, îi răspund.

Lexa aterizează cât poate de aproape de piatra loralită, în apropiere de Skimmerul care a scăpat întreg. După ce aterizăm, transformă ferestrele la normal. Ella se uită la piatra strălucitoare, aparent fascinată.

— Trebuie să ajutăm guvernul să securizeze restul pietrelor, spune ea după un moment. Dacă mogii le găsesc primii, noii Garzi s-ar putea teleporta direct în mâinile lor.

— Mai poți să intri în contact cu ei? o întreb. Dacă vor să lupte, poate le spunem să se teleporteze toți aici.

Ella scutură din cap.

— Nu mai sunt la fel de puternică ca înainte.

— Am putea posta pe YouTube, spune Sam sec.

— Fără YouTube. Niciodată, îi spun. Va trebui să avem încredere în Lawson și oamenii lui că vor face treaba cum trebuie.

— Băieți, mă bucur că sunt cu voi și nu prizonieră pe undeva, spune Daniela.

Lexa așază nava în așa fel încât rampa să fie orientată spre cascadă. Asta înseamnă că nu vom fi atacați din spate și vom putea folosi nava ca acoperire în caz că asta este o ambuscadă. Orice mog care ar vrea să ne atace, ar trebui să vină dinspre mica pădure din nord. Acea pădurice este inundată de râul care își face loc către cascadă, deci ar trebui să avem un avantaj dacă rămânem pe terenul solid.

— Sunteți gata? întreabă Lexa.

Dau din cap că da, iar ea extinde rampa. Nimeni nu trage în noi. Din cauza zgomotului cascadei, nu-mi dau seama dacă aud focuri de blaster.

— Adam ar trebui să fie la interceptare, îi spun Lexei. Ia legătura cu el, spune-i că am ajuns și vezi dacă a mai aflat ceva din discuțiile mogilor. În caz contrar, ține nava pregătită s-o tăiem de aici repede dacă e nevoie.

— Am înțeles, spune Lexa.

Întind mâna, iar Regal aterizează imediat pe antebrațul meu, atent să nu mă strângă prea tare cu ghearele.

— Cercetează, îi spun himerei, iar Regal se îndreaptă spre ieșirea din navă și se înalță spre cerul albastru. Pornesc în urma lui spre rampă, stând cu ochii pe Daniela. Hai, tu o să mergi în față. Dacă vezi vreun ostil, îl transformi în piatră.

— Hai s-o facem. Daniela zâmbește, dar o simt că e tensionată.

Eu și Daniela începem să coborâm rampa, deschizând drumul. Arunc rapid o privire în lateral, simțind mișcare, dar e doar Sam care ridică o piatră de lângă râu cu *Telekinezia*.

Îmi zâmbește.

— În caz că trebuie să arunc în careva, spune el încet.

Privirea Danielei strălucește când trecem prin fața navei noastre și ne apropiem de Skimmerul ars. Bandit merge încet pe lângă noi. De când am aterizat, ratonul s-a făcut mai mare, ghearele sale devenind mortale acum. Scurmă pământul, gata să se repeadă la cea mai mică amenințare. Când pășește, ghearele lui ridică o substanță cenușie, pe care o recunosc imediat.

Cenușă mogadoriană. Destul de proaspătă, având în vedere că nu apare nimeni. Iar lângă cenușă, o armă a unui mog ucis. În mod clar aici s-a dat o luptă, iar mogii și-au luat-o pe cârcă.

— Începătorii au făcut ceva ravagii, spun.

— Pe bune, zice Sam, privind spre fumul de la Skimmer. La o examinare mai atentă, pare că o grenadă a explodat chiar lângă cabina navei. Ceva a explodat, asta e sigur. Dar nu știu ce.

Mă uit în spate și o văd pe Ella îndepărtându-se de grupul nostru. Se duce spre piatra loralită, ceea ce ar pune-o în bătaia focului.

— Ella, îi șoptesc. Stai lângă noi.

Cu privirea spre piatră, îmi face cu mâna s-o las în pace.

— Voi fi bine, Șase.

Eu și Sam schimbăm o privire.

— Cred că devii destul de îndrăzneț când poți vedea viitorul, zice Sam.

— Sau când deja ai murit o dată, îi răspund.

Având încredere că Ella poate să-și poarte singură de grijă, îi conduc pe ceilalți cu precauție spre pădure. Trecem pe lângă Skimmerul care a aterizat întreg, apoi ne apropiem de râu și de Skimmerul care tocmai a fost luat de apă. Daniela pune o mână pe brațul meu.

— Auzi asta?

La început, în afară de căderea apei, nu aud nimic. Apoi încep să aud un zumzăit, care crește neîncetat. Mă uit la Skimmerul care plutește pe râu. Se vede în ceață, ceva este ciudat...

Insecte. Chiar dacă este jumătate sub apă, nava mogadoriană este acoperită de un roi de insecte. Sunt mii: albine, bărzăuni, muște și cine mai știe ce altceva, toate ieșind din interior prin orificiile de aerisire ale motorului, roiul acoperind nava ca o armură. Insectele se ridică doar când le lovește apa râului.

— Apicultorul este la treabă, spune Sam.

— În mod sigur el este, sunt de acord cu Sam, apoi arăt către în față. Mă simt foarte încrezătoare în misiunea asta. De fapt, nu pare să fie deloc una de salvare.

De sus, de deasupra căderii de apă, vine un sunet ca un țipăt. Strigătul șoimului. Regal de transmite un semnal de avertizare.

— Ce naiba e aia? strigă Daniela, arătând spre cer.

Dinspre copaci, un obiect strălucitor tocmai a fost azvârlit spre noi. Plutește spre noi într-un mod imposibil — cu siguranță e ghidat prin *Telekinezie*. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că cineva tocmai a aruncat în noi cu un con de brad. Doar că nu am mai văzut unul care să pulseze de atâta energie roșie.

Asta mă duce cu gândul la Skimmerul pe lângă care am trecut.

— Trage în chestia aia, îi spun Danielei.

Nici nu trebuia să mă deranjez; deja o luase la țintă. O rază de energie argintie țâșnește din ochii Danielei — pe chipul ei se citește durerea, iar Daniela gâfâie. Țintește bine, iar conul de brad devine doar o piatră care zboară prin aer.

Fără să mai aștept, dobor piatra cu *Telekinezia*. Aterizează la vreo douăzeci de metri în fața noastră și explodează imediat, energia roșie cu care fusese încărcat conul de brad crăpând carapacea de piatră a Danielei. Câteva pietricele ne lovesc inofensive. Nu știu cum ar fi explodat dacă Daniela nu împietrea conul de brad.

— Acolo! strigă Sam, arătând spre marginea pădurii.

Acum o văd și eu. E fata japoneză din videoclip. Stă ascunsă printre copaci, scufundată în apă până la brâu. Cred că s-a ascuns înainte să venim noi, dar a ieșit când ne-am apropiat. Are o tăietură deasupra sprâncenei și sângele îi curge pe față. Are arsuri pe brațe, sunt sigură că de la exploziile blasterelor mogadoriene. Ne privește nesigură.

Apoi se apleacă repede și ridică o mână de pietre din râu. În mâinile ei, acestea încep să strălucească.

— Nu face asta! îi strig când o văd pregătindu-se să arunce.

— Ușurel, Ran! Ușurel! strigă o a doua voce. E puștiul britanic cu creastă, cel care a filmat videoclipul care ne-a adus aici. Nigel, parcă acesta e numele lui. Iese dintre copaci. Merge prin apa până la brâu și o apucă pe Ran de talie.

Ran iese din transa de atac când Nigel o ridică de talie în sus. Pietrele din mâna ei cad libere în apă. Câteva clipe mai târziu, vreo șase gheizere de apă țâșnesc în sus, acolo unde au detonat pietrele.

— Poate să facă grenade, spune Sam. Asta ar puntea să ne fie de folos.

— Mie nu-mi convine. Eu de ce nu am primit o Moștenire de-asta? se plânge Daniela, frecându-și capul.

Ținând-o pe Ran într-o mână, Nigel vine spre noi. Ceilalți doi — Bertrand și Fleur — ies precauți dintre copaci. Amândoi au blastere mogadoriene. Mă cuprinde un sentiment de nostalgie când mă uit la ei. Oare așa arătam și noi după ultima noastră luptă?

— Salutare, prieteni extratereștri! strigă Nigel, înaintând spre noi înaintea celorlalți. V-a luat al naibii de mult să ajungeți.

Capitolul 11 (John)

— Marina, te rog să te calmezi.

Probabil că nu mi-am ales bine cuvintele. Mi-am dat seama imediat.

— Nu-mi spune să mă calmez, John, îmi răspunde ea printre dinți. M-am trezit. Nu știu unde sunt. Și tipul ăsta... Nenorocitul ăsta e primul pe care îl văd?

Țurțurele letal încă plutește la un milimetru de ochiul lui Cinci. Mi-aș putea folosi puterea ca să-l înlătur, dar șansele sunt jumate-jumate s-o dezarmez sau să înfig țurțurele în fața lui Cinci accidental. Probabil că și Cinci știe asta. Nici nu mișcă în fața armei Marinei, stă cu mâinile ridicate pe lângă corp, ca să arate că e neînarmat. Neînarmat și gol pușcă, de fapt.

— Marina, ești în siguranță, îi spun.

— Te rog să mă ierți, dar mie nu mi se pare așa, răspunde ea.

Mă uit peste umăr. În spatele meu, puțin mai departe pe hol, sunt câțiva soldați bine înarmați. Au armele ridicate. Nu cred că știu ce să facă în situația asta, dar nici nu par prietenoși. Nouă stă la câțiva metri în fața lor, cu brațele încrucișate și nu spune nimic. Nici nu mă așteptam să-i ia apărarea lui Cinci. De fapt, se bucură de spectacol, pentru că nu încearcă s-o liniștească pe Marina.

— Suntem într-o bază militară secretă, în afara Detroitului, îi explic Marinei, păstrându-mi tonul calm. Ai fost rănită în lupta cu Setrákus Ra. Te-am vindecat, apoi te-am lăsat să te odihnești.

— Înseamnă că Setrákus Ra este încă în viață.

— Da. Totuși, Șase l-a rănit destul de grav. Nu a scăpat prea bine în urma atacului. Avem timp, nu mult, dar suficient cât că punem la punct planul pentru următoarea mișcare...

— Și el ce caută aici? Țurțurele punctează în față, arătând spre Cinci. El ar vrea să se ferească, dar nu se mișcă.

— L-am capturat pe Cinci în New York. E prizonierul nostru.

— Nu mi se pare că ar fi prizonier.

— Mă ajuta pe mine cu ceva. Acum va intra în celula sa. Nu-i așa, Cinci?

Ochiul lui Cinci clipește scurt în direcția mea. Înghite tare și își apleacă cu precauție capul înapoi, pentru a putea da din cap.

— Da, spune el încet.

Marina pufnește pe nas când vorbește el. Ea își întoarce privirea spre mine și văd pe chipul ei furia amestecată cu confuzia, care au apărut când l-a văzut pe Cinci. Ar vrea să aibă încredere în mine.

— Te rog, Marina. Știu ce fac.

Încet, țurțurele letal coboară. Imediat ce nu mai este în fața lui, Cinci fuge în spatele meu, punându-mă pe mine între el și Marina. Se uită la ea cu un amestec de frică și rușine, apoi fuge pe hol, spre Nouă și grupul de soldați.

— Dintre toate ororile războiului pe care le-am văzut, asta este cea mai rea, observă Nouă în timp ce Cinci se apropie de el gol pușcă. Câțiva soldați chicotesc.

Scutur din cap cu amărăciune — acesta este exact genul de comentariu care l-ar putea enerva pe Cinci.

Spre liniștea mea, Cinci îi atinge umărul în trecere, dar nu îi răspunde. Soldații se dau la o parte din drumul lui, uitându-se la el și comentând. Cinci îi ignoră pe toți. Deocamdată, pur și simplu se mulțumește să se întoarcă în celula sa din proprie voință. Este un lucru bun. Poate că a învățat să-și aleagă luptele.

— Gata, oameni buni, spectacolul s-a terminat! strigă Nouă, împrăștiind mulțimea. Merge în urma lui Cinci. Fă-ți datoria patriotică și adu o pereche de pantaloni pentru băiatul ăsta! îi strigă unui soldat.

Acum am rămas doar eu și Marina. Trage spre ea țurțurele cu *Telekinezia*, rupe o bucată din el și și-o lipește pe frunte. Se uită la mine cu un zâmbet amețit.

— Îmi pare rău dacă am reacționat... așa. Trezindu-mă aici și văzându-l pe el... Nu am putut să nu... Am încercat să nu fiu atât de... răzbunătoare.

— La fel aș fi reacționat și eu, îi spun Marinei. Arăt cu capul spre bucata de gheață pe care o ține pe frunte. Cum te simți? Încă te doare capul?

— Doar o mică migrenă. Îmi amintesc că Setrákus Ra m-a izbit de pământ iar și iar, apoi...

— Ai fost zdrobită, îi spun. Te-am vindecat cât de bine am putut.

— Mi-ai salvat viața, spune Marina, atingându-mi brațul. Am fost la un pas de moarte. Am fost pe marginea prăpastiei. Știu asta dintr-un anume motiv.

Asta îmi atrage atenția. Marina are dreptate; abia mai respira când a sosit cu nava Lexei. După felul în care vorbește despre asta, îmi dau seama că e ceva mai mult de atât.

— Cât am fost în starea de inconștiență, l-am visat pe Setrákus Ra. Sau mai bine spus, el a intrat în visul meu. Se prefăcea că este... O întreagă revoltă se citește pe chipul ei. Se cutremură. Gheața din mâna ei se extinde peste tot pumnul. Luase înfățișarea lui Opt. A încercat să mă... arunce în gol.

Mă uit peste umăr în spate, acolo unde a fost Cinci. Și el a menționat despre faptul că Setrákus Ra i s-a arătat în vis. Chiar dacă trebuie să se recupereze fizic, asta nu înseamnă că nu poate să ne atace telepatic.

— A apărut și în visul lui Cinci, îi spun Marinei. I-a cerut săi spună unde ne găsește.

Marina ridică o sprânceană.

— Și i-a spus?

— El zice că nu. L-am adus aici legat la ochi. Nici dacă ar fi vrut, nu ar fi putut să-i dea detalii.

L-am crezut pe Cinci când a spus că nu ne-a trădat, chiar dacă Marina nu crede.

— Setrákus Ra a venit în visul meu pentru că eram vulnerabilă, iar în visul lui Cinci a intrat pentru că... ei bine... toată istoria dintre ei... Marina face o pauză, gândind cu voce tare. A mai fost cineva care...?

— Nu, azi dimineață m-am întâlnit cu toți; mi-ar fi spus, îi spun Marinei, deși mă gândesc la altceva.

— Deci eu și Cinci suntem ținte ușoare, spune Marina încruntându-se. Asta e descurajant.

— E disperat, îi spun, deși nu cred în totalitate asta. El nu știe unde suntem, dar noi știm că este grav rănit și știm unde îl putem găsi. Imediat ce vom primi întăriri de la armată, vom merge acolo și vom termina cu toată povestea asta.

Marina se uită în gol când aduc în discuție armata. Nu știe multe din câte s-au întâmplat cât a fost inconștientă. O conduc înapoi în salonul medical. Cu excepția unor paturi despărțite de niște perdele și echipamente de monitorizare, camera este goală, deoarece Marina este singurul pacient aici. Acum că am rămas singuri, o pun repede la curent cu cele întâmplate. Îi povestesc despre lupta din New York, despre telefonul primit de la președinte, îi spun istoricul bazei Patience Creek și despre numirea generalului Lawson ca comandant special. Știu cum sună pentru ea — ca și când un comandant zorește un soldat — dar nu mă pot opri.

Marina ascultă cu răbdare, dar o văd că începe să mă studieze cu ochii îngustați.

— John, mă întrerupe ea când fac o pauză ca să respir. Unde sunt ceilalți? Sunt bine cu toții?

Îmi plec privirea și mă uit la podea. Stau și mă gândesc de ce i-am dat atâtea detalii. Evident, Marina trebuie să știe toate detaliile despre războiul nostru, dar este mai mult de atât.

Ea nu știe.

Evit să-i spun despre Sarah.

Încă nu este nevoie să-i spun. Nu are nevoie de vești proaste. Nu trebuie să-i spun nimic trist.

Marina așteaptă să-i spun ceva. Știe că ceva nu este în regulă.

— Sarah... îmi frec fața cu mâinile. Continui să privesc în podea, nu pot să mă uit la Marina. Sarah nu a reușit.

Marina își duce mâna la gură.

— Nu.

— A încercat s-o ajute pe Șase, dar Setrákus Ra... A salvat-o pe Șase, chiar dacă era rănită, dar a pierdut mult sânge...

Marina se apleacă spre mine. Cu o mână mă ia după umeri, cealaltă o așază pe ceafa mea și mă strânge în brațe. Abia acum îmi dau seama cât de tensionat am fost și abia pot să mă relaxez în îmbrățișarea ei. Totuși, acest lucru nu o oprește pe Marina. Oftez din tot sufletul și îmi dau seama că tremur. Am fost atât de confuz — nu mi-am dat seama câtă nevoie aveam de o îmbrățișare. Pentru un moment, îmi las fruntea să se odihnească pe umărul ei și simt cum ceva se rupe în mine. Vederea mi se întunecă și o împing pe Marina, probabil mai tare decât aș fi vrut, dar ea nu spune nimic.

Am obrajii uzi. Îi dau drumul Marinei și îmi șterg lacrimile repede.

— Doamne, John, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău... Marina face o pauză și se uită în jos la mâinile ei. Dacă aș fi putut să... Dacă aș fi putut să fac ceva. Aș fi putut s-o salvez.

— Nu spune asta. Nici măcar să nu te gândești la asta. Nu este adevărat și nu ajută la nimic.

Amândoi cădem în tăcere, stând unul lângă celălalt pe patul din infirmerie. Marina se întinde și mă ia de mână. Amândoi ne uităm în jos la gresia de pe podea.

După puțin timp, Marina începe să vorbească încet.

— După ce a fost ucis Opt, am fost atât de supărată. Nu doar pentru ceea ce s-a întâmplat cu el. Nu doar pentru că mă îndrăgostisem de el. Eram supărată pentru că... Fiecare dintre noi pierduse pe cineva înainte, înțelegi? Dar Opt..., a fost prima persoană alături de care mi-am imaginat viitorul. Nu ți se pare că are sens? Am crescut la mănăstire, cu Adelina evitând să mă antreneze, negând războiul... Parcă am știut că va veni un dezastru și nu am luat nicio măsură. Nenorocirea pândea după colț, mai rămăseseră doar câteva cicatrici până să ajungă la mine. M-am rugam alături de maici, le-am auzit vorbind despre Raiul în care cred oamenii, dar niciodată nu am îndrăznit să-mi imaginez acea lume. Nu mi-am imaginat niciodată *nimic*. Apoi l-am întâlnit pe Opt. Îmi imaginam viitorul alături de el. Și prezentul era bun. Când Cinci l-a ucis, totul s-a prăbușit pentru mine. M-am simțit... și încă mă mai simt *înșelată*. *Jefuită*.

O ascult pe Marina și dau din cap.

— Am întâlnit-o pe Sarah imediat după ce mi-a apărut cea de a treia cicatrice. Moartea mă însemnase și venea după mine. Trebuia să fie cel mai rău moment din viața mea, dar, cumva, întâlnind-o, ea a transformat totul în ceva frumos. Cêpanul meu, Henri, credea că sunt nebun. Cred că, în cele din urmă, a înțeles. Ea mi-a dat ceva pentru care să lupt. Ceva de genul cum ai spus tu, de parcă găsisem ceva mai mult decât doar supraviețuirea. Și acum...

— Și acum... acum ce facem? spune Marina, cu voce tristă și gânditoare.

— Nu ne-a mai rămas decât să terminăm asta, îi spun.

Marina nu-mi dă drumul la mână.

— Când eram la Sanctuar, înainte ca Setrákus Ra să-l distrugă, entitatea lorică m-a lăsat să vorbesc cu Opt. Mă uit la ea uluit. Nu m-am gândit că ar fi posibil așa ceva. Drept răspuns, ea îmi zâmbește trist. A fost pentru scurt timp, doar câteva secunde. Dar a fost cu adevărat el, John. Mi-a dat credința că există ceva. Nu este doar întuneric și moarte.

Mă îndepărtez de ea. Știu că vrea să-mi dea speranță. Doar că încă nu sunt pregătit pentru asta. Singurul lucru pe care îl vreau acum este răzbunarea.

— După aceea, am simțit un sentiment de pace. Furia mi-a dispărut. Marina zâmbește cu răutate, parcă amintindu-și ce s-a întâmplat în urmă cu câteva minute, când aproape că i-a scos ochiul lui Cinci. Evident, pacea aceea nu a durat prea mult. Am încercat — mereu am încercat — să duc o viață onorabilă, așa cum ar fi vrut Opt. Am încercat chiar și în fața tuturor evenimentelor ce s-au întâmplat. Dar când l-am văzut pe Cinci pe hol, a scos tot ce este mai rău în mine, toată furia mea s-a întors.

— Nu cred că e rău să fii așa, îi spun. Poate că așa ar trebui să fim cu toții acum.

— Și după aceea, cine vom fi, John?

— După aceea, nu mai contează. Deja am pierdut atât de multe. Dacă nu învingem, dacă nu îl oprim pe Setrákus Ra, atunci pentru ce au murit?

Mâna Marinei a început să emane o răceală dureroasă. În loc să-mi retrag mâna, îmi aprind *Lumenul* și împing căldura spre ea.

— Fără Sarah, nu-mi pasă ce se va întâmpla cu mine. Vreau să-i distrug, vreau să-l distrug pe Setrákus Ra, o dată pentru totdeauna. Asta e tot ce mai contează.

Marina încuviințează din cap. Nu mă judecă pentru ceea ce am spus. Cred că mă înțelege. Știe cum e să vrei să te arunci înainte, să păstrezi impulsul pentru a nu te prăbuși.

— Sper doar că a mai rămas ceva din cei care am fost, ceva care să ne permită s-o luăm de la capăt, atunci când totul se va fi terminat, spune Marina încet.

— Și eu sper asta.

— Bine, răspunde ea. Acum, să începem.

Capitolul 12 (Șase)

La întoarcerea de la Cascada Niagara, Lexa menține cursul zborului jos și precaut. Nu vrem să apărem pe vreun radar mogadorian, în cazul în care au trimis mai multe nave în zonă. Stau lângă ea în cabină, câmpul de luptă de lângă cascadă rămâne în urma noastră.

Vocea lui Adam se aude clară în comunicator. Pare fericit.

— Am interceptat o grămadă de convorbiri de la nava din Chicago. Le lipsesc niște Skimmere pe care le-au trimis la Cascada Niagara. Nava din Toronto a pornit într-acolo; ați plecat la timp, ne comunică Adam. Comandantul *neaoș* al navei își face griji, pentru că Skimmerele nu au răspuns la apel. Presupun că aveți legătură cu asta, nu?

Chicotesc.

— Nu noi. Începătorii.

— Oh, bravo lor, răspunde Adam surprins.

— Distrugerea navelor mogadoriene a fost inițierea lor. Lexa se încruntă, iar eu mă uit în altă parte.

— Probabil au avut noroc că *cultivaților* li s-a ordonat să-i aducă în viață, adaugă Adam.

— Serios?

— Da. Cred că comandantul voia să-i facă un cadou lui Setrákus Ra.

— Ei bine, a dat-o-n bară, îi spun.

— Oricum, continuă Adam, comandantul ăsta cere permisiunea să-și mute poziția din Chicago, mai ales că ordinele pentru bombardament nu au venit așa cum au fost promise. Vrea să securizeze piatra loralită de la Cascada Niagara, în caz că se mai teleportează acolo și alți Garzi.

Zâmbesc. Exact despre asta își făcea griji și Ella.

— Nu vor găsi nimic, îi spun lui Adam. Ne-am ocupat noi de piatră.

La Cascada Niagara, în timp ce Sam și Daniela îi ajutau pe cei patru noi Garzi să urce în nava noastră, m-am dus în locul unde Ella și piatra loralită păreau să comunice într-un mod ciudat. Îmbrățișase piatra și își lipise obrazul de suprafața ei netedă. Pulsa de energie lorică și, pentru o clipă, am crezut că o să se teleporteze undeva. Sau să facă ceva și mai ciudat.

— Ella, ești gata de plecare...? o întreb încet, nevrând s-o deranjez.

Nu-mi răspunde imediat. Piatra loralită strălucește intens pentru o clipă, după care devine transparentă, venele de energie devenind vizibile în interior. Apoi, o clipă mai târziu, piatra s-a stins, albastrul-cobalt dispărând încet, devenind ca orice piatră din preajma cascadei. Ella se întoarce, se încruntă și își scutură mâinile de praf.

— Gata, spune ea.

Nu mă mișc. În schimb, arăt spre piatră.

— Ce ai făcut adineauri?

— Am închis-o. Nu vrem ca cineva să se teleporteze aici, dacă mogadorienii știu despre piatră.

Mă uit de la piatră la Ella.

— Poți să faci și asta? Să le controlezi?

— N-am știut până nu am încercat, spune ea cu strălucire în ochi, la propriu. Din moment ce Sanctuarul... Din moment ce eu sunt plină de energie, m-am simțit conectată.

— Conectată cu cine? Cu Lorien?

— Da. Și cu Pământul. Cu *toate*. Totuși, asta dispare. Indiferent ce mi-a făcut *Moștenire*, nu cred că efectele vor mai dura mult. Ella pornește spre navă. Să mergem. Trebuie să am o discuție foarte neplăcută cu John.

Am dat din cap ca și când aș fi înțeles despre ce vorbea. Am decis că este în interesul nostru s-o las pe Ella să facă ceea ce știe că e mai bine. A trecut prin multe și a văzut mai multe decât mi-aș putea eu imagina. O las pe ea să se descurce cu misticismul, eu mă ocup de treburile murdare.

— Șase, mai ești acolo?

Vocea lui Adam sună nerăbdătoare în difuzor. Am fost cu gândul în altă parte, gândindu-mă la Ella și efectul ei asupra loralitului. Din spatele manșei, Lexa se uită la mine cu o sprânceană ridicată.

— Da, scuze, sunt aici. Care a fost răspunsul primit de mogi? Vor muta nava aia?

— Habar nu au ce naiba ar trebi să facă. Fără nicio veste de la Setrákus Ra, țipă unii la alții. Unii cred că Setrákus Ra va aprecia decizia comandantului de a-i urmări pe Garzi; alții cred că e nebun dacă pune la îndoială ordinul Liderului Iubit și nu rămâne pe loc. Șase, le-ai dat peste cap întreaga operațiune.

Aș minți dacă aș spune că nu mă simt puțin mândră de cuvintele lui Adam. Totuși, o voce din mintea mea îmi spune că nu am fost suficient de bună. În cele din urmă, Setrákus Ra se va arăta din nou, iar avantajul nostru temporar se va termina.

— Întregul lor lanț de comandă se destramă, continuă Adam, energizat. Ca să înțelegi, în Marea Carte nu există nicio pagină unde să fie scris ce trebuie să facă dacă Liderul lor nemuritor dispare brusc. Eu și John de gândim serios să profităm la maximum de asta, înainte ca Setrákus Ra să-și revină și să-și reafirme controlul.

— Aveți vreun plan?

— Cred că da. Adam face o pauză. Totuși, ar putea fi cam periculos.

— Ce *nu* este periculos?

Când Adam termină transmisia, Lexa îmi aruncă o privire. Îmi dau seama că vrea să-mi spună ceva, așa că rămân în cabină.

— Puștii ăștia pe care i-am luat..., îmi spune ea încet.

— Da?

— Ți se pare că sunt pregătiți?

— Noi eram pregătiți când am urcat în nava asta?

Lexa mă privește insistent. Îi întorc privirea, apoi se întoarce la treaba ei. Plec de lângă ea și deschid ușa către zona pasagerilor, mă sprijin de cadru și îi studiez pe noii noștri sosiți.

Mă uit la Fleur. Părul ei blond e dat pe spate, ud de la transpirație și apa râului. Înțeleg de ce Nouă a gâfâit ca un câine în călduri când a văzut-o în videoclip. E frumoasă. Are câteva arsuri de blaster pe brațe, pe umeri și pe o parte a gâtului — piele carbonizată și bășici de la arsuri. Tremură în timp ce Daniela apasă cu grijă o compresă rece peste rănile ei.

— O să fii bine, îi spune Daniela. John poate să vindece arsurile astea fără probleme. O să fii ca nouă.

Fleur dă din cap, deși mișcarea pare s-o deranjeze. Trebuie să strângă din dinți ca să-i răspundă Danielei într-o engleză accentuată.

— Tu... Ai pățit și tu asta, nu?

Daniela își dă pe spate o șuviță de păr.

— De fapt, m-am descurcat destul de bine până acum și nu am fost împușcată niciodată. Cu toate că sunt băgată în nebunia asta cu apărarea planetei de când a început invazia. Dar mai e timp.

— Oh, face Fleur, părând aproape dezamăgită. Am crezut că ești una dintre ei. Sau că faci asta de ceva timp.

Danielei îi vine să zâmbească, dar dă doar din cap. Mi se pare o nebunie că Daniela este văzută ca un Garde veteran. A supraviețuit în New York; nu este o realizare mică. Asta nu înseamnă că nu este începătoare. Noi, Garzii originali, ne-am antrenat ani de zile pentru o astfel de luptă. Puștii cei noi nu au luxul ăsta. Ei sunt aruncați direct în focul luptei.

Daniela observă că mă uit la ea. O lasă pe Fleur cu compresa rece și vine lângă mine.

— Toate bune? o întreb.

— Vor supraviețui. Puștiul cu insectele nu mă lasă să mă uit la el.

Se referă la Bertrand. Prin ușa deschisă, îl văd întins în infirmeria navei. Seamănă cu un ursuleț de pluș speriat. Are arsuri de blaster, la fel ca Fleur, dar multe dintre ele le are pe spate și pe fund.

— De ce nu te lasă? o întreb pe Daniela.

— Ori nu mă lasă să-i văd fundul, ori îi este rușine că a fugit de mogi.

— A fugit doar după ce și-a folosit insectele ca să oprească motorul unui Skimmer și să-l doboare. Nu are de ce să-i fie rușine. La naiba, știi de câte ori am fugit sau m-am făcut invizibilă în tinerețe ca să mă ascund? Nu poți lupta mereu.

Daniela râde.

— "În tinerețe", repetă ea. Ce, ești cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ei? Da, ești o adevărată băbăciune, Șase.

— Cam așa mă simt, îi spun zâmbindu-i. Daniela are dreptate. Cei patru sunt cu un an sau doi mai tineri decât mine. Cu toate acestea, mie mi se par doar niște copii. La naiba, Ella pare mai bătrână decât toți la un loc. Deși poate confund duritatea cu vârsta.

Îmi îndrept privirea spre Nigel. El era esența încrederii în acel videoclip de pe YouTube, liderul clar al acestui grup. Asta încearcă să arate și acum, cu brațele întinse pe spătarele a două scaune, dorind să pară natural în prima sa călătorie într-o navă spațială extraterestră. Costumul său punk-rock e plin de sânge și noroi. Parcă ar fi un copil îmbrăcat pentru joacă. În timp ce îl privesc, bagă o mână în interiorul vestei și scoate un pachet șifonat de țigări. Găsește o țigară întreagă și o pune între buze. Nu reușește s-o aprindă, mâna îi tremură foarte tare.

— Nu poți să fumezi aici, îi spun.

Asta nu prea este adevărat. Nu există nicio regulă care să interzică fumatul pe navă, iar dacă ar fi existat, nu mi-ar fi păsat dacă ar fi fost încălcată. Vreau doar să-i dau lui Nigel o scuză pentru a nu se mai chinui cu bricheta.

Nigel pune țigara de-o parte și îmi dă un zâmbet strâmb.

— Sper că voi, extratereștrii, aveți o perspectivă mai luminată asupra cancerului pulmonar, cu puterile voastre de vindecare și toate alea, spune Nigel, trosnindu-și nerăbdător articulațiile. Deci, ăăă, plecăm la luptă acum sau...?

— Poți să te relaxezi, îi spun. Mergem într-un loc sigur. Din fericire, gata cu luptele pe ziua de azi.

Ei nu ar fi trebuit să lupte deloc.

O voce se aude în capul meu. Din ultimul rând al zonei pasagerilor, Ella privește peste scaunul ei. Ochii ei electrici îi întâlnesc pe ai mei.

Ce vrei să spui? o întreb telepatic, amintindu-mi de comentariul Lexei la adresa acestui grup.

Sunt curajoși, dar există multă teamă în ei, spune Ella. *Noi ne-am născut în război, Șase. Chiar și eu am avut la dispoziție ani întregi ca să mă pregătesc pentru asta. Ei au doar câteva ore. Ar trebui să-i protejăm, nu să-i aruncăm în luptă.*

Ca și cum ar fi prins discuția, Fleur începe să plângă încet. Daniela se duce la ea și o freacă încet pe spate.

Ce altă posibilitate avem? o întreb pe Ella. *E acum ori niciodată. Câștigi sau mori.*

Când totul a fost pierdut pe Lorien, Bătrânii ne-au trimis aici ca să luptăm într-o altă zi, răspunde Ella. *Setrákus Ra nu vrea să distrugă Pământul; vrea să-l colonizeze. Dacă nu reușim să-l oprim, acești noi Garzi vor forma coloana vertebrală a rezistenței viitoare.*

Este o perspectivă sumbră, îi spun.

Când poți vedea viitorul, începi să te gândești la toate posibilitățile.

Uitându-mă în jur, trebuie să recunosc că Ella ar putea avea dreptate. Dacă i-am lua cu noi în atacul asupra bazei lui Setrákus Ra, mulți din puștii ăștia nu ar ști ce să facă. Jumătate din timp ni l-am petrece având grijă să nu fie uciși.

Ei bine, adaugă Ella, citindu-mi gândurile, *există o excepție*.

Amândouă ne uităm la Ran, care stă rigidă pe scaun, cu mâinile pe genunchi, cu palmele în sus, de parcă ar medita. Dintre toți patru, ea e singura care nu pare agitată. Era pregătită să ne arunce în aer când am aterizat la cascadă și, dacă nu o oprea Nigel, probabil ar fi făcut-o. Arată ca un supraviețuitor.

Ran mă simte privind-o și se uită în direcția mea. Nigel spunea că nu prea vorbește engleza. Îmi susține privirea pentru o clipă, dă din cap o dată, apoi se întoarce la meditația ei.

Care-i treaba cu ea? o întreb pe Ella.

A pierdut deja mulți apropiați și a suferit mult, spune Ella critic. *Este o luptătoare*. Ella face o pauză. *Îmi pare rău, Șase; nu trebuia să intru în mintea lor și să-ți spun toate astea.*

Îmi încrucișez brațele și mă gândesc la cei patru, la Garzii umani care apar în toată lumea, știind că Ella încă ascultă.

***Entitate** a avut vreun plan când a dat acestor oameni Moșteniri? A făcut-o la întâmplare? I-a selectat pentru potențialul lor? I-a plasat în locuri unde știa că vom avea nevoie de ei?*

Întrebarea asta ar putea fi valabilă și pentru noi, îmi răspunde ea.

Ăsta nu-i un răspuns.

Oare?

Îi dau Ellei o privire încruntată, dar ochii ei sunt închiși acum. Nu mai este în mintea mea.

Mai bine să nu știm cât din viața noastră este noroc și cât este destin. Mai bine să mergem înainte. Dacă reușim să-i ținem în viață suficient de mult, poate că acești copii vor ajunge într-o bună zi să-și pună aceleași întrebări în timp ce fac niște fapte eroice. Sper să trăiesc până atunci și să mă retrag pe o insulă.

Pe o insulă cu Sam. Dacă există cineva pe planeta asta care să-și merite Moștenirile, acela este el. Sub nicio formă nu este o coincidență. Tot ce a făcut el și familia lui pentru a-i ajuta pe Garzi, *Entitate* trebuie să fi știut. Sam este singurul din întregul Univers Cosmic al Moștenirilor care are sens pentru mine.

Îl privesc pe Sam din ușa cabinei. Se uită pe fereastră și își mestecă buza, pierdut în gândurile lui. Am mai văzut privirea aceea — cu sprâncenele ridicate, tresărind de parcă ar fi fost stropit cu apă rece. Așa face Sam când i-a venit o idee.

Se ridică de pe scaun și pornește spre mine, înroșindu-se când își dă seama că l-am privit în tot acest timp.

— Auzi, pot să verific ceva în cabină? mă întreabă el.

Ridic o sprânceană.

— Sper că nu vrei să ne prăbușești din nou, nu?

— Nu, nu am de gând să fac asta.

Cu o privire insistentă asupra Ellei, intru cu Sam în cabină și închid ușa în urma noastră. Lexa se uită la noi.

— Mai ai dispozitivul acela mogadorian? o întreabă Sam.

Lexa dă din cap și arată spre bordul navei — o grămadă de fire ies din consolă și sunt conectate la o cutie neagră.

— Uite-l acolo.

Sam se apleacă să se uite, apoi se ridică cu cutia în mâini. O studiază.

— Ce face? mă întreabă Lexa. Ar trebui să mă îngrijorez?

— Sam m-a asigurat că nu ne va prăbuși.

— Asta-i bine, spune Lexa.

În timp ce Sam se încurcă în fire, eu mă așez pe brațul scaunului Lexei

— Hei, îmi pare rău că poate m-am uitat urât la tine mai devreme, îi spun. Ai dreptate. Probabil că unii dintre puștii ăștia nu sunt pregătiți. S-au descurcat bine azi, dar în afară de Ran și Daniela, ceilalți...

Scutur din cap.

— Deci ai înțeles ce am vrut să spun. De acord, eu nu sunt cêpan, dar au nevoie de pregătire înainte de a face ceva.

— Nu ne putem aștepta ca toți să lupte. Nu încă. Mi se pare crud să-i aruncăm în lupta împotriva lui Setrákus Ra în acest moment.

— Și eu am crezut asta despre voi, Garzii. Dar voi ați avut la dispoziție ani de zile pentru a vă pregăti, datorită vrăjii care v-a protejat. Pe oamenii ăștia nu-i protejează nimic.

Sam își ridică privirea de la dispozitiv.

— Nu știu ce vor face ceilalți oameni cu super-puteri, dar când vom porni atacul împotriva lui Setrákus Ra eu nu voi sta deoparte.

Decid că e timpul să schimbăm subiectul.

— Tu ce naiba faci acolo?

El ridică dispozitivul.

— Am crezut că, cu Moștenirea mea... nu știu... poate aș putea *vorbi* cu chestia asta. Tata și ceilalți oameni de știință încearcă să-i găsească frecvența. Poate îi pot ajuta în vreun fel.

Dacă Sam are dreptate și își poate folosi Moștenirea pentru a sparge frecvența dispozitivului mogadorian, atunci ar însemna că are exact Moștenirea de care aveam nevoie. Ăsta nu ar mai fi noroc chior, nu? Ar fi destinul.

Zâmbesc spre el.

— Sam, dacă tu reușești să te *înțelegi* cu chestia asta, când totul se va termina, mă voi asigura că oamenii îți vor ridica statuie.

Sam râde și se întoarce la joaca sa cu dispozitivul. Arunc o privire peste umăr și iar mă gândesc la oamenii pe care i-am luat.

Sam, Daniela, aceștia patru...

Din punctul meu de vedere, se pare că ne îndreptăm spre o luptă finală. Dar nu trebuie să fie ultima luptă și pentru ei. I-am putea arunca pe toți în lupta împotriva lui Setrákus Ra și totuși să nu fim siguri de victorie. Sau am putea proteja o parte din ei, lăsându-i să ne înlocuiască dacă noi vom da greș.

Oftez. Mă întreb dacă asta au simțit și Bătrânii Înțelepți înainte să ne trimită aici.

Nu-i lucru ușor să decizi câți sacrifici.

Capitolul 13 (John)

Eram pe cale să merg să întâmpin grupul care se întoarce de la Cascada Niagara când am dat peste Walker. Nu mă mir s-o văd trecând din bucătăria retro în sala de conferințe; mă surprinde ceea ce cară.

O tavă cu căni Styrofoam umplute cu cafea proaspăt făcută.

Când mă vede, Walker se uită imediat în altă parte, chiar dacă pe hol nu mai este nimeni și suntem obligați să trecem unul pe lângă celălalt. E pentru prima dată când o văd pe Karen Walker furișându-se.

— Asta te-au pus să faci? o întreb, încercând să nu las să se vadă nicio urmă de batjocură, nici pe față, nici în exprimare. Vechile obiceiuri se uită greu.

Walker face o grimasă.

— Dar zeii cum s-au prăbușit, huh? Asta se întâmplă când Lawson și oamenii săi vor să discute ceva sensibil. Sunt trimisă să fac comisioane.

— Nu înțeleg. De ce ar vrea să te excludă?

Ea pufnește.

— Pentru că am fost ProMog, John.

— Ai *fost* ProMog. Practic, datorită ție am reușit să-i oprim pe oamenii ăia.

— O dată trădător, mereu trădător, așa gândește Lawson. Nu-l învinovățesc că e precaut. La naiba, dacă nu te-aș fi ajutat în New York, acum aș fi închisă într-o celulă, sau mai rău. Încă nu au încredere totală în mine și probabil nu vor avea niciodată.

— Eu am încredere în tine, îi spun, deși cuvintele sună goale. Mai mult decât mulți dintre ei.

— Mda, mulțumesc, spune ea, fluturând din mână. Singurul motiv pentru care mai sunt aici este pentru că Lawson crede că aș putea să te țin în frâu dacă este nevoie. Cât de puține știe...

Mă bufnește râsul când o aud, iar Walker zâmbește și ea, în sfârșit.

Câteva minute mai târziu, în hangar, îmi dau seama despre ce vorbea Walker când văd grupul înfricoșător pe care Șase îl conduce de la navă. Patru noi Garzi, dintre care doi sunt răniți, toți stând cu ochii pe militarii înarmați, ca niște copii într-o călătorie de coșmar. Dacă nu ar fi fost atât de copleșiți și îngroziți, toți s-ar fi prăbușit din cauza epuizării.

Marina și Nouă stau lângă mine pentru a-i întâmpina pe noii sosiți. Șase și Ella par ușurate și fericite când o văd pe Marina. Marina le zâmbește și se grăbește să le vindece rănile lui Fleur și Bertrand. Dacă cineva îi poate face pe acești puști să se simtă în largul lor, aceea este Marina.

Nouă deschide gura să spună ceva. Mă aștept la unul dintre obișnuitele sale comentarii obositoare la adresa acestor puști speriați. Se răzgândește, totuși, și se întoarce spre mine.

— Când ai făcut apel către luptători, te așteptai la asta? mă întreabă Nouă încet.

Scutur din cap că nu, neștiind exact la ce m-am gândit când am sugerat unor oameni nevinovați să se ridice și să-și apere planeta de un inamic feroce, care a distrus deja mai multe lumi.

Nouă își pune mâna pe umărul meu.

— Suntem pe cont propriu, frate, ca de obicei. Uită de armata ta; uită de puștii ăștia. O facem singuri. Cum am mai făcut-o.

— Au nevoie de protecția noastră, îi spun lui Nouă. Și antrenament oricât de mult putem să le dăm în douăzeci și patru de ore.

Nouă își umflă pieptul.

— Mă ocup eu de antrenamentul lor, Johnny. Mă pricep la rahaturi de genul ăsta.

— Haideți, le spune Sam oamenilor, acum că Marina a terminat cu vindecarea. Mergem să vă arăt ce este pe aici. Îmi pare rău să v-o spun, dar locul este cam ciudat și plin de camere de supraveghere — după cum se vede. Dar e sigur.

Eu și Nouă îi urmărim pe Sam și Daniela cum îi conduc pe cei patru spre liftul din hangar. Asta e bine. Probabil le va fi mai ușor să vorbească cu un alt om, decât cu mine; Sam și Daniela pot fi ca

consilierii unei tabere de vacanță, în lumea asta bizară în care au aterizat. Îi văd pe cei patru aruncând priviri spre mine, mai ales Nigel, tipul din Marea Britanie, căruia mă forțez să-i ofer un zâmbet de bun venit. Se uită în altă parte. Aș fi vrut să le ofer un discurs, dar nu o fac. Tocmai am rămas fără cuvinte.

Șase vine spre noi, cu mâinile înfipte în buzunare.

— Cum a mers? o întreb.

— Ei bine, au doborât trei Skimmere mogadoriene înainte să ajungem noi acolo. Și asta nu-i o glumă.

— Simt că urmează un ”dar...”, spune Nouă.

— Dar nu par a fi pregătiți pentru asta, concluzionează Șase. Poate dacă am avea câteva luni, sau măcar câteva săptămâni să-i antrenăm. În momentul ăsta, au doar puterea brută.

— Ce vrei să spui? o întreabă Nouă.

— Nu spun că nu ne-ar putea fi de ajutor, dacă tot vrei părerea mea, spune Șase. Doar că... nu știu... Îmi dau seama că unii dintre ei nu ar supraviețui. Știu că Bătrânii ar sacrifica câțiva pentru binele majorității. Eu nu știu dacă pot să fac asta.

— Soldații mor; așa merg lucrurile, spune Nouă, arătând spre lift. Puștii cei noi se înghesuie, iar noi ne uităm la fundul lui Bertrand, ars de la focul unui blaster. Nouă oftează. Dar să fiu al naibii dacă ăștia sunt soldați.

— I-am chemat să lupte, spun încet, cu capul plecat. Trebuia să le spun să se concentreze pe supraviețuire. Așa cum am făcut și noi în primii ani. Acum, în schimb, i-am implicat într-o luptă din care s-ar putea să nu scape.

— Numai niște dobitoci te-ar fi putut asculta, spune Nouă ridicând din umeri.

— Pe termen lung, cea mai bună șansă a lor pentru supraviețuire este să ne găsească și să-i antrenăm, continuă Șase. Tot ce trebuie să facem este să ne asigurăm că pietrele loralite sunt sigure și păzite.

În acel moment, Ella se uită spre noi. A stat și s-a holbat la tavanul hangarului.

— Vă pot ajuta cu asta, spune ea.

— Știe unde sunt toate pietrele, îmi amintește Șase.

— John, putem vorbi singuri? mă întreabă Ella.

Oricum aveam de gând să vorbesc cu Ella când se întoarce. Vreau să mă învețe cum să imit *Telepatia* ei — să pot comunica cu ceilalți, asta face parte din planul meu. Cu toate acestea, din nu știu ce motiv, am un sentiment ciudat că îmi cere să stea de vorbă cu mine.

— Desigur, Ella. Acum?

— Cât se poate de curând. Trebuie să pregătesc ceva, spune, apoi se uită spre lift. Mecanicii care lucrează la vehiculele din hangar se opresc din ceea ce fac și se holbează la urmele de energie lorică ce scânteiază din ochii ei, cum plutesc prin aer ca coada unei comete și apoi dispar.

— Despre ce este vorba? întreabă Nouă încet.

Mă uit la Șase cu o privire întrebătoare.

— Bănuiala ta este la fel de bună ca a mea, John. Cred că fata are multe în minte.

Ar fi trebuit s-o întreb pe Ella unde anume vrea să ne întâlnim, mai exact. Pierd prea mult timp prin holurile subterane ale bazei Patience Creek căutând-o. La un moment dat, trec pe lângă laboratorul unde Sam și Malcolm lucrează din greu să găsească frecvența dispozitivului mogadorian. De pe hol îl aud pe Sam tot repetând “Dă-mi frecvența”, aproape ca o mantra. Șase mi-a povestit despre noua lui Moștenire care îi permite să comunice cu mecanismele electronice. Până acum, se pare că dispozitivul mogadorian nu e dispus să-l asculte pe Sam.

În timp ce trec mai departe, Bernie Kosár iese din laboratorul unde stă cu celelalte himere. Mă aplec și îl scarpin după urechi.

Mă ajuți s-o găsesc pe Ella? îl întreb, folosind *Telepatia* mea de comunicare cu animalele.

BK dă din coadă și mă conduce pe hol, înapoi pe drumul pe care am venit. Pare încântat că are ceva de făcut. Ajungem la lift și, odată intrat, BK se ridică pe picioarele din spate, astfel încât să poată apăsa cu botul butonul pentru ultimul etaj.

Ce m-aș fi făcut fără tine, BK?

Ușile liftului se deschid și mă trezesc în fața unui perete din lemn. Mă împing în el cu ambele mâini și alunecă ușor înainte, balamalele sunt unse bine. Intru într-un dormitor cu aspect retro. Suntem la nivelul de la suprafață al bazei Patience Creek, partea abandonată a complexului, iar camera arată ca una în care intri, mănânci, dormi puțin și apoi pleci. Pentru asta a și fost folosită înainte. Încăperea are un miros dulceag, patul dublu arată de parcă n-a mai fost folosit de ani de zile, iar praful plutește în aer. Prin fereastră — o fereastră adevărată, prin care intră soarele, nu una de decor, ca cele din camerele din subteran — aud ciripitul păsărilor. Împing peretele-bibliotecă la loc, astfel încât liftul să fie ascuns.

Cu toată activitatea și facilitățile subterane, ținând cont și de faptul că intrarea vehiculelor este la două mile depărtare prin tunel, nimeni nu prea își petrece timpul aici. Știu că Lawson are câțiva paznici care păzesc zona, dar Patience Creek a supraviețuit mult timp tocmai pentru că nimeni nu este interesat de o cabană abandonată în pustietate. Mai ales extratereștrii invadatori.

BK mă conduce înainte. Ieșim din dormitor și intrăm într-un hol cu lambriuri din lemn, el lăsând urme de labe pe parchetul prăfuit. Am ajuns la Ella; praful de pe pat păstrează urma ei, dar nu mă deranjează dacă BK le mai lasă și pe ale lui.

O găsim pe Ella într-o zonă care a fost cândva un hol adiacent recepției fostei cabane Patience Creek. Mă uit la spațiul de dincolo de birou și văd un cap de gâscă. Acolo este ascunsă o cameră. Îmi amintesc de ea, pentru că seara trecută am văzut întregul sistem de camere de securitate. Mă întreb dacă ne supraveghează cineva chiar acum. Îmi imaginez că Lawson stă cu ochii pe mine și pe ceilalți aproape non-stop. La fel aș fi făcut și eu dacă eram în locul lui. Cel puțin nu este insistent, sau nu încearcă să se bage peste treburile mele.

Pereții sunt plini de rafturi cu cărți din anii șaptezeci îngălbenite și cutii pline cu tot felul de jocuri. Tot mobilierul este acoperit cu prelate, cu excepția biroului pe care l-a dezvelit Ella. A luat de pe un raft un atlas greu și tot marchează în el cu un stilou albastru.

— Aproape am terminat, spune ea fără să se uite la mine. Întoarce o pagină dedicată Coastei de Vest a Africii și începe să facă pe ea un punct albastru gros în partea de sud a continentului.

BK stă lângă mine, cu coada lovind podeaua. Întind capul să mă uit la ce face Ella.

— Știi, avem computere, îi spun, simțind nevoia să rup tăcerea.

— Nu vreau să risc punând aceste informații în sistem înainte de a avea șansa să mă uit asupra lor. În plus, a trebuit să le scriu înainte să-mi dispară din minte. Întoarce atlasul plin de puncte albastre și îl împinge, pentru a putea vedea eu. Gata.

— Ce-i asta?

— O hartă.

— Asta văd și eu. Mă uit la cele cincizeci de locații ciudate punctate pe harta lumii, apoi dau pagina și văd aceleași puncte mai mici pe hărți mai detaliate, cu longitudine și latitudine.

— Poate că deja ți-a spus Șase, că am atins piatra loralită de la Cascada Niagara. Le-am văzut pe toate. Toate pietrele nou apărute. A fost ceva frumos, John. Ca niște rădăcini ce se întind prin întreaga lume. Pot face asta datorită contopirii mele cu *Moștenire*. Totuși, asta nu va dura la nesfârșit. Simt că conexiunea cu el slăbește, creierul meu se întoarce la normal. Îmi va lipsi și nu prea, înțelegi? Mă face să mă simt conectată cu lumea, dar mă îndepărtează ce oameni. Bat câmpii, scuze.

Dau din cap în timp ce Ella vorbește, continuând să răsfoiesc paginile atlasului.

— Toate aceste pietre sunt active? Garzii le pot folosi ca să se teleporteze?

— Da. Ar trebui să-i dai harta dlui Guvern. Trebuie să securizeze toate aceste locuri. Noii Garzi s-ar putea teleporta direct în mijlocul pericolului. Ella face o pauză, studiindu-mă. Asta doar dacă nu ai tu o idee mai bună.

Mă încrunt la ideea de a-i da aceste informații lui Lawson. Totuși, ce altă opțiune am? Nu-i pot ține în siguranță pe toți Garzii singur. Trebuie să negociez niște termeni cu el. Trebuie să accept ajutorul, chiar dacă vine de la oameni în care nu am încredere.

Închid atlasul și mă uit la copertă. *Atlasul Lumii, 1986*. Îmi plimb degetele peste desenul în relief al Pământului.

— Noi chiar am reușit să schimbăm locul acesta, nu?

— Este moștenirea noastră, spune Ella. Dacă vom reuși să-l salvăm, nu va deveni un loc rău.

— Asta este o profeție? Ai văzut viitorul?

Ella își întoarce privirea și se uită în altă parte.

— Nu. Mi-am propus să nu mai fac asta.

Reacția mea imediată este să mă gândesc la toată valoarea strategică pe care am pierde-o dacă Ella ar ignora viziunile sale despre viitor. Mă aplec în față și mă sprijin cu mâinile pe masa dintre noi.

— De ce să renunți la profeții? o întreb, păstrându-mi vocea neutră.

— Uneori nu am de ales; viziunea mi se arată singură, răspunde Ella, alegându-și cu grijă cuvintele. Cu astea mi-e cel mai greu. Dar când caut una, cu toate variabilele, toate viitorurile posibile..., lucrurile se complică. Știind că se va întâmpla un anumit lucru, asta ne schimbă inevitabil modul în care acționăm, ceea ce înseamnă că nu ar trebui să aflăm viitorul. Sau, mai rău, uneori știi ce urmează, dar nu poți să schimbi nimic. Nu știi niciodată în care dintre scenarii te-ai blocat, decât când e deja prea târziu.

Îmi amintesc de o conversație pe care am avut-o cu Ella în mintea ei. Atunci am întrebat-o dacă vede vreo versiune a viitorului în care noi ieșim învingători împotriva mogilor. Mi-a spus că vede, dar că nu mi-ar place să știu și cu ce costuri. Am presupus că voi muri în luptă — la vremea aceea nu m-am simțit prea confortabil cu ideea, dar mi-am făcut încălzirea în ultimele câteva ore.

Acum nu mai sunt sigur că profeția se referea la mine.

— Ella, ai știut ce se va întâmpla în Mexic? Ai știut ce se va întâmpla cu Sarah?

— Da.

Gura începe să mi se usuce.

— Ai...

Mă opresc. Nici nu știu ce să spun. Îmi încleștez pumnii. Degetele mi se încălzesc, sunt la un pas să aprind *Lumenul*. Respir adânc și tremur, aruncând o privire spre Ella.

Partea rațională din mine știe că nu mai este nimic de făcut acum. Acea parte rece din mine, partea care a fost responsabilă de când a murit Sarah, vrea să rămână concentrată pe misiune. Dar cealaltă parte din mine vrea să urle de furie pentru toate nedreptățile.

M-ar fi putut avertiza! mă gândesc. *Ar fi putut să-mi spună și aș fi putut să fac ceva! Sau chiar mai bine, ar fi putut s-o avertizeze pe Sarah!*

Le-am spus să fugă, răsună vocea Ellei clară în capul meu. Probabil că îmi citește gândurile. *Chiar dacă știam că nu mă vor asculta, am încercat să-i conving. Și, John, ai fi vrut ca acea decizie să depindă de tine? Ai fi vrut să poți alege între Sarah și câștigarea războiului?*

Aș fi găsit o altă cale, îi spun printre dinți.

Desigur că ai fi găsit. Vocea ei sună tăioasă în mintea mea. *Sunt căi infinite! Poate că a-i fi salvat-o pe Sarah cu prețul altei vieți. Sau poate că tu ai ucis-o când ai trimis-o acolo, cum s-a întâmplat cu Opt și profeția lui. Asta îți spuneam, John. De asta nu e bine să știi viitorul. Știi, eu am preferat să mor pentru ca prietenii noștri să supraviețuiască bătăliei de la Sanctuar. M-am aruncat în energia lorică cu gândul la asta, dar... Nu văzusem toate posibilitățile. Înnebunești dacă stai să cauți toate posibilitățile, să le ghicești.*

Stăm cu ochii închiși. Camera este cufundată în liniște. Dacă cineva ne urmărește prin camera de supraveghere, probabil crede că suntem prinși în vreun joc epic.

De ce mi-ai spus asta?

Pentru că mă simt vinovată, John. Am crezut că ar trebui să știi. Pentru că știam că îmi vei cere să-mi copiezi puterea, clarviziunea și nu cred că ar trebui.

— Bine, Ella, gata; te rog, ieși din capul meu.

Ella se uită la mine și ridică din sprâncene.

— *Tu* ai fost în capul *meu*, îmi spune, amândoi folosindu-ne propriile voci acum.

— Eu am făcut asta?

Ella dă din cap și se duce la fereastră. Își cuprinde umerii cu mâinile, ca într-o îmbrățișare, și se uită la lacul liniștit.

— Nu mă miră că mi-ai copiat *Telepatia*, spune ea. Am folosit-o pe tine de nenumărate ori. Și, pentru că poți comunica telepatic cu himerele, nu ți-a fost greu s-o faci și cu o persoană.

Îmi dreg glasul și încerc să trec peste conversația pe care tocmai am avut-o.

— Îmi dai vreun sfat?

— Concentrează-ți gândurile, îmi spune ridicând din umeri, fără să se uite la mine. Direcționează-le și ele își vor găsi ținta.

— Și cum fac când nu văd acea persoană sau suntem la distanță foarte mare? Tu cum faci asta?

— Ai încercat vreodată să... Ella face o pauză, încercând să-și exprime gândurile în cuvinte. Să spunem că ești într-o casă și știi că cineva se află într-o altă cameră. Știi, din instinct, că trebuie să strigi ca să te faci auzit, nu?

— Cred că da.

— Gândește-te așa, spune Ella. Cu cât cunoști mai bine persoana, cu atât este mai familiară în mintea ta, indiferent cât de mare este distanța. O să-ți dai seama după ce faci puțin antrenament. Uneori se simte mai natural decât vorbitul obișnuit. Cel puțin în cazul meu.

Nu știu ce aș mai putea să spun. Am primit ceea ce voiam și ceva în plus. Iau atlasul de pe birou și îl pun sub braț.

— Îți mulțumesc, Ella, îi spun sperând să nu sune prea rece, neștiind pe ce alt ton s-o spun.

— Cu plăcere.

Mai arunc o privire spre fereastră. Soarele începe să coboare pe cer, lumina pălind în gri.

De ce Moșteniri mai am nevoie?

Externa lui Cinci și *Seismul* lui Adam mi-ar fi de folos; *Teleportarea* lui Opt ar fi incredibilă. Dacă aș avea timp, poate aș medita la teleportarea cu pietrele loralite, încercând să-mi amintesc acel sentiment și să-mi dau seama cum aș putea s-o reproduc folosind *Ximic*.

Dacă aș avea timp. Deja e târziu.

Mă îndrept spre lift. Înapoi în adâncurile bazei Patience Creek.

Invizibilitate. *Zbor*. *Telepatie*.

Acestea sunt uneltele de care am nevoie.

Sunt suficiente.

Suficiente pentru a pune mâna pe o navă de luptă.

Capitolul 14 (Șase)

Așteptarea este partea cea mai grea.

Soarele a apus, dar nu ai putea spune asta și aici, în ascunzătoarea din subteran. Baza Patience Creek vibrează de activitate; soldații pregătesc logistica și se antrenează împotriva tacticilor mogadoriene observate, oamenii de știință împreună cu Sam și Malcolm încearcă să dezvăluie secretele dispozitivului mogadorian, ofițerii coordonează forțele mondiale implicate în acest război... Adam s-a implicat cât a putut, iar acum este la parter, contribuind la monitorizarea comunicațiilor mogilor.

Asta nu mă implică pe mine cu nimic, deocamdată.

— Apartamentul de lux al lui Nouă, acela a fost cel mai tare loc, spun, dându-mi părul pe spate, în timp ce mă uit la un perete alb. Nu cred că, atunci, am apreciat cât de grozave erau acele ferestre.

Marina râde încet. Stăm la o masă, ea pe partea cealaltă, într-unul dintre micile saloane ale Patience Creek. Între noi stă un burrito pe jumătate mâncat, acum rece. Nu prea ai ce alege de mâncare aici, și niciuna dintre noi nu are poftă de mâncare.

Marina îmi zâmbește.

— Îți amintești cina pe care am avut-o înainte de a pleca în Florida? Când eram cu toții?

— Da. Chiar înainte ca totul să se transforme în Iad.

— A fost o seară superbă, spune Marina zâmbind ușor. Ar fi trebuit, nu știu, să facem o poză sau ceva de genul ăsta. Cum ar fi făcut orice oameni normali.

Zâmbetul Marinei se stinge încet. Se gândește la Opt. Încerc să înviorez starea de spirit.

— Doamne, îmi amintesc cât m-a impresionat apartamentul de lux al lui Nouă și cum obișnuia să umble fără tricou, de parcă era cel mai sexy tip. Pe de altă parte, Nouă bătuse singur o comunitate de mogi.

Marina râde din nou. Se întinde peste masă și își pune mâna peste a mea. Mă uit în ochii ei. Mă simt obosită și dărâmată — poate că de asta mă las copleșită de amintiri.

— Șase, spune Marina încet. Vreau să-ți spun... Niciodată nu mi-am făcut prieteni cât am stat la mănăstire. Eram singură.

— Bine?

— Apoi ai apărut tu. Tu... Ochii Marinei încep să se umezească. Ai fost acolo pentru mine în cel mai greu moment al meu, Șase. Mereu m-ai făcut să râd s-au m-ai ajutat să mă ridic. Uneori m-ai cărat, la propriu. Vreau să-ți spun că ești cea mai bună prietenă a mea.

Îmi suflu o șuviță de păr de pe față.

— Oh, la naiba, Marina, nu începe cu de-astea. Aduce ghinion.

Marina chicotește.

— Aveam nevoie s-o spun.

— Da, de ce nu, îi spun și îi strâng mâna. Ți-ai revenit.

Cineva își drege glasul și amândouă ne întoarcem privirile spre ușă. John stă acolo, ținând sub braț un atlas greu legat în piele. Are cearcăne la ochi, umerii îi sunt căzuți. După toate cele întâmplate recent, nici nu mă așteptam să arate altfel.

— Bună, spune el.

— Bună, îi răspund. Unde ai fost?

John se uită lung la scaunul liber de la masa noastră. Ceva nu îl lasă să se relaxeze nici măcar câteva minute.

— Am lucrat la ceva. Mă duc să-l văd pe Lawson. Mi-ar fi de folos niște ajutoare.

Schimb o privire cu Marina și amândouă ne ridicăm.

— Desigur, îi spun. Te duci să socializezi cu el sau...?

— Deja am pierdut prea mult timp stând aici, spune el repede. Trebuie să ne punem în mișcare.

Dau din cap în semn că sunt de acord cu el și pornim toți trei spre ieșire, apoi mergem prin nesfârșitele holuri.

— Ar trebui să-i adunăm și pe ceilalți? întreabă Marina.

— Nu vreau să-i deranjez pe Sam și Malcolm de la munca lor, răspunde John. Nouă nu e prea diplomatic, iar Adam nu cred că ar fi bine venit, ținând cont de context.

— Dar Ella?

Gura lui John se strânge într-o linie.

— Nu este nevoie de ea pentru asta.

Tonul lui John este dur.

— Ai stat de vorbă cu ea? îl întreb.

— Da.

— Și?

— Șase, nu putem s-o lăsăm baltă?

Arunc o privire spre Marina. Îmi face un semn discret din cap, ca și când mi-ar spune să-mi văd de treaba mea. Îi urmez sfatul și ne continuăm drumul în tăcere.

Lawson și-a ales biroul într-o partea a complexului numită “centrul nervos al bazei”. Trecem pe lângă încăperi pline cu ofițeri de comunicații care țin legătura cu guverne din toată lumea. E multă gălăgie; se vorbește în multe limbi. Navele mogadoriene nu au atacat încă, nicăieri în lume. Dar nici nu s-au mișcat din loc, cu excepția navei *Anubis* care l-a dus pe Setrákus Ra în Virginia de Vest și a celei pe care am ademenit-o la Cascada Niagara. După agitația de aici, îți dai seama clar că oamenii profită la maximum de fiecare secundă pe care le-o oferă liniștea aparentă, pentru a se pregăti.

Gemenii, Caleb și Christian, stau de pază în fața unei uși închise la capătul holului. Marina nu a avut ocazia să-i întâlnească pe cei doi ciudați. Pe măsură ce ne apropiem de ei, ea își afișează cel mai blând zâmbet posibil și întinde mâna spre cel cu fața cea mai inexpresivă, care cred că este Christian.

— Bună, eu sunt Marina. Am auzit că ați primit Moșteniri. E uimitor că vi s-a întâmplat amândurora. Dacă vreți să vorbim despre...

Christian se uită la ea și nu face niciun gest că ar vrea dă dea mâna cu ea, de parcă nu ar fi înțeles nimic din ce i-a spus ea. Caleb intervine imediat. Îi strânge mâna Marinei cam cu vârful degetelor, de parcă ar fi plină de germeni.

— Ăăă, suntem bine, mulțumim, spune el brusc, apoi i se adresează lui John. Domnul general Lawson a trimis după tine acum câteva ore.

— Nu prea stau bine cu timpul liber. Este în birou sau nu?

Caleb se dă deoparte mormăind ceva, apoi, după un moment, Christian face același lucru, păstrându-și aceea privire rece. Când îl urmăm pe John în biroul lui Lawson, Marina se uită la mine.

— Ce-i cu ei? mă întreabă șoptit.

— N-am idee. Cred că nu toți care au primit Moșteniri sunt simpatici ca Sam.

Marina chicotește. Am tăcut imediat ce am intrat în biroul lui Lawson. Amenajarea este ca oricare alta, un birou mare în spatele căruia Lawson stă într-un scaun cu suport lombar, câteva scaune pliabile așezate în fața acestuia, o măsuță cu un fierbător pentru cafea instant militară.

Ceea ce îmi atrage atenția în mod special, și motivul pentru care Lawson s-a mutat aici, este peretele cu monitoare din spatele biroului său. Pe ecrane se văd tot felul de chestii; pe unele monitoare sunt imagini cu navele de luptă, probabil de la camerele de supraveghere din orașele ocupate, pe altele sunt difuzate știri, iar altele sunt setate pe camerele de securitate din Patience Creek.

Lawson se întoarce de la monitoare imediat cum intrăm. Se ridică, își trece o mână peste partea din față a uniformei și zâmbește cordial.

— Aa, salutare, prieteni. Fiecare dintre noi îl privește în alt fel, așa că prima dată i se adresează Marinei.

— Domnișoară, mă bucur să văd că ești bine.

— Mulțumesc, îi răspunde ea.

— Am auzit numai lucruri bune despre tine, continuă Lawson.

— Ce... ce anume ați auzit? întreabă Marina ridicând o sprânceană.

— Am auzit că ești vindecătoare, ceea ce, dacă mă întrebi pe mine, este cea mai binecuvântată putere pe care o puteați dezvolta voi. De asemenea, am auzit de la unii dintre băieții mei că ești o adevărată "brută mică" cu țurțurii de gheață, spune el conspirativ, cu voce scăzută.

Marina se înroșește la acest apropo la confruntarea cu Cinci. Înainte să apuce să spună și ea ceva, John intervine.

— Ai vrut să mă vezi?

Lawson dă din cap că da, apoi se așază pe scaunul său, făcându-ne semn să luăm loc pe scaunele din fața biroului. Ne așezăm.

— Da, voiam să vorbesc cu tine, îi spune lui John, apoi arată spre mine. Aș fi vrut să știu de ce Șase și alți câțiva de-ai voștri au părăsit baza. Acum că s-a întors și a adus cu ea câțiva LANE, nu mă mai simt atât de îngrijorat.

— Nu ai de ce să fii îngrijorat, îi spun.

— Da, ei bine, îmi pare rău, îmi răspunde Lawson, jucând acel rol de bunic. Își întoarce din nou atenția asupra lui John. Poate că am cam pornit cu stângul. Mi-am dat seama că prietenii tăi nu sunt obișnuiți să lucreze în echipă cu alții. Dar trebuie să înțelegi că asta este o experiență ciudată și pentru oamenii mei. Nu vreau să-ți subminez autoritatea — mă îndoiesc că aș putea face asta chiar dacă aș vrea. Dar luptăm împreună și avem același obiectiv. Cred că ar fi ideal să știm fiecare ce face celălalt.

— Sunt de acord, spune John, deși pare că mai de grabă că își dorește ca bătrânul să tacă.

Lawson își trece o mână prin părul argintiu, atenția revenindu-i asupra mea.

— De exemplu, operațiunea voastră de la Cascada Niagara a determinat ca nava de luptă staționată deasupra orașului Toronto să se mute. Este prima mișcare pe care am văzut-o de când Setrákus Ra a dispărut din peisaj. A provocat o agitație care putea fi evitată dacă ai fi discutat cu mine.

— Totuși, nimeni nu a pornit vreun atac nuclear, nu? îl întreb. Nu s-a întâmplat nimic rău.

— Nu, de data asta, răspunde Lawson printre dinți. Canadienii aveau unități amplasate în jurul acelei nave de luptă care acum vor trebui relocate la Cascada Niagara, ceea ce este o mare bătaie de cap. Pe de altă parte, o mare parte a populației ce nu a putut fi evacuată este în afara pericolului, cel puțin deocamdată. Dar dacă asta s-ar întâmpla în altă parte a lumii, undeva unde aliații noștri nu sunt la fel de disciplinați? Asta ar fi putut crea anumite probleme.

— Nu se va mai întâmpla, spune John, pe tonul său lipsit de respect. Pune atlasul pe care l-a adus pe birou, în fața lui Lawson. Aici ai marcate toate locurile unde se găsesc pietrele loralite.

Lawson zâmbește și își pune o mână pe atlas.

— Aa, fără tehnologie avansată. Îmi place asta.

— Avem nevoie ca aceste locații să fie securizate înainte ca mogii să ajungă la ele, continuă John. Mai ales dacă vrei să le folosești pentru a distribui dispozitivele în lume.

— Mă voi asigura că așa se va întâmpla. Lawson trage atlasul spre el. Și îl voi păstra pentru cazul când ne va trebui. Fără scurgeri de informații.

— E posibil ca și alți Garzi umani să se teleporteze în acele locuri, adaug eu. Ai grijă să nu se ia careva de ei. Mogi sau oameni.

Lawson își freacă bărbia, proaspăt rasă chiar și într-un moment ca acesta.

— Crezi că intenționăm să le facem rău acestor tineri supradotați? întreabă el părând ușor deranjat.

Am răspuns toți odată.

— Poate că nu răniți..., începe Marina cu diplomație.

— Să-i treceți pe liste, spune John.

— Să-i exploatați, îi arunc și eu.

— Nu dorim ca cineva să fie pus să facă ceva pentru care nu este pregătit, conclude Marina.

Lawson se holbează la noi pentru un moment. Se uită la ușă, probabil ca să se asigure că este închisă și că gemenii de afară nu vor auzi ce ne va spune.

— Uitați, voi fi sincer cu voi. Sunt destule elemente în guvernul nostru, la naiba, elemente din guvernele tuturor națiunilor de pe planetă, care vor vrea să-i vadă pe acești tineri cu super-puteri... în acțiune. Ați văzut ce s-a întâmplat cu ProMogii. Pune o mică putere extraterestră în fața acestor oameni și își vor vinde sufletul, invazia ducându-se naibii.

— Și tu nu ești unul dintre ei? îl întreabă John.

— Nu, fiule. Eu sunt doar un bătrân care, în urmă cu câteva săptămâni, obișnuia să joace golf. Nu mă interesează profitul sau puterea. Pe mine mă interesează ca lumea asta să rămână în siguranță. Cred că voi sunteți o forță a binelui. Am văzut toate înregistrările cu voi: vindecări, sacrificiu de sine... L-am întâlnit și pe prietenul vostru cu un singur ochi, cel pe care l-ați închis în subsol. Nu vrem alții ca el, nu?

Mă uit în direcția Marinei.

— Nu, categoric nu, spune ea.

— Și eu vreau să păstrez lumea în siguranță. Vreau să-ți antrenez oamenii, să-i pun în poziții în care să-și folosească darurile pentru a face cât mai mult bine. John vrea să mai spună ceva, dar Lawson ridică o mână.

— Astea vor fi doar vorbe dacă nu câștigăm războiul și, ținând cont de trecutul tău cu organizațiile guvernamentale, ar trebui să fii prost să ai încredere în mine acum. Dar când totul se va termina, vreau să fii implicat. Vreau să-mi spui ce este mai bine pentru acești tineri, pentru planeta noastră. Și, pentru ca toate acestea să se întâmple, vreau ajutorul tău.

Toți trei schimbăm priviri între noi. Dacă Lawson ne joacă, face o treabă foarte bună. Dar, judecând după expresia gânditoare a lui John, nu cred că a înghițit toate astea. Sau poate, ca și mine, și-a dat seama că este inutil să se certe pentru viitor, în fața unei morți aproape sigure.

Îmi dreg glasul și schimb subiectul.

— Deci, cum merge treaba cu dispozitivele?

— Încă niciun progres din partea departamentului de cercetare și dezvoltare pentru versiunea noastră, răspunde Lawson ușurat să revină la misiunea lui.

— În regulă, spune John. Suntem gata să mergem să furăm câteva. Nava aceea care i-a urmărit pe Garzii umani la Cascada Niagara este ținta perfectă. Izolată, distrasă, suprasolicitată.

— Prostia postării pe YouTube se plătește, adaug eu.

— Voi lua cu mine o mică echipă, vom urca la bordul navei și vom fura dispozitivele, continuă John. Vreau să fim gata în cel mai scurt timp posibil.

Lawson încuviințează dând din cap.

— Excelent. Vreau ca o echipă de-a mea să fie în apropiere, în caz că ceva nu merge bine și aveți nevoie să fiți luați de acolo.

— Nu am o problemă cu asta, atâta timp cât nu stau la vedere, îi răspunde John.

Marina a rămas tăcută pentru o vreme. S-a uită la unul din canalele de știri, unde se transmit imagini din Londra. Mii de oameni mărșăluiesc pe străzi, evacuați doar cu strictul necesar la ei, în timp ce nava de luptă se vede în fundal.

— Ce facem ca să-i protejăm pe oamenii din orașele unde sunt staționate nave de luptă? întreabă ea. Mogadorienii îi vor ataca inevitabil...

— Doar câteva orașe mai sunt în curs de evacuare, spune Lawson. Ultima dată când am verificat, majoritatea dintre ele erau evacuate în proporție de optzeci la sută. Zilele acestea de liniște aparentă ne-a dat timp să...

Lawson este întrerupt de o bătaie grăbită în ușă. Înainte să apuce să răspundă, un agent FBI dă năvală, chiar dacă gemenii încearcă să-l oprească. Este Noto, tipul pe care Adam îl învață să vorbească mogadoriana.

— Scuzați-mă, domnule, îi spune lui Lawson înainte să-și îndrepte atenția spre John. Ar trebui să coborâți la stația noastră de monitorizare. Se întâmplă ceva.

Asta nu are cum să fie de bine.

Toți trei, plus Lawson, gemenii și Noto, ne repezim spre încăperea unde Adam monitorizează comunicațiile mogadorienilor. Pe drum, Noto ne dă informațiile cât de repede poate.

— Comandanții navelor mogadoriene s-au certat iar, așa cum au făcut toată ziua, mai ales că unul dintre ei nu a ascultat ordinele și și-a mutat nava la Cascada Niagara, ne explică Noto în grabă. Adineauri, a apărut o voce nouă...

— Setrákus Ra? îl întreb.

— Nu, o femeie. A început cu un discurs și i-a pus pe toți la punct. Adam este...

…Scos din sărite, iar asta se vede de cum intrăm în încăpere. Adam stă pe marginea scaunului său, cu mâinile încleștate în față, ochii săi negri privind consola Skimmerului. Desigur, recunosc imediat vocea care l-a făcut pe Adam să arate ca un ucigaș.

— Phiri Dun-Ra, spun.

— Cine? întreabă John, întorcându-se spre mine, în timp ce toți ceilalți se înghesuie lângă Adam.

— Cea mai nenorocită ființă, chiar și în termeni mogadorieni, spune Marina.

— Este nenorocita care conducea lucrările de pătrundere în Sanctuar, îi spun lui John. Ne-a făcut câteva probleme.

— Aproape că ne-a omorât pe mine și pe Praf, spune Adam încet, fără să-și ia ochii de la consolă, ascultând fiecare cuvânt dur scos de Phiri.

— Ultima dată când am văzut-o, îl trăgea pe Setrákus Ra în *Anubis*, le spun.

Generalul Lawson își drege glasul.

— Fiule, despre ce vorbește domnișoara?

Adam trage adânc aer în piept și îl scoate șuierând printre dinți.

— Bagă spaima în comandanții *neaoși*, certându-i că se îndoiesc de Liderul lor. Ea spune că întârzierea atacului este lipsită de importanță, întrucât omenirea este slabă, iar victoria mogadoriană este asigurată.

Lawson înțepenește.

— A menționat ceva despre faptul că le-am rănit mortal Liderul Iubit? întreb.

— Normal că nu, mormăie Adam. Spune că Setrákus Ra a fost ocupat să-și termine munca de-o viață pentru înălțarea rasei mogadoriene. Mai spune că ceea ce a îndeplinit Liderul Iubit nu este doar un miracol și că credincioșii vor fi răsplătiți. Despre cei ce se îndoiesc? Ea spune că suferința acestora va fi dincolo de imaginație.

— Conduci cu morcovul sau cu bastonul de mareșal, spune Lawson încet.

— La ce *miracol* lucrează monstrul? întreabă Marina.

— Știm care este munca lui de-o viață, spun. Am văzut-o cu toții în viziunea aceea.

— Energia pe care a furat-o din Sanctuar, spune John încet. Procesul pe care l-am văzut în viziunea Ellei, care transformă energia în mâzga aceea neagră. Probabil că s-a întors la treaba aceea.

— Nu știu despre ce naiba vorbiți, ne întrerupe Lawson. Dar se pare că rămânem fără timp.

Adam ridică o mână când discursul lui Phiri Dun-Ra atinge un crescendo. A rămas cu gura deschisă, de parcă nu-i vine să creadă ce aude.

— Ea pretinde că... pretinde că datorită înțelepciunii Liderului Iubit, i-au fost acordate Moșteniri, spune Adam, aproape înecându-se la auzul râsului sălbatic al lui Phiri Dun-Ra.

— Prostii, spun. Chiar dacă ar fi adevărat, indiferent ce a primit, puterile alea *nu sunt* Moșteniri.

— L-am văzut făcând-o, spune Marina, cu temere în glas. Oamenii care lucrau cu el la mașinăria aceea…, le-a dat *Telekinezia*.

— Oamenii aceia arătau groaznic. Monstruoși.

Observația a venit de la Caleb, acestea fiind primele cuvinte pe care le-a rostit de când am venit în încăperea asta. Mă uit la el, iar el își lasă privirea în jos și se uită la mâni, de parcă ar vrea să vadă dacă prin venele lui nu curge ceva ciudat. Între timp, Christian, fratele lui, rămâne complet nemișcat și tăcut.

— A avut nevoie de sute de ani pentru a-și perfecționa experimentul, spune John. Avea nevoie doar de acces la mai multă materie primă.

— Iar noi i-am dat-o, spun clătinând din cap.

O nouă voce se aude pe fundal. Nu e chiar o voce, de fapt este... un urlet. Un țipăt de parcă un băiat ar fi torturat. Toată lumea din cameră tace, în timp ce Phiri Dun-Ra își reia discursul peste acele țipete, tonul ei fiind optimist și încurajator.

— Ce naiba e asta? întreabă Lawson?

Adam înghite cu greu.

— Ea spune că acela este un Garde pe care l-au capturat în Mexic. Un Garde uman. Îi extrag Moștenirile. Îl omoară.

— Oprește stația, spune Marina, părând că i se face rău.

Adam se întoarce mai întâi spre mine, apoi către John. Amândoi dăm din cap. Asta nu poate trece fără un răspuns din partea noastră.

— Fă-o, îi spune John.

Adam se întinde spre consolă, dar nu o oprește. În schimb, ia microfonul și deschide canalul.

Lawson înaintează ca să-l oprească pe Adam, gemenii îl urmează; dar John îi pune bătrânului o mână în piept, oprindu-l.

— Ne pot urmări semnalul? întreabă Lawson în șoaptă, cu ochii mari.

— Nu, îi șoptește John la rândul lui. Adam s-a ocupat deja de asta. Suntem ca o fantomă.

Lawson nu pare în întregime convins. Se uită în direcția lui Noto. Agentul dă din cap scurt, confirmând cele spuse de John.

Oricum, deja e prea târziu. Adam a început să vorbească.

— Phiri Dun-Ra vă minte, anunță Adam în engleză, dar amplificându-și accentul gutural mogadorian. Vorbește în engleză pentru binele nostru — ca Lawson să știe că nu divulgă vreun secret. Ceea ce vă spune este doar pentru că vrea să pună mâna pe putere.

Țipetele încetează. Câteva voci confuze răspund în mogadoriană. Vocea lui Phiri Dun-Ra răsună peste celelalte toate.

— Adamus, tu ești? întreabă ea. Cum ai ajuns pe acest canal, micuțule?

Adam o ignoră și continuă.

— Numele meu este Adamus Sutekh, fiul generalului Andrakkus Sutekh. L-am înfruntat pe tatăl meu într-o singură luptă și l-am învins. Am smuls sabia din mâna lui moartă și am înfipt-o acolo unde îi este locul. Am folosit-o pentru a ucide un loric. Un loric care își spune Setrákus Ra.

Acum e scandal în toată regula. Zeci de voci strigă în mogadoriană. Nu mă pot abține și zâmbesc la panica și haosul create de doar câteva cuvinte.

Phiri Dun-Ra strigă să se facă auzită peste ceilalți.

— Astea sunt manipulările unui *neaoș* căzut în dizgrație! Un trădător al rasei noastre!

— Atunci, lasă-l pe Liderul Iubit să-mi răspundă! îi strigă Adam. Poate reușește să vorbească prin gaura pe care i-am făcut-o în piept! Phiri Dun-Ra știe adevărul, frați și surori, iar acum vrea să conducă prin aceleași minciuni pe care le-a folosit Setrákus Ra timp de secole. Nu lăsați asta să se mai întâmple!

— Astea sunt blasfemii...! strigă Phiri.

— Atunci, lasă-l pe el să-mi răspundă! îi strigă din nou Adam. Lasă-l pe nemuritorul de Setrákus Ra să răspundă, dacă încă mai respiră.

Liniște totală. Toți așteaptă să vadă ce urmează.

Tăcere și din partea lui Phiri Dun-Ra.

— Vei plăti pentru asta, spune ea în cele din urmă, cu ură în voce. Vei plăti pentru lipsa ta de credință.

Se aude un sunet ascuțit, sunetul că ea a întrerupt comunicația. Imediat, zecile de comandanți ai navelor de luptă care au ascultat întreaga conversație încep să strige unul la celălalt.

Adam oprește microfonul și se întoarce spre noi.

— Și-acum, spune el, să-i lăsăm să se omoare între ei.

Capitolul 15 (John)

Orașul Sydney a încasat-o cel mai rău.

Comandantul navei de luptă de acolo a început bombardamentul orașului la câteva ore după ce Adam a întrerupt discursul lui Phiri Dun-Ra. Comandantul susține că distrugerea orașului este în onoarea Liderului Iubit, un sacrificiu aprig pentru moartea lui Setrákus Ra. Adam ne-a explicat ce vrea să însemne asta; comandantul vrea să dea bine în fața lui Setrákus Ra, în caz că acesta mai este în viață, iar dacă Liderul este mort, se pregătește să preia conducerea.

Imagini cu Opera din Sydney în flăcări, cu podul din spatele ei prăbușit, sunt transmise pe puținele canale de știri rămase în lume. E greu de urmărit așa ceva, știind că minciuna noastră despre moartea lui Setrákus Ra a cauzat asta. Adam pare că i se face rău. Lawson scutură din cap, îngrozit.

— Războiul psihologic are prețul lui, spune el. Îmi lasă impresia că altfel ar fi privit lucrurile dacă ar fi fost distrus un oraș american. Ca o consolare, sursele mele mi-au spus că orașul fusese evacuat în mare parte.

— În mare parte, repetă Adam.

— Da, în mare parte, spune din nou Lawson. Victimele colaterale nu pot fi evitate mereu. Este oribil, dar înveți să trăiești cu asta. Se oprește gânditor. Nu m-aș fi așteptat la atâta empatie de la unul ca tine.

Adam își ridică ochii spre general.

— Mda.

Nu spun nimic. Doar îmi notez în minte numele acelui mogadorian. Rezza El-Doth. Îl adaug pe lista neagră a mogilor pe care trebuie să-i omor.

Este miezul nopții. Noi trei — eu, Adam și Lawson — suntem singurii care am rămas în camera de monitorizare, la multe ore după intervenția-surpriză a lui Adam. Ceilalți s-au dus să se odihnească, lucru pe care, probabil, ar trebui să-l fac și eu, dar nu mă simt în stare. În schimb, stau în scaun și îl ascult pe Adam în timp ce transcrie robotic diferite transmisii ale mogilor. Lângă mine, Lawson stă cu ochii pe o tabletă, monitorizând rapoarte din întreaga lume.

— Admir tăria de caracter a celor care fac nebunii de genul acesta, spune Lawson. Bănuiesc că ați știut că vor fi consecințe. Ați făcut calcule și ați ajuns la concluzia că beneficiile depășesc costurile. Desigur, dacă asta nu ar fi fost în favoarea noastră, alta ar fi fost discuția, nu-i așa?

Arunc o privire spre Lawson. Se uită la mine, evaluându-mă. Continui să tac. Totuși, are dreptate. Imediat ce Adam mi-a povestit despre disensiunile dintre mogi în lipsa lui Setrákus Ra, am știut că trebuie să profităm de situație. Adam a fost de acord. Așa cum a spus Lawson, am știut că s-ar putea să fie periculos.

Nu mi-a păsat.

În Sydney, treaba a mers prost, dar în alte locuri anunțul lui Adam a avut efecte mai bune.

În Beijing, unde armata chineză a rezistat eroic mogadorienilor și a executat câteva contraatacuri nesăbuite, mogii și-au retras Skimmerele pe nava de luptă. Comandantul a declarat că așteaptă vești de la Setrákus Ra înainte să-și irosească războinicii *cultivați* pentru a securiza orașul. Nu a venit niciun răspuns din Virginia de Vest, ceea ce pentru chinezi a însemnat un răgaz bun.

Între timp, comandantul navei din Moscova s-a declarat noul Lider Iubit. Cred că s-a dat mare după ce a văzut că rușii nu se opun ocupației. Nu la fel a stat treaba cu comandantul navei de luptă din Berlin; și-a mutat nava de acolo pentru a încerca să-l asasineze pe uzurpator.

Cele două nave s-au întâlnit deasupra Kazahstanului și au început lupta. Din fericire, asta s-a întâmplat deasupra stepei, unde nu există decât foarte puțină populație. Pentru că nu există supraveghere în acea zonă, avem puține rapoarte de acolo. Nu știm sigur dacă s-au distrus reciproc, dacă a fost remiză sau dacă vreunul dintre ei a ieșit victorios. Oricum ar fi, pentru noi nu este rău.

Și, poate cel mai bun caz dintre toate, nava poziționată deasupra São Paolo a plecat pur și simplu. S-a ridicat, a părăsit atmosfera și se pare că orbitează în jurul Lunii. Nava a plecat într-o tăcere radio totală. Nimeni nu știe ce a fost în mintea acelui comandant.

Restul flotei mogadoriene l-a ignorat pe Adam, alegând s-o creadă pe Phiri Dun-Ra. Chiar și așa, ruptura s-a produs. Nu mai sunt o forță de neoprit. Am scos din luptă trei nave fără să părăsim baza Patience Creek. Tot mai sunt douăzeci, dar facem progrese.

Totuși, victoria asta mă lasă rece. Nu mă satisface. Mâinile mele sunt prea curate.

Când a văzut că nici eu, nici Adam nu spunem nimic, Lawson a continuat să reflecteze asupra succesului nostru.

— Un risc strategic, spune el gânditor. Într-o bună zi, măi băieți, veți deveni niște generali buni.

— Intenționez să-mi continui lupta în prima linie a frontului, îi spun într-un final.

— Ei bine, asta este prerogativa unui tânăr, răspunde Lawson. Se ridică și își îndreaptă spatele. În orele ce au trecut de la intervenția peste comunicațiile mogadorienilor, lucrurile s-au calmat. Nu au apărut schimbări majore, doar rapoartele obișnuite.

Lawson se uită la mine.

— E târziu. Sau, mai bine zis, e foarte devreme. Mă duc să închid ochii pentru câteva ore, înainte să punem la punct detaliile acestei operațiuni. John, ar fi bine să faci și tu la fel.

Îi ofer generalului un salut leneș, iar el îmi răspunde cu un zâmbet slab. Bătrânul îl salută pe Adam scurt, din cap, și iese, lăsându-ne singuri. Adam stă în fața consolei, cu ochii înroșiți.

— Ai de gând să dormi aici? îl întreb.

— Dar tu? mă contrează el.

Gata, am stabilit.

Îmi încrucișez brațele în față și îmi las bărbia în piept. Din când în când se aud vocile mogadoriene prin comunicator, dar Adam nu se obosește să traducă nimic, ceea ce înseamnă că nu este ceva important. Peste doar câteva ore vom urca la bordul unei nave de luptă. Va fi prima mea luptă de când am început să adun Moșteniri, prima ocazie pentru a-mi testa noile puteri.

Prima mea ocazie de a mă răzbuna.

Chiar am nevoie să dorm. Aș fi iresponsabil dacă nu aș face-o. Dar ultima dată când am încercat, am văzut doar chipul ei...

Nu pot continua să fac asta singur.

Mă ridic și îmi întind brațele deasupra capului. Le simt grele. Toate se simt grele. Aerul se simte gros, de parcă aș înota prin el. În cele din urmă, se instalează sentimentul de epuizare, pe care îl simt de când am ajuns aici.

— Să mă anunți dacă se întâmplă ceva deosebit, bine? îi spun lui Adam.

Nu-mi răspunde. Continuă să se uite la consolă. Comunicațiile mogadorienilor sunt ireal de tăcute. Dintr-un anume motiv, în loc să-l întreb pe Adam ce naiba se întâmplă, nu spun nimic și pur și simplu ies din încăpere.

Și intru într-o peșteră.

Nu este Patience Creek.

Am mai fost aici.

Sunt într-un coridor lung și slab luminat. Pereții sunt din piatră de culoare ruginie, sprijiniți cu grinzi de oțel. Aerul este fierbinte și miroase a ceva putred, dar viu. Fac o întoarcere de 360 de grade și încerc să mă orientez. Dacă cobor în direcția în care coridorul se înclină ușor în jos, știu că voi ajunge în zona de reproducție unde sunt creați pikenii, kraulii și toate celelalte fiare. Dacă urc spre capătul celălalt, acolo unde se vede lumină, voi ajunge la niște celule.

Sunt în Virginia de Vest, sub munte. Cartierul general al mogadorienilor.

Mă simt atras de celule, așa că încep să merg încet spre acea zonă. Urlete înfiorătoare răzbat spre mine. Chiar și așa, îmi continui drumul calm și relaxat.

Nu sunt prost. Acesta este un vis. Și mă bucur să-mi joc rolul.

Știu cine mă așteaptă acolo și mă bucur. Vreau să-l privesc în ochi.

Ajung în zona peșterii unde au fost construite celulele claustrofobe. Fiecare ușă blindată este dotată cu un geam din sticlă antiglonț, pentru a vedea ce se întâmplă în interior. Primele celule pe lângă care trec sunt goale. Apoi ajung în fața uneia în care o fată cu părul negru stă cu fața lipită de geam. Ochii și gura i-au fost cusute permanent cu sârmă.

E Șase.

Mă uit la ea. Cu greu reușesc să o privesc; las teroarea și repulsia să se reverse peste mine.

Nu este real. El încearcă să mă intimideze, dar nu merge.

O altă viziune îngrozitoare mă întâmpină în celula următoare. E Nouă, așa cum l-am întâlnit prima dată, doar că acum are legat de gât un cearceaf și atârnă de o grindă. Nu zăbovesc prea mult privindu-l, mai ales că nu cred nimic din ce văd.

— De ce nu încetezi cu prostiile și să te arăți? spun cu voce tare, știind că mă poate auzi. Chestia asta devine plictisitoare, îi spun.

În față, țipetele cresc în intensitate. Mă apropii de o celulă despre care îmi amintesc că mogii o pregătiseră pentru interogatoriu. Celula are o fereastră pentru privit înăuntru. În mijloc, din tavan atârnă niște lanțuri groase.

Sam atârnă acolo. El țipa așa. Un acid negru, vâscos, coboară pe lanțuri și îi arde încheieturile mâinilor.

Setrákus Ra stă în fața lui Sam, dar nu arată așa cum îl știu eu. Nu este palid și nu are venele acelea negre, nu are doi metri și jumătate, iar la gât nu are cicatricea vânătă. Acest Setrákus Ra este tânăr, ca tipul pe care l-am văzut în viziunea despre istoria Lorienului. Părul său negre este tuns scurt, trăsăturile lui sunt ascuțite și e slab, chiar seamănă cu un loric.

Este unul dintre semenii mei. Gândul acesta încă mă înnebunește.

Se poartă de parcă nu ar ști că sunt acolo, deși știu că nu este așa. La urma urmei, el m-a adus aici. Stau în fața camerei de interogatoriu și îl urmăresc. Setrákus Ra se plimbă înainte și înapoi și, de fiecare dată când trece prin fața lanțurilor și îmi blochează vederea, persoana din dispozitivul pentru tortură se schimbă.

Sam devine Șase, strigătele ei umplând camera.

Apoi Adam.

Marina.

Nouă.

Sarah.

Lovesc cu pumnul în geamul care ne desparte. Sticla se spulberă ușor, sar peste pervaz și aterizez la câțiva pași de Setrákus Ra. El se întoarce spre mine, zâmbind de parcă ne-am fi lovit unul de celălalt din greșeală pe stradă.

— Salut, John.

Încerc să nu privesc spre viziunea lui Sarah torturată, în stare de inconștiență, care atârnă în spatele lui.

Nu este reală. Ea nu este aici. Ea se odihnește în pace.

Mă uit prin încăpere și fluier.

— Știi, cu ceva timp în urmă visul acesta m-ar fi răvășit.

— Serios?

— Acum știu că o faci din disperare.

Setrákus Ra îmi zâmbește cu amabilitate și își încrucișează brațele la piept.

— Îmi amintești foarte mult de el. De Pittacus Lore, vechiul meu prieten.

— Eu nu sunt ca el.

— Nu?

— Lui i-a fost milă de tine. Eu, te voi ucide.

Setrákus Ra se plimbă în cerc, punând între noi trupul lui Sarah. O împinge ușor, iar trupul ei începe să se legene înainte și înapoi.

— Ce mai face nepoata mea?

Ochii mei o urmăresc pe Sarah, apoi mă întorc spre Setrákus Ra.

— Mult mai bine decât când era la tine.

— O să vină aici, îmi spune el zâmbind. Când voi termina cu voi ceilalți, ea va reveni la mine.

— Și armata ta se va întoarce la tine? îl întreb, întinzându-mi capul spre el ca un cocoș. În timp ce tu îți lingi rănile și te ascunzi în visele mele, armata ta te abandonează.

Expresia lui se întunecă, i-am rănit mândria, iar asta mă face să mă simt bine. Se îndepărtează de Sarah și vine spre mine.

— John, pentru mine, mogadorienii au fost întotdeauna doar un mijloc pentru a-mi atinge scopul. O specie care și-au distrus lumea prin războaie, poluare și lipsa lor de dragoste. Scuipă pe podea. Odată ce vor fi cuceriți, oamenii vor fi niște subiecți mult mai buni. Ceilalți vor fi doar praf în vânt.

— Pentru asta m-ai adus aici? îl întreb, privind fix această versiune mai tânără a dușmanului pe care îl urăsc cel mai mult. Să-mi arăți cât de nenorocit ești? Pentru că am înțeles asta.

Setrákus Ra se apropie de mine, zâmbește și mă studiază. Ochii lui nu mai sunt negrul pur pe care îl știam. Sunt negri, dar normali, nu sunt schimbați de anii de experimente făcute pe el. Dar mintea bolnavă din spatele lor este aceeași.

— John, sunt bătrân. Viziunile acestea prin care nepoata mea m-a făcut să mă văd din nou tânăr... Mă fac să mă simt nostalgic. Cândva, Pittacus Lore a fost prietenul meu. Dacă m-ar fi ascultat măcar puțin, am fi putut cruța Universul de la atâta moarte. Am fi putut crea viață.

— Ooo... ai nevoie de un prieten? De-asta m-ai adus aici? Acum vine partea în care îmi ceri să ne unim forțele?

Setrákus Ra oftează. Acum ne despart doar câțiva pași. Trebuie să-mi reamintesc că nu este real, că nu trebuie să încerc să-l fac bucăți.

Deși mi-aș dori să pot face asta.

— Nu, John. Când ți-am permis să trăiești, în New York, ți-am promis că te voi lăsa să vezi lumea asta cum arde. Intenționez să-mi țin promisiunea.

— Și apoi?

— Așa cum am spus, îmi amintești de Pittacus. Se îndreaptă spre Sarah, ridică brațul ei vânăt și prinde lanțul care o susține. Am încercat să-i arăt, așa cum am încerc să-ți arăt și ție acum. Vreau să știi ce pierzi.

Setrákus Ra trage tare de lanț. Cu o logică posibilă doar în coșmaruri, tavanul se prăbușește. Încăperea se umple de mâzga aceea neagră.

— Vreau să-mi simți puterea.

Parcă s-a rupt un dig. În câteva secunde, camera de interogatoriu este inundată și mă trezesc învăluit în lichidul negru. Este rece și îmi face pielea ca de găină. Încerc să mă mențin deasupra ei, dar îmi trece peste cap, intrându-mi în ochi, inundându-mi plămânii.

Intru în panică și mă ghemuiesc. Pentru o clipă, uit că sunt într-un vis.

Mă simt greu, de parcă aș fi plin de substanța aceea. Pielea mă înțeapă. Se simte de parcă mii de guri ar vrea să mă sfâșie.

Dar pot respira. Sunt în viață. Realizând asta, mă ajută să mă calmez.

Pot să văd, chiar dacă în jurul meu este un întuneric de nepătruns. În timp ce plutesc prin mâzga groasă, mă uit la mâini și îmi aprind *Lumenul*. Funcționează — întunericul din jurul meu se luminează.

Efectul durează doar o clipă. Pe mâinile mele strălucitoare pot vedea vene de energie lorică ce-mi curge pe sub piele. Mâzga neagră și dureroasă se adună pe degete, atrasă de acea energie, hrănindu-se cu ea.

— Nu-i așa că se simte plăcut?

Ridic privirea. Setrákus Ra plutește în întunericul de deasupra mea. A renunțat la forma lui tânără, și acum este așa cum îl știu: hidos. E la bustul gol — poate complet dezbrăcat, întunericul îi acoperă partea inferioară a corpului — pielea palidă strălucește în întuneric, cu cicatricea vânătă la gât. Ochii lui, ca două găuri în craniu, sunt fixați pe mine.

Setrákus Ra are o rană deschisă în piept, ca o gaură. Rana este foarte aproape de inimă. Probabil că acolo l-a lovit Șase. Într-adevăr, a fost al naibii de aproape. Mâzga neagră îi acoperă pielea ruptă și se întinde ca niște ramuri spre interiorul corpului său. Substanța nu vindecă rana; înlocuiește pielea și umple gaura aceea urâtă cu obsidian pur.

Un alt corp plutește în fața lui Setrákus Ra. Este o femeie mogadoriană, cu părul negru strâns la spate. Observ că femeia are mâinile pline de cicatrici. Pare a fi inconștientă. Setrákus Ra își plimbă mâinile peste corpul ei, iar substanța care ne înconjoară se mișcă la comanda lui, intrând sub pielea ei, remodelând-o.

Deschid gura și, deși mâzga neagră îmi intră pe gât, reușesc să vorbesc.

— Aici ești, nu? Este real. Marea ta idee cu progresul este... baia asta de nămol împuțit.

Setrákus Ra îmi zâmbește.

— Reziști. Dar aici, John, controlez soarta tuturor speciilor noastre. Aici, creez Moșteniri. Iau o ființă și o modelez, o augmentez după cum vreau eu.

El ridică două degete și întinde mâna spre mine, iar brațul meu se ridică singur, fără voința mea. *Lumenul* meu strălucește și mâzga neagră se învăluie peste mâna mea. Se simte de parcă pielea mi-ar fi îndepărtată.

O minge de energie lorică este smulsă din mâna mea. *Lumenul* se stinge pe măsură ce plutește prin mâzgă. Este înghițit treptat, transformat, până când Setrákus îl ghidează spre femeia mogadoriană. Corpul ei zvâcnește în convulsii, trimițând valuri prin mâzga neagră.

Apoi, focul o cuprinde. Ea își întoarce capul spre mine și râde, dinții ei arătând ca ai unui animal sălbatic.

— Acum eu sunt Creatorul, John, spune Setrákus Ra. Vino. Convinge-te singur.

Mâinile îmi tremură. *Lumenul* meu nu mai funcționează. Întunericul mă cuprinde și...

— John! John!

Deschid ochii. Adam mă scutură de umeri. Sunt din nou în subteranul bazei Patience Creek, fără să mă înec în mâzga neagră, fără să-mi fi fost furate Moștenirile de un mogadorian.

— Ai ațipit, spune Adam. Apoi... ei bine...

Arunc o privire în jos. Mâinile mele, care se sprijineau pe brațele scaunului, au lăsat urme înnegrite. Probabil că *Lumenul* meu s-a aprins cât am fost în acel coșmar. Mirosul de țesătură arsă umple încăperea.

— Îmi pare rău..., îi spun, ridicându-mă repede în picioare.

Adam ezită, așteptând o explicație.

— Ești bine? mă întreabă în cele din urmă.

— Da, sunt ok.

Încep să umblu prin încăpere.

Nu voi mai dormi. Nu până nu se termină asta.

Capitolul 16 (Șase)

— Mai am nevoie de puțin timp. Spune Sam. Jur că îl pot face să funcționeze. Adică, ar putea *deja* să funcționeze. Nu am cum să-l testez...

S-au ivit zorii. Sam se plimbă agitat prin fața patului nostru, vorbind repede. Observ o grămadă de doze de suc zdrobite pe biroul din spatele lui, toate expirate de mult timp. Bănuiesc că aceste sucuri negre conțin o grămadă de cofeină. Îl urmăresc cu răbdare, zâmbind ușor.

— Tata a încercat să-mi dea un mic curs despre electromagnetism, continuă Sam. Frecvențe, ultraviolete, ionosfera... Știi ce este ionosfera?

Dau din cap că nu.

— Bine, nici eu nu știu. Adică, nu am știut până ce tata nu mi-a explicat, iar acum știu câte ceva. Ionosfera face parte din atmosferă. Este ca un scut natural de forță. Undele radio trec dincolo de el. Dacă vrei să înțelegi cum funcționează un câmp de forță, în conceptul SF, trebuie să începi de aici. Sau din momentul în care au venit extratereștrii și ne-au schimbat percepția despre tot rahatul ăsta...

— Sam, deviezi de la subiect.

Aseară, eram deja în pat când a intrat Sam în cameră. L-am ascultat cu tristețe cum s-a plâns că Malcolm l-a trimis la culcare — de parcă ar fi fost un copil, nu un tip care încearcă să salveze lumea. S-a foit o vreme lângă mine, dar, după un timp, s-a dus să lucreze la micul birou din camera noastră. Prin "muncă" mă refer la faptul că toată noaptea a vorbit cu tot felul de dispozitive portabile — cu Game Boy-ul, cu niște telefoane mobile, tablete, un e-reader... Vocea calmă a lui Sam m-a făcut să adorm.

— Scuză-mă, dar... Unii ingineri lucrează la dispozitiv încercând să găsească mai multe detalii despre câmpul de forță... Știai că armata a are deja un prototip? Mi-au arătat, dar nu am priceput nimic, deci sunt un prost. Oricum, cred că au început să-și dea seama că și-au pierdut timpul cu mine. Din punct de vedere tehnic, sunt un tip care a abandonat liceul.

— Te subestimează sau le e frică de tine, îi spun cu un zâmbet adormit.

Sam ține într-o mână dispozitivul pe care l-a dezinstalat de pe nava noastră, iar în cealaltă mână ține un telefon mobil vechi. Le ridică și le coboară, de parcă le-ar scana.

— Faci mișto de mine?

— Nu. Continuă.

— Așadar, tata și echipa de oameni de știință și-au dat seama cum funcționează dispozitivul, spune Sam ridicând cutia neagră ce permite Skimmerelor să treacă fără probleme prin câmpul de forță al navelor de luptă. Emite pe o frecvență de ultrasunete, ceea ce, conform teoriei tipilor de la etaj, putem face și noi fără probleme. Ceea ce îi încetinește este, ăăă, instabilitatea undei, cred că așa au spus, iar asta nu poate transporta pachete de date spre nava de luptă. Pachetul ăsta de date identifică Skimmerul ca fiind *prieten*. Problema este că datele sunt scrise într-un cod pe care nu îl înțelegem, nu îl putem crea cu niciunul dintre computerele programate pentru scriere de coduri...

Încerc să îl întrerup când îl văd că își trage răsuflarea.

— Sam, sunt sigură că toate astea sunt foarte interesante, dar...

— Ha, ba nu este nimic interesant, spune el zâmbind. Pune jos dispozitivul ca să se poată scărpina pe gât. Bine, trecând peste...

— Te rog, continuă.

— Tipii ăștia de la etaj încearcă să copieze pachetul ăsta de date. Dar este greu, pentru că nu au tehnologie mogadoriană cu care să lucreze și trebuie să învețe să folosească dispozitivul chiar dacă l-au construit. Așa că mă gândeam... de ce nu lăsăm mașinăriile să lucreze pentru noi?

— Okay..., îi spun, făcându-i semn cu mâna să continue.

Sam se tot uită la telefonul din mâna sa.

— Am stat de vorbă cu individul ăsta.

— Ai vorbit cu telefonul?

— Da, numai că..., nu mi-a răspuns. Nu așa cum se înțelege. Sam deschide și închide clapeta telefonului de parcă ar fi o gură. I-am spus să copieze semnalul dispozitivului. Să copieze tot. Sunetul, frecvența, pachetul de date... Adică, Șase, nici nu trebuie să înțelegem cum funcționează; trebuie s-o luăm prin eliminare.

Mă uit cu atenție la vechiul telefon mobil.

— Dar de ce naiba ai ales mizeria asta veche?

— Mi-e mai ușor să lucrez cu chestiile astea vechi, pentru că nu sunt complexe. Sunt mai ascultătoare.

— Și crezi că a funcționat? Te-a ascultat?

— Nu știu. A copiat frecvența și o emite, dar nu a copiat și pachetul de date. Nu până când...

— Nu până când nu vei trece prin scutul de forță.

— Bingo, face Sam și îmi aruncă telefonul.

Îl prind și îl răsucesc în mâini. Plasticul este fierbinte la atingere și are bateria la optzeci și trei la sută.

— Bateria se consumă repede când telefonul emite frecvența și odată ce i-am comandat, o face constant, spune Sam. Dar, când este închis, telefonul uită ce i-am spus să facă. Chiar și cu aceste limitări, cred că poate să facă diferența.

Dau din cap, amintindu-mi cum plănuiește Lawson să coordoneze asaltul aliaților împotriva navelor de luptă. Presupunând că totul va merge bine în această dimineață și reușim să furăm dispozitivele de la bordul navei de luptă care se află la Cascada Niagara, ce facem pe urmă? O să avem câteva sute de dispozitive? Asta înseamnă câteva sute de rachete cu care aliații din întreaga lume vor bombarda navele de luptă. De câte astfel de rachete este nevoie ca să dobori o navă de luptă imensă? Mie mi se pare că armata are nevoie de cât mai multe dispozitive.

Mă uit în spatele lui Sam. Are toate dispozitivele băgate la prize. De asemenea, are lângă el și un stingător de incendiu, în caz de nevoie.

Sam vede unde mă uit.

— Dacă funcționează, deja am învățat mai multe echipamente electronice să vorbească cu dispozitivul mogadorian. Mă pricep destul de bine la asta... cred. Oricum, devine tot mai ușor. Sau poate am vreo Moștenire cu Efectul Placebo. Sam oftează, înlăturând acest gând. O să-mi folosesc Moștenirea pe fiecare dispozitiv mobil pe care pun mâna, până verific teoria. Oftează din nou. Sau poate îmi voi petrece una din ultimele zile din viață vorbind cu telefoanele mobile, ca un dement. Nu că ar fi mare lucru.

Mă ridic din pat și îl sărut.

— Nici vorbă. O să funcționeze.

Sam îmi întoarce zâmbetul, ținându-mă de mână.

— Să ai grijă azi, bine?

— Când nu am eu grijă?

Jos, în hangar, un spațiu destul de mare a fost eliberat, vehiculele Humvee ale armatei fiind parcate cât mai aproape de pereți. Sunt aranjate perfect, unul lângă celălalt, astfel să poată pleca cu cea mai mare viteză în convoi, dacă situația o impune. Parcarea vehiculelor a fost făcută ori de niște șoferi foarte buni, ori cu ajutorul *Telekineziei*.

Noii Garzi — Nigel, Fleur, Bertrand, Ran și Daniela — sunt aliniați în spațiul deschis. Sunt somnoroși, nervoși, emoționați. Daniela îmi face cu mâna când mă vede privindu-i. Îi zâmbesc.

Caleb și Christian sunt ceva mai departe de ceilalți, mai aproape de un grup de pușcași marini care privesc, în loc să stea lângă colegii lor Garzi. Ca de obicei, Christian arată ca o statuie din piatră. În schimb, Caleb pare mai atent decât fratele său.

— Deci, prima lecție. Cu toții aveți *Telekinezia*, corect?

Nouă se plimbă prin fața noilor recruți, așteptând să i se răspundă. Mă ia amețeala când văd ce ține în mână. Un pistol semiautomat, probabil împrumutat, sau poate furat, de la unul dintre soldații de pe margine. Nouă învârte pistolul pe deget, ca un cowboy din filmele Western.

Noii recruți răspund dând din cap. Cu excepția Danielei, toți sunt intimidați de Nouă, care se poartă ca un sergent. Au și de ce, pentru că imediat ce au răspuns, Nouă îndreaptă arma spre ei.

— Mișto. Deci, care dintre voi vrea să încerce să oprească un glonț?

— Băi, dacă mai îndrepți aia spre mine, îți transform fundul în piatră, îi spune Daniela.

Nouă îndreaptă arma în altă direcție decât a Danielei. Crezând că va trage într-unul dintre puștii cei noi, am făcut un pas înainte. Totuși, nu este chiar atât de tâmpit. Cred.

Nigel se uită la ceilalți Garzi aflați în linie cu el. Când îi este clar că nu se oferă nimeni ca voluntar, Nigel face un pas înainte.

— În regulă, prietene, spune el, ținând o mână ridicată în semn de "stop", arătând cu capul spre pistolul pe care Nouă îl îndreaptă spre el. O să încerc eu.

Nouă zâmbește.

— Ești curajos, John Lennon...

— John Lennon a fost un labagiu[7].

— Cum spui tu, continuă Nouă. Pariez că a avut mai mult bun simț decât fundul tău urât. Oprirea gloanțelor este un rahat pentru cei avansați, ceea ce voi nu sunteți, asta e clar. Și oricum, dacă luptați cu mogadorienii, așa cum vă imaginați voi, să știți că ticăloșii ăia folosesc arme energetice. Nu puteți opri energia cu *Telekinezia*. Deci, care este cea mai inteligentă, mai sigură și mai ușoară chestie pe care o puteți face?

— Dezarmarea inamicului, spune Caleb de pe margine.

Nouă îndreaptă spre el mâna fără pistol.

— Foarte bine, Nr. 1 dintre gemenii ciudați. Se întoarce din nou spre Nigel. Hai, încearcă. Ia-mi arma din mână.

Nigel se sperie de parcă ar fi fost certat. Face o mișcare ca și când ar apuca arma. Nouă se năpustește înainte, ca și când l-ar fi tras cineva de braț, dar își menține mâna strânsă pe armă.

— Puterea este decentă, spune Nouă. Dar îmi tragi tot brațul. Concentrează-te doar pe armă. Fii precis. Altcineva vrea să încerce? Nouă se uită la cei aliniați. Se oprește la Ran, fata japoneză care îl privește inexpresiv. A înțeles ceva din ce am spus? întreabă Nouă.

— Nu vorbește prea mult, îi răspunde Fleur. Dar noi credem că înțelege.

— Aha, face Nouă. Îi face semn lui Ran spre armă. În secunda următoare, ea își ridică mâna, iar încărcătorul pistolului se rupe în două ca hârtia, mecanismul de tragere se strânge pe degetul lui Nouă. El aruncă arma din mână cu un strigăt.

— La naiba, așa, fato! îi strig.

Nouă îmi aruncă o privire plină de furie, dar știu că face parte din spectacol. Este la fel de impresionat ca și mine. Se uită înapoi la grupul de începători.

— Ăsta este un alt mod de a o face.

Se produce o mică agitație când din lift ies John, Marina și Adam. Ella și Lexa îi urmează la un pas în urmă, împreună cu Bernie Kosár. Ultimul apare Praf, în formă de lup, care pare mult mai în formă

---

[7] wanker (N. Tr,)

decât ultima dată când l-am văzut. Toată lumea vine lângă mine, cu excepția Lexei care se duce să pornească nava.

E timpul să mergem.

Observând privirea lui John, Nouă trece prin fața Garzilor umani și le înmânează câte o armă fără muniție.

— Exersați unul pe celălalt. Mă întorc mai târziu și mă aștept ca *talentul* vostru să crească de zece ori până atunci.

Daniela ridică o sprânceană, uitându-se de la Nouă, la John și la mine.

— Ce naiba faceți? Ne lăsați aici?

John ne face semn să pornim spre nava Lexei, iar tot grupul — oameni, lorici și mogadorianul reformat — ne adunăm la baza rampei de îmbarcare. Chiar și Caleb și Christian ni se alătură.

— Vom porni un atac sub acoperire asupra unei nave de luptă mogadoriene, spune John cu voce gravă. Pare că nu a dormit deloc. De fapt, doar eu, Șase și Adam vom urca la bordul navei. Ceilalți care vin cu noi vor fi pentru backup, în caz că lucrurile merg prost. Îi privește pe oameni. Voi, băieți, ar trebui să rămâneți aici, să vă antrenați puterile. Nu avem nevoie de voi acum. Ar fi un risc inutil.

Fleur și Bertrand par a răsufla ușurați. Daniela dă din cap nemulțumită și își înfige degetul în pieptul lui John.

— Ți-am salvat fundul în New York, spune ea, arătând cu degetul mare spre ceilalți oameni. Și acum, ce? Mă lași aici cu ratații ăștia?

— Ne-ai promis acțiune, se plânge și Nigel.

John oftează.

— Uitați, noi am făcut asta cu mult înaintea voastră. A fost o prostie din partea mea să vă cer să vă aruncați în luptă fără o pregătire adecvată. Momentan, cel mai bun lucru pe care îl puteți face pentru a apăra Pământul este să deveniți mai puternici, mai buni. Va veni și timpul vostru.

Nigel se uită în jos la Bernie Kosár.

— Iei cu tine un beagle.

— Au și un lup, punctează și Bertrand. Pot să te întreb de ce ai un lup?

— Cățelușul ăsta te-ar face să te răhățești pe tine, îi spune Nouă lui Nigel.

— Oricum, LANE nu sunt autorizați pentru asta, intervine Caleb.

— Hai, nu mă enerva, Captain America, îi răspunde Nigel. Eu sunt pregătit pentru luptă.

— Puștiule, îți spun eu că nu ești pregătit, îi zice Nouă.

— Să vă explic ce vrea să spună John, spun, încrucișându-mi brațele în față. În cazul în care noi vom fi uciși, ceea ce nu este imposibil, salvarea lumii va depinde de voi. Deci, mai bine să nu fiți acolo.

— Frumos, Șase, murmură Marina, clătinând din cap.

Nouă bate din palme.

— Haideți s-o facem.

Îi lăsăm în spate pe Garzii umani și urcăm în nava Lexei. Câteva minute mai târziu ieșim din tunel ca o rachetă, urmând același traseu ca ieri.

Când ajungem sus, în aer, John se ridică în picioare.

— Un singur lucru nu v-am spus acolo, spune John. Nu voiam ca armata să știe asta.

Toată lumea se uită curioasă la John.

— Despre ce vorbești? îl întreb.

— Nu vom merge acolo doar ca să furăm acele dispozitive. Vom fura nava de luptă cu totul.

Capitolul 17 (John)

Acolo există un pluton al forțelor speciale canadiene, campați într-o pădurice la trei mile de Cascada Niagara. Sunt aproximativ cincizeci de tineri puternici, antrenați pentru deplasări rapide, dar sunt și echipați cu putere de foc serioasă, inclusiv lansatoare de rachete. Nava de luptă pentru care am venit nu este vizibilă de aici. Au ales să nu stea la vedere, dintr-un motiv evident. Cu toate acestea, mogadorienii au cercetași în zona Cascadei Niagara care transmit imagini către nava de luptă; Skimmerele lor cercetează zona pustie din apropiere, iar trupele de războinici *cultivați* inspectează piatra loralită adusă în stare latentă.

Toate aceste informații le primim imediat ce aterizăm, altfel nu se bagă cu nimic peste noi. M-aș putea obișnui cu ospitalitatea canadiană.

Dacă lucrurile vor merge prost cu nava de luptă, plutonul acesta din trupele speciale ne va asigura retragerea. Supraviețuirea noastră, conform spuselor ofițerului aflat la comandă, este singura lor prioritate. Au fost asigurați de "valoarea noastră strategică".

Toate acestea mulțumită generalului Lawson. Cred că nu este atât de rău ca, uneori, să ai guvernul de partea ta.

Pe nava Lexei, parcată acum alături de Humvee-urile trupelor speciale, îmi pun pe mine o vestă improvizată. Am la piept un dispozitiv mogadorian, conectat la niște baterii cusute într-un buzunar din spate. Asta mă va ajuta să ajung pe nava de luptă.

— Ești sigur că nu pot să vin? întreabă Nouă pentru a douăzeci-a oară.

— Nu pot să duc cu mine decât doi, îi spun. Șase trebuie să vină cu noi în caz că o dau în bară cu invizibilitatea, iar Adam, evident, este crucial pentru...

— …Pilotarea navei furate, intervine Adam. Mă uit la el când își trece mâna prin părul său negru. Pare sceptic. De fapt, de când le-am dezvăluit planul de a fura nava de luptă, toți prietenii mei sunt sceptici. Știți, am pilotat o astfel de navă doar pe simulator, continuă Adam. Nu este o treabă pentru o singură persoană. Nu și dacă vrei să folosești armele de la bord.

— Am încredere în tine, îi spun. În cel mai rău caz, ne prăbușim peste cascadă. O navă mai puțin de care să se teamă oamenii.

— Cam câți mogadorieni sunt pe o astfel de navă? îl întreabă Marina pe Adam.

Se uită la mine cu o privire plină de incertitudine înainte să i se răspundă.

— Probabil câteva mii, îi sune el. Pentru a prelua controlul navei, va trebui să ajungem pe puntea de comandă.

— Și unde este puntea de comandă? îl întreb pe Adam.

— Presupunând că ajungem în portul de andocare, puntea de comandă este în capătul opus al navei.

— Câteva mii, repetă Marina.

— Măcar vom avea noroc, pentru că unii patrulează în zona asta deja. Deci acolo vor fi mai puțini, adaugă Adam, deși tot sună îngrijorător.

— Asta înseamnă o *armată*, spune Marina. Este nebunie curată, John. Să furi dispozitivele de sub nasul lor e una, dar să crezi că putem înfrunta atâția doar noi...

— Nu vom fi doar noi.

Cu vesta strânsă la piept, deschid fermoarul unui buzunar din față. Imediat, Bernie Kosár se micșorează la dimensiunile unui șoarece. Aruncând o privire spre amicul său himeră, Praf face același lucru. Am lăsat restul himerelor la Patience Creek cu instrucțiuni să vegheze asupra Garzilor umani. Mă aplec și ridic cele două himere, punându-le în siguranță în buzunarul vestei. Marina ridică o sprânceană la mine.

— Deci trecem de la câteva mii împotriva a trei, la câteva mii împotriva a cinci. John, știu ce simți...

O opresc cu un gest din mână și mă uit în ochii ei. Știu că șansele nu sunt de partea noastră. Știu că m-am purtat rece în ultimele zile și poate puțin ca un nebun și sunt sigur că starea pe care le-o transmit nu a reușit să se îmbunătățească după coșmarul pe care l-am avut seara trecută cu Setrákus Ra. Îmi dau seama după felul cum mă privesc. Dar, chiar dacă acest lucru este adevărat, știu că pot îndeplini ceea ce mi-am propus. Simt puterea curgând prin mine.

O singură navă de luptă nu este suficientă pentru a mă opri.

— Trebuie să ai încredere în mine, îi spun Marinei, păstrându-mi tonul calm, sperând că îmi poate simți siguranța, s-o vadă în ochii mei. Știu ce fac. Am totul sub control.

— Uitați, spune Șase înainte ca Marina sau Nouă să protesteze din nou. Eu și Adam ne vom concentra pe demontarea dispozitivelor de la Skimmere fără să fim observați. Conform planului original. John se va concentra pe mogi. Dacă se întâmplă să ucidă câteva mii dintre ei, foarte bine. Dacă nu, ne întoarcem.

Marina scoate aerul pe nas.

— Cum vom ști dacă aveți probleme?

Ella ridică mâna. Nu prea a mai vorbit de ieri și mă bucur pentru asta. Ultima dată când am stat de vorbă a fost suficient. Scânteile din ochii ei sunt mai puțin strălucitoare față de ieri.

— Îi voi verifica telepatic, spune Ella.

— Și dacă vom avea probleme, vă voi chema, adaug eu.

— Oh, face Marina, cu capul într-o parte. Poți să faci asta acum.

Lexa iese în ușa cabinei, ascultând tot ce am spus fără comentarii.

— Am montat al doilea dispozitiv pe nava noastră, spune ea. Vom putea trece de câmpul de forță, dar va trebui să lăsați ușa deschisă și pentru noi.

— Nu va fi necesar, îi spun.

Șase pufnește pe nas.

— Îți vom lăsa o deschidere, Lexa. Mai bine să fim în siguranță decât proști, continuă ea uitându-se urât la mine.

— Și să iei cu tine și câțiva canadieni, adaugă Adam. Se uită la mine. Știi, în caz că avem probleme.

Verific din nou să văd că vesta mea este asigurată și că dispozitivul de bruiere a semnalului este activat, apoi arunc o ultimă privire spre ceilalți.

— Suntem în regulă?

Când nimeni nu răspunde, cobor rampa metalică a navei în aerul cețos al dimineții. Câțiva soldați stau în apropiere, așteptând să vadă dacă avem nevoie de ceva, restul plutonului lor stând ascuns în pădure. Încă mă simt ciudat cu atâția oameni înarmați în jurul meu, care așteaptă să-i comand. Sau să-i salvez. Trag adânc aer în piept și îmi las capul pe spate, privind cerul gri și vârfurile ascuțite ale copacilor.

— Ești sigur că știi ce faci?

Șase stă lângă mine. Vorbește încet, să nu o audă ceilalți. Adam vine în urma ei la câțiva pași, dar este încă pe rampă.

— Trebuie să fac asta, îi răspund la fel de încet. Trebuie să știu cât sunt de capabil.

— Știi că pare mai mult o sinucidere, nu?

— Nu am de gând să mă sinucid.

— Ține minte, nu faci asta singur, îmi răspunde Șase și mă bate prietenește pe umăr. Știu cum e să vrei să te arunci la gâtul dușmanului și să vrei să-l sfâșii, dar...

În timp ce vorbește, o amintire străfulgeră din mintea lui Șase cu o forță pe care mi-e imposibil s-o ignor. Încă încerc să stăpânesc toată chestia asta nouă cu *Telepatia*. Partea cea mai dificilă este să las gândurile celorlalți să rămână doar ale lor. Ele dau năvală în mintea mea, fără să vreau eu, ca această amintire a lui Șase stând în fața unui crater imens, vântul bătând din toate direcțiile, metal și resturi de

piatră zburând prin aer. Pe marginea cealaltă a craterului stă Setrákus Ra, împingând totul spre ea cu *Telekinezia* sa. Iar lângă ea...

Lângă ea este Sarah. Trage de brațul lui Șase, încercând s-o scoată din vârtejul de resturi care zboară în jurul lor.

Mexic.

Tresar la această amintire a ei — îmi inundă creierul în mai puțin de o secundă — iar Șase se oprește din vorbit și se uită la mine într-un mod amuzant.

— Ești bine?

— Da, sunt bine, îi răspund și îmi închid mintea telepatic. Trebuie să mai exersez cu puterile astea, dar nu am timp.

Șase se încruntă la mine, dar nu insistă. Bagă mâna în buzunar și scoate un telefon mobil vechi și îi verifică ecranul.

— Ce-i asta, o întreb, abia așteptând să schimb subiectul.

— Încercarea lui Sam de a copia dispozitivul, zice Șase ridicând telefonul. M-a rugat să-l încerc înainte să i se termine bateria.

N-am știut că Sam a făcut așa progrese. Telefonul nu-mi spune prea multe, dar Sam nu m-a dezamăgit niciodată. Ating dispozitivul mogadorian ascuns în vestă.

— Vrei să-l folosim pe al lui Sam în locul acestuia?

— Ăăă, haideți să nu facem experimente în timp ce zburăm, spune Adam care a ajuns lângă noi între timp. Dacă totul merge bine, vom avea destule ocazii să testăm dispozitivul lui Sam.

Șase dă din cap în semn că este de acord și bagă telefonul la loc. Mă uit pe rând la ei.

— Sunteți gata?

— Gata, răspunde Adam.

Șase se uită la noi.

— Și cum anume o să facem asta?

Ne ia ceva timp până ne aranjăm. Șase se urcă în cârca mea, încolăcindu-și picioarele în jurul taliei mele. Îl iau pe Adam în brațe prin spate, brațele mele strângându-se la pieptul său. Astfel, Șase poate să pună mâna peste mine și să atingă umărul lui Adam, în caz că trebuie să devenim invizibili. Îi simt pe BK și Praf încercând să se așeze cât mai confortabil în buzunarul meu. Cred că arătăm foarte ridicol; soldații din trupele speciale își dau coate zâmbind și sunt destul de sigur că l-am auzit pe Nouă râzând în nava Lexei.

Stânjeneala este doar temporară pentru că devenim repede invizibili.

— Tu faci asta sau eu, mă întreabă Șase.

— Mai bine o facem amândoi. Am Moștenirea asta doar de câteva zile. E posibil să fac vreo greșeală.

— Oh, încurajator, spune Adam.

— Nu-ți face griji. Doar că o să avem un zbor cu turbulențe.

— Dar suntem pe cale să...

Înainte ca Adam să-și termine vorba, ne lansăm în sus. Nu este cea mai grațioasă decolare. Îmi trebuie mai multă forță decât în mod normal, dar șmecheria funcționează; și, curând, trecem pe deasupra soldaților cu mare viteză. Îmi amintesc ce mi-a spus Cinci — să nu mă gândesc prea mult la ceea ce fac și să mă încred în instinct. Asta înseamnă înainte și cu viteză. Adam mă strânge cu putere de antebrațe, iar Șase râde de nu mai poate în spatele meu, în timp ce vântul ne biciuiește fețele.

— Mi se pare tare ciudat, îmi strigă ea la ureche. Parcă aș fi o fantomă.

— Sper că nu literar, îi strigă Adam.

Chiar că se simte ciudat: să fii invizibil și să zbori, parcă am fi una cu vântul. Mi-aș fi dorit să am mai mult timp, sau poate capacitatea de a aprecia asta. Dar nu mă gândesc decât la ceea ce este în față și la ceea ce va apare în curând.

Cea mai mare parte a navei de luptă este deasupra cascadei Niagara, aruncând o umbră peste apa care curge. Nava asta nu este la fel de mare ca *Anubis*, dar este la fel de înfricoșătoare când o privești.

— Uite piatra loralită, spune Șase. Cea gri de acolo.

Mă uit la un loc de la baza cascadei. Nu văd piatra de la înălțimea asta, dar văd mulțimea de mogadorieni care păzesc zona. Văd, de asemenea, cele trei Skimmere doborâte de Garzii umani. Mai multe nave de dimensiuni mici roiesc în jurul navei de luptă sau patrulează încet deasupra pădurii. Îmi continui zborul spre nava de luptă în timp ce privesc în jos.

— John, spune Adam în timp ce eu mă uit cu atenție la patrulele mogilor. John!

Mă uit în sus exact când aud zumzetul motorului unui Skimmer. Este exact deasupra noastră, mica navă-cercetaș întorcându-se la nava de luptă. Pilotul nu ne poate vedea, dar zboară periculos de aproape de noi. Virez spre dreapta și evit să fim tăiați de aripile Skimmerului.

— La naiba! strigă Șase. Unghiile ei mă zgârie pe gât când aproape își pierde strânsoarea.

Ne răsucim în aer, iar asta mă cam derutează și, pentru un moment, ne îndreptăm rapid în jos. Strânsoarea mâinilor îmi slăbește. Sunt pe cale să-l pierd pe Adam, dar îl prind de sub brațe.

Strâng din dinți, mă redresez și zbor din nou drept. Toată lumea se ține strâns de mine acum.

— Scuze, le spun.

— Retrag tot ce am spus în legătură cu planul tău, zice Adam cu sufletul la gură. Data viitoare, decât să mai zbor cu tine, mai bine fur singur o duzină de nave de luptă.

Skimmerul care ne-a dat peste cap intră în portul de andocare al navei de luptă, ușile rămânând deschise în urma lui. În ciuda sperieturii, asta este o sincronizare perfectă. Măresc viteza, intenționând să trec prin ușile acelea.

Pe măsură ce ne apropiem, câmpul de forță devine vizibil. Nu îl poți vedea cu adevărat până când nu te apropii de el. După ce ajungi la vreo sută de metri de navă, aerul din jurul ei se vede precum căldura care iese din asfaltul străzii într-o zi toridă. Pot distinge o rețea slabă de energie, ca o plasă care înconjoară nava de luptă, care emite o nuanță de un roșu slab. Îmi amintește de aura care înconjura baza montană din Virginia de Vest, cea care m-a făcut să zac câteva zile după ce am trecut prin ea.

— Suntem siguri că dispozitivul funcționează, nu? întreb, dar prea târziu, pentru că nu mă descurc cu zborul atât de bine încât să-i pun frână tocmai acum.

— Nouăzeci și nouă la sută, spune Adam.

Lovim câmpul de forță...

Și trecem prin el.

Auzim un bâzâit slab și simțim o vibrație electrică în dinți când trecem prin câmpul de forță, dar altfel suntem bine. Mergem înainte, dar încetinesc, ca să nu ne prăbușim când intrăm în portul de andocare mogadorian. Câteva secunde mai târziu suntem în interiorul navei de luptă, chiar lângă Skimmerul pe care l-am urmărit aterizând.

Plutesc pentru o clipă, cât să ne dăm seama despre cum stau lucrurile. Chiar dacă Ella m-a dus telepatic pe *Anubis*, niciodată nu am călcat în interiorul unei astfel de nave. Portul de andocare este imens, cu tavanul înalt și zeci de Skimmere aliniate. Se pare că au scos doar un sfert din flotă pentru căutare în zona Cascadei Niagara, iar acesta este un lucru bun pentru noi, pentru că avem ce demonta. În afară de Skimmere, aici nu prea e mare lucru: multe mașinării de reparat, câteva rafturi cu scule și câteva rezervoare cu combustibil.

Și vreo cincizeci de mogadorieni care muncesc din greu pentru îndeplinirea diferitelor sarcini, inclusiv echipajul pe care l-am urmărit intrând aici. Ies din mica navă și încep s-o alimenteze.

Încet, aterizăm pe punte. Încălțămintea lui Adam scârțâie când atinge podeaua metalică și aproape că își pierde echilibrul.

Niciun mog nu ne aude.

Șase, ești cu mâna pe Adam? o întreb telepatic.

Drept răspuns, simt mâna lui Șase cum îmi strânge antebrațul. Își schimbă poziția, probabil ca să-l țină mai bine pe mogadorian, ceea ce nu este un lucru tocmai ușor, având în vedere că nu ne vedem unul pe celălalt.

Gata, l-am luat, îmi răspunde ea după un moment.

Le dau drumul amândurora, acum menținându-mi singur invizibilitatea.

Voi goli încăperea.

Ai nevoie de el să...? începe Șase să mă întrebe, dar închid *Telepatia* înainte să mă zăpăcească cu gândul ei.

Nu am nevoie de ajutor.

Cu grijă, îmi suflec mâneca. Este ceva ce nu voiam să vadă ceilalți că folosesc, de teama sentimentelor pe care le-ar putea provoca. Mă bucur că sunt invizibil și nu mă pot vedea pe mine însumi. M-ar face să mă întreb ce naiba am devenit.

Șșum.

Am activat lama pe care o avea Cinci pe antebraț. I-am luat-o în New York și am revendicat-o dimineață, după ce am cotrobăit prin lucrurile lui Nouă. Este arma letală perfectă pentru o treabă ca asta. Ascuțită ca un ac și tăcută.

Plutesc prin hangar, astfel încât să nu fac zgomot. Pe o latură a încăperii văd un panou cu interfon și câteva ecrane video. Comunicațiile. Mă apropii. Doi mogi urmăresc fluxuri video transmise de Skimmerele care patrulează în jurul cascadei.

Înfig lama lui Cinci la baza craniilor lor, unul după celălalt, atât de repede încât niciunul nu apucă să-și dea seama că celălalt s-a făcut cenușă.

Mă întorc. Niciun mecanic mog sau pilot nu a observat nimic.

Nu voi lăsa pe nimeni să scape. Niciunul dintre ei nu va apuca să cheme ajutoare.

Metodic, îmi încep treaba în hangar. Îi aleg mai întâi pe cei mai izolați. Plutesc spre ei, chiar înaintea fețelor lor hidoase, iar lama își face treaba cu ușurință. Niciunul nu apucă să scoată vreun sunet. La un moment dat, poate după al zecelea sau al douăzecilea, mintea mea trece pe pilotul automat. Mă simt de parcă nici nu aș face asta. Se întâmplă pur și simplu.

Sunt ca o fantomă. O fantomă răzbunătoare.

Modul în care ucid este rapid. Milostiv. Este o moarte mai bună decât le-au oferit nenorociții ăștia oamenilor din New York sau altor milioane pe care i-au ucis.

Sarah.

După câteva minute, unul dintre mogi strigă un avertisment. În cele din urmă, s-a întâmplat din cauza cenușii care plutește în aer, după ce numărul lor a scăzut la jumătate. Încep să cerceteze locul cu frenezie. Unul dintre ei strigă ceva în mogadoriană și cade în genunchi, părând isteric. Alți câțiva fac la fel. Nu știu de ce fac asta. Mulți dintre ei fug spre rastelele cu blastere sau spre consolele de comunicații.

Focuri de blastere sunt trase din direcția stațiilor de comunicare. Sunt focuri de blastere pe care nici nu le văd. Se pare că Șase și Adam și-au făcut de lucru, apoi s-au întors și s-au asigurat că n-a rămas niciun mog, Inteligentă mișcare.

Uite că tot am avut nevoie de puțin ajutor.

Nu durează mult până ce hangarul este curățat complet. Luați prin surprindere și luptând împotriva unui adversar invizibil, acolo unde credeau că sunt în siguranță, mogii nu au avut nicio șansă.

Când ultimul mog este pulverizat pe parbrizul unui Skimmer, devin vizibil. Șase și Adam îmi urmează exemplul, acum au în mâini blastere. Adam se holbează la mine, poate puțin copleșit de măcel.

— La naiba, John, zice Șase, ridicând o sprânceană când vede arma pe care am ales-o. A fost destul de intens. Șase aleargă spre ușile care separă hangarul de restul navei și verifică dacă nu cumva vin întăriri. I-am terminat pe mogi înainte să apuce să dea alarma, dar putea să treacă vreunul pe acolo și să audă focurile de blaster. Îmi face semn că totul este bine. Totul este în regulă, spune ea.

Mă uit la Adam și arăt spre locul unde mogul căzuse în genunchi.

— Cel care intrase în panică. Ce spunea?

Adam înghite cu putere.

— A spus că Setrákus Ra i-a abandonat cu adevărat. Că acum, când Liderul Iubit nu mai este, viața lor s-a terminat.

— Deci unii dintre ei chiar cred asta, spune Șase.

— Oh, da, răspunde Adam. Mai ales când John a început să-și verse asupra lor mânia zeiască.

— Încă n-au văzut nimic, îi zic.

Deschid buzunarul vestei și îi scot pe Bernie Kosár și pe Praf. Se transformă imediat în beagle și par fericiți că au scăpat din captivitate. Praf începe să adulmece podeaua, pornind spre ieșire împreună cu Șase. BK stă lângă mine și îmi linge vârful degetelor. Dacă un câine ar părea îngrijorat, acela ar fi el. Îl ignor.

— Bun, cam cât timp le trebuie să-și dea seama că le-am măcelărit întreaga divizie de maimuțe? întreabă Șase, apropiindu-se de Praf care acum supraveghează ușile duble.

Adam ridică din umeri.

— Depinde de când ar trebui să iasă la zbor următoarea patrulă.

— Nu vă faceți griji, le spun, îndreptându-mă spre cele două uși. Concentrați-vă pe demontarea dispozitivelor. Eu mă ocup de restul navei

— Ai grijă, îmi spune Șase.

Apoi trec prin uși cu BK și Praf lângă mine. Culoarul este liber, așa că îmi permit să stau puțin de vorbă cu himerele.

Păziți-mi spatele. Pot face asta atâta timp cât niciunul dintre ei nu mă atacă din spate sau nu sunt luat prin surprindere. Și nu vrem ca vreunul să treacă de noi și să ajungă la Șase și Adam.

În timp ce le vorbesc, ambele himere se transformă în creaturi mai impunătoare. Amândoi au forme asemănătoare cu câinii, dar mai musculoși și cu gheare mai mari, mai puternice, cu colți mai ascuțiți. Singurul mod în care îi pot deosebi este culoarea gri a lui Praf.

— Mult noroc, băieți, le spun și mă ridic, pornind spre adâncul navei de luptă.

Ușa următoare dă într-un sas. Dincolo se deschide un hol auster, luminat în roșu, cu multe alte uși și ramificații pe ambele părți. Doi mogi se îndreaptă spre mine, studiind o hartă digitală a Cascadei Niagara.

Zbor spre ei, îl înjunghii pe primul în ochi, iar celuilalt îi pun lama la gât.

— În ce parte este puntea de comandă? îl întreb.

Îmi arată în față, apoi îi tai gâtul.

Nu vreau ca vreunul dintre nenorociții ăștia să mă atace din spate, așa că iau la cercetat fiecare încăpere. O să ajung și la puntea de comandă.

Prima zonă în care intru arată ca o cazarmă. Pereții au formă de fagure, cu paturi înguste în formă de capsule. *Cultivații* dorm, practic, unii peste ceilalți. Sunt sute de mogi aici, la odihnă, mulți dintre ei conectați la substanța aceea neagră pe care Setrákus Ra o iubește atât de mult, augmentându-se singuri în timp ce se odihnesc. Probabil că dorm în ture, odihnindu-se pentru următorul atac.

Astăzi, semnalul lor de alarmă va fi o minge de foc.

Ridic mâinile și las focul să iasă prin vârful degetelor. Eliberez cât de mult foc pot, până când începe să iasă fum din hainele mele. Curând, un val de foc iese din mine, urlând în încăpere. Simt miros de plastic ars și putregai, dar știu că este mâzga aceea neagră care a ajuns la punctul de fierbere.

Focul începe să se răspândească fără controlul meu. Nu vreau să provoc navei pagube iremediabile. Imediat ce mă gândesc la asta, senzația din mâinile mele se schimbă. Trec de la foc la cristale de gheață, pe care le pulverizez peste spațiul carbonizat și înghet totul.

Este una dintre Moștenirile Marinei. Nici măcar nu mi-am dat seama că am ales-o. Funcționează la fel ca *Lumenul*, e ca o mașinărie pe care o pui să meargă în sens invers.

Mogii care au reușit să scape de foc sunt ciuruiți de un val de țurțuri acum.

Toată agitația din cazarmă atrage atenția celorlalți de pe navă. Când ies pe hol, o mică echipă de mogi se repede spre mine. BK și Praf ies din încăperile adiacente tocmai când mogii sunt aproape de mine și îi transformă rapid în cenușă.

Îmi dau seama că mogii nu se așteptau la asta. Nu sunt deloc pregătiți pentru asta.

Au aflat pe pielea lor cum este.

Devin invizibil înainte de a deschide următoarea ușă. Imediat, o voce robotică alternează din engleză în mogadoriană.

— Predă-te sau mori, zice vocea. Pune armele jos. Liderul Iubit.

Îmi dau seama că este o sală de curs. Mogii învață limba engleză. Și asta nu e tot...

Mai adânc în această încăpere, observ un poligon de tragere. Țintele în formă de oameni țipă și aleargă pe un fundal în continuă schimbare: New York, Paris, Londra. Există un afișaj digital pentru a arăta scorul obținut de trăgător, în prezent indicând zero, din cauza programului abandonat.

Mogii se antrenau aici — m-au auzit venind. Și-au lăsat baltă antrenamentul și au format două echipe, de ambele părți ale intrării, cu blasterele pregătite. Dacă aș fi intrat din prima, m-ar fi ciuruit.

Ghinion. Eu sunt o altfel de țintă.

Pășesc în liniște până în mijlocul încăperii și devin vizibil. Mogii strigă — surprinși — și deschid focul. Devin repede invizibil și zbor în sus, deasupra focurilor blasterelor lor. Se transformă în cenușă unii pe alții, prinși în propriul foc încrucișat.

Pe supraviețuitori îi termin în timp ce plutesc deasupra lor. Îi străpung cu lama lui Cinci, îi lovesc cu foc și gheață de la distanță mică, pe alții îi transform în stane de piatră cu privirea.

Câțiva încearcă să scape din încăpere. BK și Praf îi așteaptă afară, întâmpinându-i cu gheare și colți.

La un moment dat, în timp ce *curăț* sala de antrenament, începe să urle o alarmă. Aceasta răsună prin întreaga navă și este însoțită de o intermitență ritmică a luminii roșii plictisitoare care străbate pereții și tavanele.

Gata cu elementul surpriză. Acum știu că vin.

Când pornesc spre puntea de comandă, drumul este suspect de liber. Mergând în urma mea la câțiva pași, BK și Praf scot mârâituri de avertizare. Sunt aproape sigur că mogii s-au retras pe poziții defensive, ca să poată arunca asupra mea toată puterea lor de foc.

Ei bine, hai să vedem ce au.

Două uși duble stau în fața mea. Dincolo de ele este puntea de comandă. Alarma continuă să sune; luminile continuă să clipească.

Când ajung la vreo șase metri de cele două uși, acestea încep să se deschidă cu un sunet hidraulic.

Văd o scară largă care duce în sus. Deasupra scărilor, abia pot zări ferestrele zonei de navigație a punții de comandă, văd cerul albastru al Canadei. Nava este controlată de aici. Desigur, comandantul *neaoș* este undeva pe acolo.

Pe scări, între mine și ținta mea, sunt vreo două sute de mogadorieni. Cei din primul rând stau culcați pe burtă, cei din spatele lor stau în genunchi și tot așa, umplând toată scara. Fiecare țintește în direcția mea un blaster.

Cândva, asta m-ar fi îngrozit.

— Haideți! le strig.

Toată încăperea explodează de la atâta energie, pentru că sute de blastere trag toate odată.

Capitolul 18 (Șase)

— Crezi că este bine? mă întreabă Adam.

Îi arunc o privire rapidă, luându-mi pentru o clipă ochii de la intrarea în hangar. El nu mă observă, pentru că este încurcat în fire până peste cap. Stă întins pe spate sub consola de bord a unui Skimmer. Mâinile lui lucrează rapid la demontarea dispozitivului care permite trecerea prin câmpul de forță.

— John este în viață, dacă la asta te referi. Până acum, nu mi-a apărut nicio cicatrice nouă pe gleznă.

Adam se ridică. Eu stau în apropiere, ghemuită, cabina Skimmerului este deschisă. Am un blaster cu care țintesc spre ușă, în caz că vreun mog care i-a scăpat lui John ne-ar întrerupe din ceea ce facem. Până acum, liniște.

— Nu la asta mă refeream, și tu știi foarte bine ce vreau să spun, zice Adam.

— Vrei să spui din punct de vedere psihic.

— Da.

Coborâm din Skimmer și trecem la următorul. Pun dispozitivul demontat de Adam într-o cutie de scule pe care am golit-o, peste celelalte pe care le-am demontat deja.

— Cred că se descurcă la fel de bine ca și oricare dintre noi, îi spun. Adică, la ce te așteptai?

— Nu știu, recunoaște Adam. Dar a început să mă cam sperie

Nu-i răspund. Aș minți dacă aș spune că schimbarea lui John din ultima vreme nu este puțin cam înfricoșătoare. Încă este același pe care îl știu, pe care m-am bazat, pe care îl iubesc — doar că e cam la limită. Și e puternic acum. Și pornit pe răzbunare.

Poate că exact de asta avem nevoie acum.

O alarmă începe să sune, iar luminile din portul de andocare încep să clipească. Adam apucă să demonteze următorul dispozitiv înainte să se uite la mine întrebător.

— O iau ca pe un semn rău, îi spun.

Adam ridică din umeri.

— Este o alertă pentru nivel maxim. Pentru intruși sau pentru atacuri.

— Deci au aflat că suntem aici.

— Mereu am știut că vor afla până la urmă, nu? Dacă John a acționat în același ritm cum a făcut-o aici, atunci alarma a pornit cu douăzeci de minute mai târziu și nu-i mai ajută.

Trecem la următorul Skimmer, de data asta țin blasterul mai strâns în mâini. Înainte să urcăm în cabină, ceva îmi atrage atenția. Un bâzâit care vine de la consola de comunicații. Îl ating pe Adam pe umăr.

— Ce-i asta?

Își ridică capul și ascultă, dar nu aude din cauza alarmei. Accesăm panoul de comandă la timp pentru a auzi un lătrat în mogadoriană. Adam privește imediat spre intrarea în portul de andocare, cea prin care am intrat.

— Skimmerele care patrulează au detectat alarma; întreabă dacă alerta se confirmă.

În timp ce Adam vorbește, câteva nave-cercetaș apar la orizont, zburând spre zona de aterizare.

— Grozav! Adam, pregătește-te de luptă.

— Nu neapărat.

Își plimbă degetele pe un buton roșu de pe panoul de control.

Două nave se apropie. Pun mâna pe spatele lui Adam, pregătită să devenim invizibili. Când Skimmerele sunt gata să intre în portul de andocare, Adam apasă butonul. Cele două uși metalice se închid ca niște fălci, închizând zona de aterizare. Skimmerele nu au nicio șansă să evite impactul. Se lovesc de partea exterioară a navei de luptă. Suntem aruncați înapoi din cauza forței exploziei. Aud navele cum explodează la impact și o limbă de foc reușește să se strecoare printre cele două uși masive.

— Asta o să-i țină afară pentru o vreme, spune Adam. Mai apasă câteva butoane pentru a bloca ușile.

— Bună treabă. Acum nu trebuie să ne facem griji decât pentru cei câteva mii cu care suntem prinși aici.

Drept răspuns, ușa care dă din portul de andocare spre restul navei se deschide. Imediat îmi îndrept blasterul în direcția aceea, cu degetul pe trăgaci.

— Ușurel, sunt doar eu, spune John.

John intră cu BK și Praf la picior, cei doi arătând monstruos. Himerele păzesc ușa, cu boturile deschise, gata să atace orice mog care ar fi putut să-l urmărească. John respiră cu putere și fumegă, la propriu. Hainele îi sunt arse din loc în loc, iar pe umeri, pe brațe, pe piept și pe picioare are arsuri. Nici nu pare să fi observat. Schimb o privire cu Adam.

— John, ești...? Dau din cap, simțind că ar fi o prostie să întreb dacă este în regulă. Ești rănit.

John se oprește în fața rastelului cu armament mogadorian. Se uită în jos și se examinează, de parcă nu ar fi observat nimic până atunci.

— Oh, da, zice el. Începe să-și plimbe mâinile peste rănile pe care le vede, folosindu-și Moștenirea de vindecare, apoi se oprește. Se concentrează pentru un moment, apoi rănile încep să i se vindece simultan.

— Uau, asta e una nouă, îi spun.

— Da, face John, chiar și el părând surprins. Are o privire ciudată, de parcă adrenalina luptei încă fierbe în el. Totul pare... mult mai ușor de când am început să folosesc *Ximic*.

Adam se îndreaptă spre ușă pentru a verifica holul. Îl scarpină pe Praf în spatele urechii, iar asta se aude de parcă ai da cu unghiile pe o bucată de șmirghel, din cauza formei de bestie a lui Praf. Himera dă din coadă și lovește podeaua metalică.

— Ușurel, îi spune Adam, studiind starea lui John. I-ai... i-ai ucis deja pe toți?

John se lasă în genunchi în fața rastelului cu armament. Dă la o parte blastere și acumulatori, căutând ceva.

— Nu. Încă mai sunt destui, răspunde el simplu. Acum mă regrupez. La fel și ei. Dar, la următoarea rundă, nu vor supraviețui.

— Ce cauți, îl întreb.

— Grenade sau orice altceva care explodează. Ceva cu care să arunc în ei.

— Sunt câteva rezervoare acolo, îi arăt.

John se uită spre rezervoarele cu combustibil pentru Skimmere. Ridică unul cu *Telekinezia*.

— Perfect. Cred. Se întoarce apoi către Adam. Nava asta poate suporta o asemenea explozie, nu?

Adam își strânge buzele.

— Probabil că da. Nu m-aș aventura să zbor cu ea în spațiu, dar ar trebui să se descurce bine cu atmosfera Pământului.

— Super, face, John. Se uită la cutia plină cu dispozitive. Vă descurcați?

— Aproape am terminat, îi spun.

Praf scoate un mârâit, iar Adam se ferește imediat din dreptul ușii. BK se încordează și se lasă încet în jos, gata să atace. Din locul în care stau aud o ușă deschizându-se.

— Cred că vine cineva, șoptește Adam.

— Ăștia au impresia că sunt rănit, spune John, dându-și ochii peste cap. Probabil au trimis după mine doar câțiva.

John se postează în fața ușii, o deschide și, în secunda următoare, dezlănțuie un potop de lumină argintie care îi țâșnește din ochi. Alerg în spatele lui la timp să văd vreo zece mogi cu blasterele în mâini, toți transformându-se în stane de piatră, aglomerând holul din fața ușii. John ridică mâinile și aerul

devine rece. Un baraj de țurțuri cât calea ferată zboară din palmele lui, dezintegrând mogadorienii împietriți.

— Ai învățat-o și pe asta, huh?

— Unele Moșteniri îmi vin mai ușor de folosit decât altele.

Odată ce mogii au fost dezintegrați, John se întoarce spre mine. Este ca și când tocmai a omorât o muscă.

— Vreau să cuceresc puntea de comandă. Mi-ar prinde bine ajutorul vostru.

O clipă mai târziu îl urmăm pe John prin holurile segmentate ale navei de luptă. Locul seamănă cu o zonă de război aici. Din cauza norului de cenușă, trebuie să-mi acopăr gura și nasul, ca să nu mai vorbim de fumul negru ce iese dintr-o secțiune în care pare a fi erupt Infernul.

— Tu ai făcut toate astea? îl întreb.

John încuviințează din cap. A adus cu el unul dintre rezervoare, cărându-l cu ajutorul *Telekineziei*.

— La ce îți trebuie, îl întreb, arătând cu capul spre rezervor. Se pare că *Lumenul* tău a funcționat foarte bine.

În loc de răspuns, îmi arată mâinile. Are pielea roz, de parcă și-a băgat mâinile în apă fierbinte. Se pare că mâinile nu i s-au vindecat odată cu celelalte răni.

— Cred că m-am jucat prea mult cu focul, spune el gânditor. Mi-am ars niște terminații nervoase sau cam așa ceva.

— Deci, până la urmă, ai și tu niște limite.

— Așa se pare. John se încruntă la acest gând. Oricum, mai sunt multe obstacole până la puntea de comandă. Drumul este blocat. M-am luptat cu ei cât de mult am putut. Am decis că trebuie să fiu creativ.

— Ucide inteligent, nu greu, spun sec.

Drumul până la puntea de comandă este ca o scurtă plimbare printre resturi măcelărite. John ne oprește cu o mână ridicată, nelăsându-ne să ajungem la colț.

— Din acest moment, gândiți-vă că vor trage în tot ce mișcă.

— Strategie logică, zice Adam.

John își îndreaptă privirea spre rezervorul de combustibil, iar aerul devine rece. Încet, un scut de gheață începe să se formeze în jurul rezervorului metalic, până când acesta nu mai este vizibil deloc. John formează țurțuri ascuțiți pe toată suprafața acestuia. Unele se rup și trebuie să le refacă.

— Încă nu o stăpânesc prea bine, spune, în timp ce eu și Adam ne uităm.

— Te descurci bine, îi spun. La naiba, te descurci mai mult decât bine.

După câteva minute de muncă, John are un bulgăre de gheață țepos și cu combustibil în interior.

— Vrei să arunci cu aia în ei.

John dă din cap.

— Mă ajuți? Mi-ar fi de folos un supliment de forță telekinetică. Când încuviințez din cap, John se întoarce spre Adam și himere. Probabil că asta nu îi va doborî pe toți, dar o să-i zguduie rău. După ce auziți explozia, puteți să vă faceți de cap.

— Am înțeles, spune Adam, armându-și blasterul luat din portul de andocare.

John mă ia de mână și aducem rezervorul în fața noastră cu *Telekinezia*, ca să putem pune amândoi mâna pe el. Devenim invizibili, cu tot cu rezervor, și cotim după colț. Mâna începe să-mi amorțească, dar pe Jon nu pare să-l deranjeze temperatura scăzută.

Pe pereți sunt arsuri de la focurile blasterelor, de la raidul anterior al lui John. La capătul holului sunt peste o sută de mogi *cultivați*, înghesuiți umăr la umăr. Aerul dintre ei și noi este plin de particule de cenușă. Au blasterele îndreptate în față, gata să tragă, dar tot ce văd ei este holul gol.

Totul se schimbă când eu și John trimitem spre ei cu viteză mingea de gheață. Rezervorul devine imediat vizibil și trebuie să arate ca un bulgăre imens care apare din senin. L-am aruncat spre mogi, zdrobindu-i pe primii. Apoi îl mișcăm dintr-o parte în alta, făcând alte victime cu țurțurii.

Mogii își revin din surpriză și încep să tragă în bulgărele nostru de gheață. Rup țurțurii și încep să se ferească. Unii par chiar încrezători.

Dar unul dintre ei trage în centru și detonează rezervorul de combustibil.

Explozia mă doboară din picioare. John se duce într-o parte, lovindu-se cu umărul de perete, dar își păstrează echilibrul. Urechile îmi țiuie. Holul este plin de fum negru, asta până când invoc puțin vânt ca să împing fumul înecăcios spre puntea de comandă. În timp ce Adam mă ajută să mă ridic, îi văd pe BK și Praf aruncându-se asupra supraviețuitorilor exploziei.

— A mers mai bine decât m-am așteptat, spune Adam.

— Au. Nu mai spune.

De pe puntea de comandă se aud strigăte în mogadoriană. Astea nu sunt strigăte de luptă. Sunt țipete de disperare, iar acestora le răspunde o voce rece de femeie pe care o voi recunoaște oriunde.

Phiri Dun-Ra. Cineva, probabil comandantul navei, o are pe Phiri Dun-Ra pe comunicator.

— Ce spun? îl întreabă John pe Adam în timp ce pornim spre puntea de comandă.

Adam se chinuie să audă. Scara este plină de mici incendii, mormane de cenușă și bucăți de gheață care se topesc. Urcăm cu precauție.

— Comandatul raportează că nava sa este atacată. Cere întăriri. Vrea să vorbească cu Liderul Iubit, ne traduce Adam.

— Și întăririle vin? îl întreabă John.

Adam dă din cap că nu.

— Ea îl acuză pe comandant. Îi spune că nu trebuia să-și părăsească poziția din Chicago. Și îi mai zice că asta este pedeapsa pentru lipsa lui de credință și că nu este demn pentru a fi comandant.

Pufnesc.

— Spune ceva și despre noi, Phiri. Haide.

Mergem pe puntea de comandă de parcă nava asta ar fi a noastră, deși, sincer, cam așa arată. Tavanul este în formă de dom cu pereți din sticlă ce coboară până la nivelul podelei, astfel încât putem vedea Cascada Niagara în toată splendoarea ei. Pe puntea de comandă sunt zeci de stații mici cu scaune atașate, fiecare fiind ocupat de un mogadorian care supraveghează zborul navei, nu pilotarea ei. Comandantul, îmbrăcat într-o uniformă severă alb-negru, acoperită cu mai multe ornamente decât ceilalți, stă în fața unui ecran holografic care afișează chipul urât al lui Phiri Dun-Ra. Ea ne vede intrând înaintea celorlalți mogi și, fără alt cuvânt către comandant, își întrerupe transmisia.

— Cred că nu vrea să vorbească cu noi, spun eu.

Majoritatea mogilor sar de la stații și își îndreaptă blasterele spre noi. Le smulg armele din mâini cu *Telekinezia*, iar John îi străpunge pe toți cu pumnale de gheață. Aceștia sunt *neaoși*, nu se dezintegrează la fel de repede ca ceilalți. De fapt, unii se topesc parțial, lăsând în urmă doar jumătăți de cadavre.

Comandantul, cu o privire sălbatică, cu un gest care cred că știe că este zadarnic, scoate o sabie asemănătoare cu a tatălui lui Adam și urlă la noi.

— Nu-mi veți lua nava niciodată...!

Înainte ca măcar să-și termine sentința, un foc de blaster mogadorian zboară capul comandantului. Cu toții ne îndreptăm privirea spre un tânăr mog care ține arma în mână, pe chipul său citindu-se un amestec de ușurare și resemnare. John ridică mâna pentru a expedia spre acest *neaoș* supraviețuitor un pumnal de gheață.

— Nu! strigă Adam și lovește podeaua cu piciorul.

Un val seismic zguduie toată nava, iar locul în care Adam a lovit cu piciorul se crapă ca o foiță. John își pierde echilibrul, dar doar pentru o clipă. Își folosește Moștenirea și plutește în poziție verticală, părând nedumerit în timp ce se uită la Adam.

— Nu-l... nu-l omorî, spune Adam.

Mogul în cauză, cu părul tăiat scurt, bine făcut și probabil de vârsta noastră, pune blasterul deoparte și cade în genunchi în fața noastră.

— Numele meu este Rexicus Saturnus, spune mogul, deși am impresia că Adam știa cine este. Sunt la mila voastră.

Capitolul 19 (John)

Tipului îi spunem imediat Rex, ca să fie mai scurt.

Se dovedește că este pentru a doua oară când Adam îi salvează viața. Prima dată a fost cu ocazia unei explozii la baza Dulce. Adam l-a îngrijit pe Rex după aceea, apoi au călătorit împreună o vreme. În cele din urmă, Rex l-a ajutat pe Adam să aibă acces la baza mogilor din Plum Island, acolo unde făceau experimente pe himerele noastre. Chiar l-a ajutat să scape după ce a eliberat himerele. Rex și-a justificat acțiunea mai degrabă ca plată a datoriei față de Adam, decât ca trădare a semenilor săi, chiar dacă a fost ambele.

— Crezi că putem avea încredere în el? mă întreabă Nouă.

— Adam are. Au petrecut mult timp împreună. Adam l-a îngrijit până s-a vindecat.

— Da, dar... Nouă își coboară glasul. Îți place sau nu, este unul dintre ei.

Stăm pe puntea de comandă a navei de luptă, doar noi doi. Zburăm încet peste Râul Niagara, căutând un loc sigur pentru aterizare, ca să putem lua soldații din trupele speciale canadiene. Odată ce am curățat cerul de Skimmere și trupele mogadoriene de la sol, Lexa a zburat cu Nouă și ceilalți aici.

Nava de luptă a avut grijă de toate fără să folosească măcar jumătate din puterea tunurilor sale energetice. Adam și Rex s-au ocupat de arme, lucrând împreună.

— Și-a omorât ofițerul comandant, îi spun lui Nouă. Ne-a ajutat să terminăm nu navele care roiau pe afară.

— Din disperare, răspunde Nouă. Tipul ar fi făcut orice pentru a-și salva fundul. Știi că ăștia *neaoși* nu dau doi bani pe ăia *cultivați*. Probabil că ar fi ucis un milion dintre ei dacă asta l-ar fi ajutat să respire în continuare.

— Posibil.

Stau împreună cu Nouă pe locul comandantului, cu vedere la diferitele stații aflate puțin mai jos. De aici, putem să-i urmărim pe Adam și Rex cum pilotează nava și discută între ei fără a fi auziți. Șase și Marina stau lângă cei doi mogi, privind consola de zbor și vorbind cu Adam.

— Tu nu crezi că sunt capabili să se schimbe? îl întreb pe Nouă. Adam s-a schimbat.

— Da, dar mereu am crezut că asta s-a întâmplat pentru că a intervenit Numărul Unu sau ceva de genul.

Îi arunc o privire obosită.

— Ce? întreabă el.

Scutur din cap.

— Oricum, Rex este un singur mog. Chiar dacă ar vrea să ne trădeze, ce crezi că ar putea face?

Ceea ce am lăsat nespus este că am ucis o întreagă armată de mogadorieni pentru a pune mâna pe nava asta. Unul rămas în viață nu va putea opri ceea ce am planificat. Cât despre întrebarea mea despre mogadorienii care se pot schimba, nu sunt sigur că vreau să aflu răspunsul singur. Mi-e mai ușor să mi-i imaginez ca dușmani care nu ascultă de rațiune, care nu vor fi capabili niciodată să cunoască dreptatea sau mila. Dar cu cât îl cunosc mai bine pe Adam, și acum pe Rex, cu cât văd mai mulți mogadorieni ca cel care a murit crezând că ”zeul” lui, Setrákus Ra, l-a abandonat, cu atât cred mai mult că sunt o națiune cărora le-a fost spălat creierul. Cu timpul, oare s-or putea schimba? Nu voi opri lupta ca să-i întreb pe invadatori dacă ar dori să se reabiliteze. E prea târziu pentru asta. Dar mă întreb ce se va întâmpla după ce voi lua capul liderului societății lor — după ce îl voi ucide pe Setrákus Ra.

Intenționez să aflu asta cât mai curând.

— Nu are intenții rele.

Nouă tresare vizibil, iar pe mine mă trec fiorii când o simt pe Ella în spatele nostru. Zâmbește puțin și, pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva o amuză faptul că în ultimele zile a fost înfricoșătoare. Ochii ei strălucesc de energie lorică în timp ce ne scanează pe amândoi.

— Băgami-aș, Ella! face Nouă, abia mai respirând. I-ai citit mintea sau vreo chestie de-asta?

— Da. A început să aibă îndoieli cu privire la moralitatea poporului său încă de când l-a cunoscut pe Adam. A fost prea înspăimântat să acționeze singur până când i s-a ivit ocazia, John.

— Ei bine, asta mă face să dorm bine oriunde pe nava asta împuțită, spune Nouă, pierzându-și deja interesul. Poate ar trebui să-l rugăm pe Adam să stea puțin de vorbă și cu restul mogilor, huh? Să trimitem toți asistații social la ei.

Ignorându-l pe Nouă, revin la Ella.

— Ai închis piatra loralită de lângă cascadă, Poți s-o reactivezi?

— Da.

— Atunci, să mergem.

— Bine, adio, zice Nouă, încruntându-se când ieșim.

O conduc pe Ella prin holurile goale ale navei de luptă. Urmele bătăliei mele cu echipajul navei sunt peste tot: arsuri, resturi, panouri deteriorate. Nu ne vorbim până ce ajungem aproape de portul de andocare. În final, Ella rupe tăcerea.

— Ești supărat pe mine.

Îmi trec o mână prin păr; e lipicios și plin de transpirație.

— Eu... nu. Da. Nu știu.

— Te gândești că trebuia s-o avertizez pe Sarah. Sau măcar pe tine.

Scutur din cap.

— Acum nu mai contează, nu? Încetinesc mersul și mă întorc spre ea. În viziunile tale...

— Ți-am spus; nu mă mai uit la viitor.

— Dar atunci când te uitai? M-ai văzut așa, ca acum? Ai văzut ce am devenit?

— Ce ai devenit, John? mă întreabă Ella, înclinând capul.

Îmi mușc interiorul obrazului înainte de a răspunde. Îmi amintesc cum mă priveau Șase și Adam în timpul atacului nostru asupra navei de luptă.

— Am devenit ceva de care prietenii mei se tem.

Ella mă mângâie peste degete.

— Prietenii tăi nu se tem de tine, John. Se tem *pentru* tine.

Dau din cap. Indiferent ce înseamnă asta. Deja am pierdut prea mult timp aici. Mai sunt multe de făcut.

Desigur, chiar dacă fac tot posibilul să nu o arăt, simt o oboseală cum nu am mai simțit până acum. Este dincolo de epuizare. Este ca și cum fiecare atom al meu se desparte, de parcă aș exploda, doar că corpul meu nu o știe încă. Forțând atâta putere să treacă prin mine, folosind atât de multe Moșteniri, acesta este efectul. Am fost plin de adrenalină până la finalul luptei.

Încă mai stau în picioare. Asta înseamnă că încă mai lupt.

Intrăm în portul de andocare. Lexa stă lângă nava sa, care arată ca un deget printre toate aceste Skimmere mogadoriene.

— Aveți nevoie de o plimbare? întreabă Lexa, părând dornică să plece cât mai repede de pe nava de luptă.

— Este în regulă. Mă ocup eu de asta.

O ridic pe Ella de talie și zburăm prin ușile blindate redeschise, spre cerul albastru. Mă doare tot corpul, dar nu am timp stau după Lexa până încălzește motorul navei sale.

Este o călătorie scurtă până la cascadă și piatra loralită. Sub noi, văd epava unui Skimmer, rezultatul armelor mogadoriene folosite de noi împotriva lor. Îi văd și pe prietenii noștri canadieni, care asigură acum perimetrul în jurul pietrei loralite.

— Ai început să te pricepi la asta, spune Ella în timp ce coborâm în zbor.

— Da, mulțumesc.

Soldații din apropiere se îndreaptă spre noi. Cred că încă nu sunt obișnuiți vă vadă oameni zburând pe lângă ei. În timp ce mergem spre piatră, Ella se întoarce către mine.

— Vei pleca după Setrákus Ra curând, nu?

Dau din cap.

— Vei avea nevoie de *Dreynen*, spune ea

— Știu.

— Sincer, sunt surprinsă că nu ai încercat s-o înveți până acum.

Mă uit în sus la nava care staționează deasupra noastră.

— Mai întâi aveam nevoie de celelalte Moșteniri. Trebuia să mă asigur că am puterea de a trece de paznicii lui Setrákus Ra și că pot ajunge la el. *Dreynen* poate fi folosită doar pentru un singur lucru. La fel ca toate celelalte Moșteniri pe care le-am observat, simt că *Dreynen* stă ascunsă în mine. Un fel de negație, un vid, o absență rece. Adevărul este că nu am vrut s-o încerc. Mi se pare că nu ar fi bine.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Ella îmi aruncă o privire sumbră.

— Când eram prizonieră pe *Anubis*, Setrákus Ra m-a pus să exersez pe Cinci. Nu a fost plăcut.

— Să exersezi pe Cinci? Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, îi spun, glumind doar pe jumătate.

— Setrákus Ra poate lua Moșteniri doar cu gândul. Încă nu am ajuns la acest nivel. Sunt blocată la faza în care trebuie să încarc obiectele cu energie. Poate că tu vei învăța mai repede decât mine...

— Asta-i o provocare. Nici măcar nu am încercat-o încă.

Ella își frământă buzele.

— De fapt, cred că asta ar fi cea mai bună soluție. Încarcă-ți o armă cu energie *Dreynen*, cum avea Pittacus Lore. Astfel, chiar dacă îți ia Moștenirile, tot vei mai avea ceva.

— O idee bună, îi spun, atingând din reflex lama lui Cinci ascunsă pe antebrațul meu. Mulțumesc.

Din stânga noastră, unul dintre soldații cu rang superior se apropie cu un telefon satelitar. Mă opresc ca să-l aștept, iar Ella se îndepărtează, ducându-se spre piatra loralită.

— E șeful tău, spune soldatul, întinzându-mi telefonul.

— Eu nu am șef. Soldatul ridică din umeri, parcă spunând că el este doar un mesager.

Iau telefonul, știu că e Lawson care așteaptă un raport. Înainte să vorbesc cu el, o urmăresc pe Ella cum ia piatra loralită în brațe. Culoarea pietrei trece de la gri la albastru strălucitor în câteva secunde. Soldații care o urmăresc scot sunete de uimire. Ella își așază obrazul pe piatră, lăsând pulsul energetic restaurat s-o mângâie.

— Sunt John, spun în telefon.

— Este adevărat că ai pus mâna pe o navă de luptă mogadoriană? latră Lawson telefon.

— Păi, m-am gândit că dacă tot sunt aici...

Lawson oftează în urechea mea.

— Ei bine, cred că este un ticălos mai puțin, dintre cei pe care trebuie să-i doborâm. Pe de altă parte, probabil că asta îl va enerva pe Setrákus Ra și mai mult. Dacă vei continua să-i iei navele, încetarea asta a focului nu va mai ține mult.

— Nici nu mai este nevoie. Avem ce ți-ai dorit. Ia legătura cu celelalte armate. Spune-le să meargă în locațiile pietrelor loralite pe care ți le-am arătat, iar oamenii mei le vor livra dispozitivele.

— Sper că sunt suficiente, spune Lawson oftând. Aici nu prea am făcut progrese. Și dacă tot trebuie să doborâm aceste nave... La naiba, știi că încă mai sunt deasupra orașelor Washington și Los Angeles, nu? Ca să nu mai vorbim de nava lui din Virginia de Vest.

Privesc spre cer în timp ce Lawson vorbește. Aș putea s-o fac din nou? Aș mai putea cuceri o navă de luptă? Îmi flexez mâinile, nu am reușit să scap de senzația de arsură din degete. Am rugat-o pe Marina să-și folosească Moștenirea de vindecare, dar a spus că nu simte nimic anormal. Singura explicație este că mi-am împins puterile peste limită, iar corpul meu mi-o arată. La fel cum nu putem vindeca epuizarea fizică, nu putem vindeca nici efectele folosirii îndelungate a Moștenirilor.

Câte lupte mai pot duce înainte să mă pot odihni serios? *Odihnă*. Sună amuzant. De parcă aș avea timp pentru asta, cu navele de luptă care încă sunt deasupra a peste douăzeci de orașe, așteptând ca Setrákus Ra să-și termine experimentele bolnave, să devină mai puternic, înainte de atacul final. Nu e timp pentru odihnă. Așadar, întrebarea normală este: cât mai am până ajung la limită — câte pagube le pot face — înainte să mă prăbușesc?

Bănuiesc că voi afla.

— Voi vedea ce pot face. Între timp, asigură-te că oameni tăi sunt gata să lanseze atacul în cel mai scurt timp.

Înainte ca Lawson să poată răspundă, închid telefonul.

Terminând cu piatra loralită, Ella se întoarce spre mine. Îi arunc telefonul satelitar și îl prinde cu ambele mâini.

— Spune-le celorlalți că trebuie să se coordoneze cu Lawson pentru livrarea dispozitivelor. Ne întâlnim în Virginia de Vest. Adu nava de luptă. Vom doborî *Anubis* și vom termina cu Setrákus Ra.

— Ăăă, bine, spune Ella și ridică din sprincene. Ce ai de gând să faci?

Privesc spre nava noastră de luptă furată, încă vizibilă la orizont.

— Voi repeta o performanță.

Ella face ochii mari.

— Încă o navă?

— Abia mi-am făcut încălzirea.

— John, așteaptă...

Înainte ca Ella să mai poată spune ceva despre asta, mă ridic în aer, îndepărtându-mă de Cascada Niagara. Așa trebuie să fie. Trebuie să continui. Oricât de obosit aș fi, trebuie să lupt.

Soarele a început să apună. Mi-a luat aproape o zi întreagă să ajung aici, să cuceresc nava aceea de luptă, să-i organizez pe ceilalți. Prea încet. Forțându-mă să zbor mai repede, senzația e ca și cum aș încerca să ies la suprafața apei dintr-un bazin, decid să mă îndrept spre Washington. Nu sunt GPS, nu știu exact încotro zbor, dar am senzația că dacă mă îndrept spre sud-est voi începe să văd orașe pe care le recunosc și, în cele din urmă, obiectivul meu.

Îmi spun că așa sunt mai rapid, mai eficient, că așa este mai sigur pentru ceilalți. Chiar și așa, cred că totuși ar fi trebuit să-l iau cu mine pe Bernie Kosár. El și Praf au fost de neprețuit când mi-au păzit spatele și ar fi putut sta în buzunarul vestei mele până când aș fi avut nevoie de el.

Oh, la naiba. Vesta mea.

Îmi vine să urlu. Sunt un idiot. Am încasat câteva focuri de blaster în timpul asaltului asupra navei de luptă. Dispozitivul care mă ajuta să trec prin scutul de forță, pe care îl aveam la piept împreună cu acumulatorii este complet prăjit. Car cu mine două piese total nefolositoare.

Dau din cap dezgustat de mine, desfac vesta și o las să cadă.

Nu pot să mă întorc la Cascada Niagara. Sunt sigur că Ella le-a spus deja celorlalți până acum, iar aceștia vor încerca să mă convingă să nu plec singur. O parte din mine știe că este o nebunie care le-ar face pe Șase și Marina să mă țină pe loc. Nu, nu pot să mă întorc.

Trebuie să mă opresc la Patience Creek. Acolo am mai multe șanse să scap de morală.

Noroc că nu sunt prea departe de Lacul Erie și, odată ce mă voi fi apropiat, nu-mi va fi greu să găsesc calea pe care a zburat Lexa azi dimineață. După ce am zburat de câteva ori în direcții greșite — și am rămas blocat într-o mare de nori — văd foișorul de pe malul lacului. Chiar și așa, că m-am rătăcit, tot am ajuns mai repede decât cu nava noastră. Și abia m-am obișnuit cu Moștenirea asta de zbor.

Planul meu este să intru prin peștera aflată la câteva mile de complex, să trec prin tunel și să intru direct în garajul subteran, unde știu că sunt păstrate dispozitivele. Intru și ies. Dar când trec pe lângă cabana principală, ceva nu pare în regulă.

Soarele abia apune, făcând copacii să arunce umbre lungi. Știu că Lawson avea câțiva soldați ascunși aici, pe post de santinele. Poate că lumina slabă îmi joacă feste, dar jur că nu îi văd.

Zbor mai jos și observ altceva. Un SUV negru guvernamental, parcat chiar pe pietrișul din fața casei. Ciudat. Locul ăsta a fost păstrat secret pentru că toată lumea folosea intrarea prin peșteră. Niciunul dintre oamenii lui Lawson nu ar fi atât de idiot încât să parcheze SUV-ul aici, în fața unei locații secrete.

Dar apoi îmi amintesc. Am împrumutat una dintre aceste mașini altcuiva. Pentru o problemă personală.

Mark James.

Aterizez la câțiva metri de terasa cabanei Patience Creek. În stânga mea, leagănul făcut din cauciucuri se leagănă. Totul pare liniștit și normal, dar am sentimentul că sunt urmărit.

Îl văd pe Mark imediat. Stă în pragul ușii, cu spatele la mine. Ultima dată când l-am văzut era distrus, m-a lovit cu pumnul în față. Acum e rigid, cu capul într-o poziție ciudată.

Sunt precaut.

— Mark... Te-ai întors.

Se întoarce spre mine cu o mișcare bruscă. Imediat am observat — pielea lui foarte palidă, venele negre care formează o rețea pe obrazul lui. Are ochii larg deschiși. Plânge, dar, în afară de asta, chipul lui este lipsit de orice emoție. Își ține degetele încleștate, ca și cum ar fi paralizat.

— Îmi... îmi pare rău, John, reușește el să spună.

— Mark...

— Mi-au făc... făc... făcut ceva.

Abia reușesc să mă feresc la timp, prin răsucire. Trei chestii negre ca niște tentacule sunt lansate spre mine, învârtindu-se ca niște burghie. Un tentacul negru mă lovește în spatele umărului, altul îmi atinge șoldul, iar al treilea îmi penetrează axila[8] când ridic mâna pentru a mă apăra. E ca și când m-ar fi înjunghiat ceva viu, ceva care se îngroapă în mine. Simt cum zvâcnește, îngropându-se tot mai adânc în mine. Moștenirea mea de vindecare se activează, încearcă să scoată din mine mâzga aceea neagră, dar simt o arsură ca de acid, care îmi arde fiecare terminație nervoasă. Țip și cad în genunchi.

— Da, l-am îmbunătățit, spune o voce feminină veselă. Nici nu a trebuit să încercăm foarte tare.

O recunosc din imaginea de pe comunicator și din poveștile spuse de ceilalți. Femeia mogadoriană care m-a atacat este Phiri Dun-Ra.

Mă răsucesc în iarbă ca să mă uit la ea. În locul brațului stâng, Phiri Dun-Ra are o formă de mâzgă neagră și urâtă, ca a lui Setrákus Ra, groasă și uleioasă, în formă de scoarță de copac putrezit. Cele trei tentacule negre care m-au lovit au ieșit din ea. Încerc să le scot din mine cu mâinile, dar chestiile alea se întăresc când le ating, devenind ascuțite ca niște lame și nu reușesc decât să mă tai în palme.

Încerc s-o dobor cu *Telekinezia*. Nu merge.

Nimic nu funcționează.

În timp ce mă zbat, văd scântei de energie lorică ieșind din mine, plutind spre Phiri Dun-Ra și strecurându-se în brațul ei. Își dă ochii peste cap, apoi își ține brațul normal cu palma în sus.

Palma lui Phiri Dun-Ra strălucește. O minge de foc se formează, flăcările purpurii jucând în palma ei.

— Oh, frumos, John Smith. Aș putea folosi asta.

Mai mulți mogi încep să apară dintre copacii care înconjoară Patience Creek. Nu știu cum de nu i-am văzut, pentru că, totuși, sunt foarte mulți. Dar când îl văd pe unul pășind din umbră — practic venind dintr-un loc unde nu exista nimic înainte — îmi dau seama că se teleportează cumva.

---

[8] **Axila** (popular: *subsuoară*) este adâncitura situată la rădăcina brațului; articulația interioară dintre braț și umăr. (N. Tr,)

Setrákus Ra a reușit. Câțiva dintre mogi, ca și Phiri Dun-Ra, au Moșteniri. Nu — nu le pot spune așa. Sunt *bolnavi*.

Ce cuvânt a folosit Setrákus Ra? "Augmentare". Asta sunt aceste puteri.

Un mog *neaoș* bătrân, chel și imposibil de slab, vine lângă Phiri Dun-Ra. Are ochii complet negri. Mă ignoră, privindu-l în schimb pe Mark. Mogul Slăbănog face cerculețe cu degetul în direcția lui Mark, și am vaga impresie că aud un sunet ca de lăcuste prin iarbă.

Mâzga de sub pielea lui Mark se mișcă, forțându-l și pe el să se miște. Coboară treptele cabanei, cu mâinile scoțând ceva din interiorul hainei, fiecare mișcare părând dureros de forțată.

— Am auzit povești despre Moștenirile astea lorice pe care le-ai primit de la părinții tăi morți, spune Phiri Dun-Ra conversațional, zâmbind. Un mic suvenir de pe planeta ta moartă. Să-ți spun un secret, John... Și Liderul Iubit a păstrat câteva suveniruri. Amintiri. Trofee care să-l ajute să-și amintească prima s-a mare cucerire...

Mark ține în mâini ceva care seamănă cu o funie, doar că aceasta are o culoare purpurie strălucitoare. Ceva ce nu se găsește în lumea asta.

O recunosc. Normal că o recunosc. Din viziunea Ellei despre trecut.

Este lațul pe care Pittacus Lore i l-a legat la gât lui Setrákus Ra. Lațul care i-a făcut cicatricea. Îmi amintesc, din viziunea Ellei, că materialul se numește Voron, că planta asta creștea doar pe Lorien și că Moștenirea mea nu poate vindeca rănile provocate de chestia asta.

Mark îngenunchează și îmi pune lațul.

Phiri Dun-Ra rânjește la mine.

— Liderul Iubit spunea că te vei bucura de ironie.

Capitolul 20 (Șase)

— *Ce* a făcut? exclamă Marina.

Ella ridică din umeri și se uită în pământ.

— A....

— Te-a auzit, îi spun Ellei. Doar că nu poate să creadă că John ar face o asemenea prostie.

Lângă mine, Nouă se ridică și lovește un smoc de iarbă pe care îl scoate din pământ.

— Ce naiba, Șase? Facem bisericuțe precum copii, sau ce? Asta-i o prostie.

Toți patru stăm într-o poiană cam la o milă distanță de Cascada Niagara. Nava pe care am furat-o staționează la câteva sute de metri mai încolo, deasupra copacilor, cu rampa deschisă. Văd nava monstruoasă cu coada ochiului și, din instinct, mereu îmi vine să fug și să mă ascund. Mi-e greu să cred că acum este a noastră.

Marina își trece mâinile prin păr.

— Și am vorbit cu el despre asta, despre controlul mâniei...

Nouă râde.

— Asta a fost înainte sau după ce ai încercat să-i scoți ochiul lui Cinci cu țurțurele acela, *din nou?*

— După, zice Marina pe un ton dur. Am crezut că își poate gestiona supărarea. Dar să zboare singur ca să mai pună mâna pe o navă de luptă... Dumnezeule, Șase, asta e sinucidere!

— Nu știu ce să zic. Tu nu l-ai văzut acolo. Era de neoprit.

— Nu mai gândește limpede, spune Marina, dând din cap.

— O parte din el crede că poate s-o facă singur, intervine și Ella. Cealaltă parte din el nu vrea să mai vadă pe nimeni rănit. E convins că dacă o face singur, e mai bine pentru toată lumea.

Toată lumea tace, gândindu-ne la ceea ce a spus Ella. Sunt convinsă că a smuls aceste sentimente din mintea lui John, nu avea cum s-o scoată de la ea.

— La naiba cu rahatul ăsta de noblețe, spune Nouă. Ăsta e și războiul nostru. Să vezi ce-i sparg căpățâna când se întoarce.

— Vă dați seama că ne-a lăsat pe cap o mare responsabilitate, nu? întreb, uitându-mă în jur la ceilalți, nedorind să mai vorbesc despre John. Livrarea acestor dispozitive va salva multe vieți. Ele sunt cheia omenirii pentru câștigarea acestui război.

Nouă pufnește sătul de toate astea și pleacă. Marina oftează și își pune mâinile în sân, întorcându-se cu fața spre râu. Ella nu se mișcă, ținând în continuare telefonul satelitar pe care i l-a dat John. Arunc o privire spre telefonul meu, cel pe care mi l-a dat Sam, care sper să imite frecvența dispozitivului ce permite trecerea prin câmpul de forță.

Bateria mai are șaptesprezece la sută. După ce se termină bateria complet, conform spuselor lui Sam telefonul ăsta ciudat va uita toate instrucțiunile primite de la el. Am face bine să ne grăbim și să-l testăm.

Imediat ce am început să-mi fac griji că rămânem fără timp, se aude zgomotul unui motor. Un jeep vine spre noi, săltând pe terenul accidental al poienii. Lexa este la volan.

Lexa frânează în fața mea și coboară, motorul rămânând la relanti.

— Ai venit la fix, îi spun.

— Canadienii au spus că ar prefera să nu-l fac zob, spune Lexa ridicând din umeri. Au fost foarte politicoși.

— Nicio problemă, mașina lor nu va păți nimic, îi zic.

Adam apare pe rampa navei de luptă. Rex stă în spatele lui — mai mult ascunzându-se — timid ca un șoricel. Fac câțiva pași spre ei și le fac semn cu mâna. Între timp, Nouă aleargă spre mine.

— Gata? strig, cu mâinile pâlnie la gură.

— Da! strigă Adam. Câmpul de forță este complet funcțional!

Mă uit mai atent la nava de luptă. Nu văd câmpul de forță de la distanța asta. Ca și mai înainte, când zburam spre ea, energia albastră nu se vede până când nu te apropii de ea. Așa că mă apropii. Nouă pune o mână pe brațul meu.

— Ce dracu' faci?

Mă uit la mâna lui.

— Asta mă întreb și eu.

— Doar nu vrei să te apropii de rahatul ăla, nu? A trebuit să-l îngrijesc pe John mult timp după ce a dat cu capul într-un astfel de câmp de forță.

— Știu ce fac, îi spun și ridic din umeri.

Mă apropii de nava de luptă atât cât îndrăznesc, până când câmpul de forță devine vizibil. Apoi, folosind călcâiul, trag o linie în iarbă.

— Asta este ținta noastră, spun, întorcându-mă către ceilalți. Împingem jeep-ul dincolo cu dispozitivul lui Sam atașat, care știm că funcționează.

— La ce ne trebuie mașina? De ce nu aruncăm dispozitivul lui Sam prin câmpul de forță cu *Telekinezia*? întreabă Marina.

— Știm că dispozitivul mogilor acoperă un vehicul întreg, spune Lexa. Nu știm dacă dispozitivul lui Sam funcționează la fel.

— Presupunând că funcționează, adaugă Nouă.

Iau telefonul lui Sam și îl așez pe bordul jeep-ului, apoi mă întorc și mă uit în jur.

— Asta-i tot ce trebuie să faci? mă întreabă Marina ridicând o sprânceană.

— Cred că da. Sam a spus că transmite constant frecvența sau pachetul de date sau nu știu ce dracu'.

— Pachetul de date, face Nouă, smiorcăindu-se. E plictisitor. Știi ce, eu sper din tot sufletul ca jeep-ul să explodeze și să vedem puțină acțiune.

— Foarte frumos din partea ta, Nouă, zice Marina.

Îl dau la o parte.

— Sunteți gata să împingem chestia asta?

Lexa își pune mâinile pe partea din spate a mașinii, care merge la relanti cu schimbătorul de viteze la punctul mort.

— Eu sunt gata, spune ea.

Cu toții ne uităm la ea. Pe Nouă îl bufnește râsul.

— Cucoană, noi nu împingem așa, îi zice el.

Lexa se dă în spate și noi — eu, Nouă, Marina și Ella — ne concentrăm asupra jeep-ului. Îl împingem cu *Telekinezia*. Roțile smulg iarba când se învârtesc, mișcându-se prea repede.

— Ușurel, le spun celorlalți. Nu vrem să explodeze când atinge câmpul de forță.

— Un adevărat vot de încredere pentru iubitul tău, zice Nouă.

Asta mă face să mă încrunt. Va funcționa și, chiar dacă nu va fi așa, măcar Sam încearcă, nu doar se plânge că nu poate să distrugă lucruri, ca Nouă. Deschid gura să spun ceva, dar Marina mi-o ia înainte.

— Auzi, Nouă, tu chiar crezi că este o coincidență faptul că cel mai apropiat aliat al nostru manifestă exact Moștenirea de care avem nevoie pentru a lupta împotriva invaziei mogadoriene? Marina dă din cap cu pasiune. Lorien însuși ne-a făcut acest cadou, prin bunăvoința sa.

Și spunând asta, simt cum Marina își mărește forța telekinetică cu care împinge jeep-ul, accelerându-l puternic spre câmpul de forță. Nouă tace și împinge împreună cu noi. Fără să vadă ceilalți, îmi încrucișez degetele. Pentru noroc.

Jeep-ul trece de linia pe care am trasat-o în iarbă.

Partea din față a capotei se ridică de parcă ar fi primit o lovitură puternică. Parbrizul și celelalte ferestre se sparg, câmpul de forță emite un sunet pătrunzător, pe care îl simt până în dinți.

Dar trece. În mare parte intact.

Marina și Ella strigă de bucurie. Mă întorc spre Nouă și zâmbesc. El ridică din umeri.

— Jucăriile lui Sam, spune el.

Adam coboară rampa navei ca să examineze jeep-ul.

— E puțin șifonat, dar a mers! strigă el din partea cealaltă a scutului.

Adam ia telefonul de pe bordul jeep-ului. Încearcă să-l țină între două degete, dar îl scapă din mână și, chiar și de aici, simt un miros urât. Un fuior de fum se ridică din iarbă, din telefonul lui Sam.

— Cred că era de unică folosință, trage concluzia Adam.

— E mai bine decât nimic, zice Nouă.

Încântată, iau telefonul satelitar de la Ella și îl sun pe Sam.

— Sam! exclam imediat ce îi aud vocea.

— Bună! răspunde el, părând ușurat. Tocmai am aflat. Voi chiar ați furat o navă de luptă?

— Lasă asta. Dar da, am furat. Ascultă... Telefonul mobil, acela al tău, a funcționat! A luat foc imediat după aceea, poate și pentru că nu a trecut prin câmpul de forță în cel mai elegant mod, dar a *funcționat*!

Îl aud pe Sam cum se bucură înăbușit. Probabil că a acoperit cu mâna receptorul telefonului.

— A mers! Moștenirea mea a funcționat! îl aud strigând și vorbind cu cei care se află în acea încăpere. Apoi redevine serios. E uimitor, spune Sam, vorbind cu mine acum. Azi dimineață am făcut mai multe, în caz că ar fi dat rezultate. Cei de aici cred că, acum că avem *tehnologie* pământeană, dispozitivul va putea fi reprodus mai ușor. Înțelegi tu, adică fără să folosim super-puteri.

— Ești un erou, Sam, îi spun râzând. Lângă mine, Nouă își dă ochii peste cap, dar zâmbește și el. Vom începe livrarea dispozitivelor cât de curând. Pregătește-ți lucrurile ca să le putem da mai departe.

— Așa voi face. Eu...

O explozie puternică îl întrerupe pe Sam.

— Ce naiba a fost asta? îl aud pe Malcolm spunând.

— Sam? întreb la telefon, încruntată de îngrijorare.

— Scuze, spune el. A explodat ceva. Probabil că se antrenează puștii cei noi.

Înainte să apuc să-i răspund, aud în telefon un sunet inconfundabil. Zgomotul unor explozii îndepărtate, ca de artificii, dar am învățat demult ce înseamnă acest sunet cu adevărat.

Tunuri.

Și continuă.

Acum, vocile din jurul lui Sam sunt reduse la șoapte. Toată lumea ascultă. Strâng telefonul în mână. Simt cum mi se strânge stomacul.

— Sam, vorbește cu mine.

Auzind încordarea din vocea mea, cei din jurul meu se opresc din ceea ce făceau și se apropie de mine. Zâmbetele din urma experimentului nostru reușit se topesc încet.

— Șase... Vocea lui Sam s-a redus la o simplă șoaptă. Șase, cred că suntem atacați.

Capitolul 21 (John)

Au lăsat lațul din Voron destul de larg, să nu-mi taie capul imediat. În loc să mă execute, îl fac pe Mark să țină funia ca pe o lesă. În timp ce mă târăsc pe podeaua cabanei, spre liftul ascuns pe care mogii l-au găsit în doar două minute, simt lațul ascuțit ca un brici rănindu-mi gâtul ori de câte ori rămân în urmă.

Mai rea decât atât este durerea pricinuită de mâzga neagră care mă conectează cu Phiri Dun-Ra. Simt o durere fierbinte și caustică ce se scurge pe sub pielea mea și se răspândește prin tot corpul. Phiri Dun-Ra merge pe lângă mine. Se joacă cu o mică flacără ce plutește în palma ei. Simt cum ea mă suge de energie. Simt cum smulge totul din mine. Îmi ia Moștenirile.

Dar cel mai rău mă doare faptul că știu ce urmează.

Moartea. Distrugerea. Eșecul.

— Mark..., reușesc să bâigui. Ajută-mă... să-i opresc.

El nici măcar nu întoarce capul. Văd venele negre pulsând pe obrazul lui și îl simt pe Mogul Slăbănog cum îi controlează mintea lui Mark.

Phiri Dun-Ra râde când aude rugămintea mea.

— Când Liderul Iubit intră în visul cuiva, îi face o mare onoare. Stinge focul din palmă și îl ciufulește amical pe Mark. Omulețul ăsta s-a dovedit a avea mintea deschisă. Voia ceva — ceva ce tu nu voiai să-i dai. El a vrut ca Liderul Iubit să i-o dea înapoi pe mica s-a prietenă...

Sarah.

Nu am vrut să i-o dau? Doamne, dacă mi-ar fi stat în putere, aș fi adus-o înapoi din morți. Mark a crezut că Setrákus Ra poate să facă asta? L-au convins că se poate asta?

Le-a dat trupul neînsuflețit al lui Sarah?

Reușesc să pun mâna pe partea lungă a funiei, încercând să-i atrag atenția lui Mark.

— Sper că nu ai făcut asta, Mark. Spune-mi... spune-mi că nu ai făcut-o.

Phiri Dun-Ra râde din nou.

— De parcă Liderul Iubit ar face un astfel de cadou unui simplu om. Nu, prietenul tău își dorea altceva. Dar era deja prea târziu, Știam unde să căutăm. Am fost nevoiți să întrerupem doliul.

Paradise. L-au urmărit pe Mark în Paradise. Setrákus Ra i-a intrat în vis și l-a manipulat, așa cum a încercat cu Marina și cu Cinci, apoi l-a prins pe Mark când a venit la el. Credeam că m-am gândit la toți cei la care ar putea ajunge Setrákus Ra, dar l-am omis pe Mark.

— Nu ne-a fost greu să aflăm unde te ascunzi, continuă Phiri. Omulețul a făcut tot ce i-am cerut.

Îl văd pe Mark cum îi tremură mâna pe funie. Articulațiile lui sunt albe, mușchii rigizi. Se împotrivește, dar nu are nicio șansă.

— Te vom face și pe tine ca el, Dar, mai întâi, te vreau pentru mine, îmi spune Phiri, iar Mogul Slăbănog îmi provoacă durere anticipat.

Unul din tentaculele lui Phiri se răsucește în mine, durerea îmi străbate tot corpul și mă prăbușesc pe o parte. Mă lasă să stau acolo o clipă, gâfâind.

Cu ochii înroșiți, încerc să-mi dau seama câți sunt.

Prima încăpere este plină de războinici *cultivați*, înarmați cu blastere. Într-un colț, au îngrămădit soldații care păzeau Patience Creek la suprafață. După chipurile lor, au murit repede și într-un mod sălbatic.

În afară de Phiri Dun-Ra, mai observ și alți *neaoși* augmentați.

Unul este Mogul Slăbănog, cel care îl controlează pe Mark. Stă în apropiere, urmărindu-l pe Mark îndeaproape, cu mâinile strânse pe spatele meu. Dacă vreau să-l salvez pe Mark, pe acesta trebuie să-l elimin.

Mai este și Mogul Umbră. Acesta este tânăr, poate puțin mai învârstă decât Adam. Îl urmăresc cum iese din umbră, de parcă ar ieși dintr-o piscină verticală, care se ridică direct din podea. Aduce cu el alți războinici mogi. El îi teleportează fără să fie văzuți.

— Alătură-te echipei de la intrarea în peșteră. Nimeni nu iese viu, îi ordonă Phiri, iar Mogul Umbră dispare înapoi în podea. Nu mă surprinde că vorbește în engleză. Phiri Dun-Ra vrea să știu că mai există o echipă poziționată la intrarea în garajul Patience Creek. Vrea să știu că toți cei care se află jos sunt capturați.

Vrea să știu că nu am nicio șansă.

În cele din urmă, în fața liftului, stă Mogul Piken. Ceilalți trei mogi augmentați pe care i-am observat arată, în mare parte, ca orice mogadorian. Acesta din urmă este înfricoșător, cu un corp de dimensiuni normale, dar cu partea de sus complet disproporționată. Este înalt de vreo doi metri și jumătate, în ciuda faptului că are spatele cocoșat, și are pielea gri ca a unui piken și mușchii plini de steroizi, ca să se asorteze cu corpul. Are degete lungi și încovoiate, cu gheare ascuțite. Capul lui, susținut de un gât plin de mușchi, este de dimensiuni normale, cu excepția maxilarului care îi iese în afară. Cel mai dezgustător lucru la el sunt cusăturile operațiilor ce se văd pe pielea lui palidă.

Se vede că are dureri și este furios din cauza asta. Mormăie și se tot mută de pe un picior pe celălalt, așteptând un ordin.

O văd pe Phiri uitându-se la una dintre camerele de supraveghere. Nu pare să-și facă griji.

— Sunt sigură că acum știu că suntem aici, spune ea, întorcându-se spre Mogul Piken. Coboară la ei și salută-i.

Mogul Piken răspunde cu un mormăit, apoi intră în lift.

Curând, prin podea, aud focuri de armă și țipete.

Zâmbind, Phiri Dun-Ra se uită la mine.

— Câți Garzi sunt acolo, hmm? Câți dintre prietenii tăi vor muri azi?

— Nu îți... nu îți spun nimic.

Phiri pare enervată și își ridică blasterul de la șold. Țintește capul lui Mark.

— Nici acum nu vrei să-mi spui? mă întreabă, împungând cu țeava armei la baza craniului lui Mark.

Când simte arma, Mark se ferește. Ceva din interiorul său, probabil instinctul de supraviețuire, îi permite să se împotrivească controlului Mogului Slăbănog. Dă drumul funiei, degetele i se flexează libere și se întoarce spre Phiri Dun-Ra. Face un pas spre femeie. Atât a putut să facă. Saliva îi curge din gură, este evident că se împotrivește controlului minții. Phiri nici nu se clintește.

Ea se uită la Mogul Slăbănog.

— Ți se împotrivește.

— Creierul i se va prăji înainte să-mi învingă voința, răspunde simplu Mogul Slăbănog.

Mogul Slăbănog se încruntă și fiecare mușchi al lui Mark se încordează, de parcă ar fi electrocutat. Se ridică pe vârfurile picioarelor, neobișnuit de încordat, strângând din dinți. Scoate un strigăt sugrumat.

— Vezi? spune Mogul Slăbănog.

Phiri Dun-Ra își lasă blasterul jos și se apleacă spre mine.

— Adevărul este că nu contează câți prieteni ai acolo. Îi vom ucide oricum. Doar că îmi place să te văd cum suferi.

Lângă mine, substanța neagră care a înlocuit brațul lui Phiri miroase a carne putredă. Dacă s-ar apropia mai mult, dacă ar veni mai aproape...

— Știi, John, noi doi ne-am mai întâlnit o dată, continuă ea. Conduceam operațiunile noastre din Virginia de Vest când l-ai ajutat pe Numărul Nouă să scape. Știai asta? În urma acestui incident nefericit

am fost trimisă în Mexic... drept pedeapsă. Forțată să rezolv problema aceea imposibilă cu Sanctuarul. S-a dovedit că tot ce trebuia să fac era să aștept să apară un nenorocit de loric.

Se îndepărtează puțin și își întinde mâinile. Tentaculele negre înfipte în mine se răsucesc. Mă bucur pentru durere; mă ajută să-mi ascund dezamăgirea. Totuși, am o șansă.

Am o singură încercare. Un truc ascuns în mânecă, la propriu. Mogii au fost prea încrezători ca să mă percheziționeze de arme. Încă mai am lama lui Cinci pe antebraț.

Am nevoie doar de momentul potrivit pentru a lovi.

— Cum le place oamenilor să spună? Totul se întâmplă dintr-un anumit motiv? Phiri chicotește și continuă. Uită-te cât de departe am ajuns, John. Într-un fel, totul este datorită ție.

Strâng din dinți și mă uit în ochii ei.

— Nu... nu ne veți învinge.

— Mm-hmm, zice dl Mare Erou. Vei găsi o cale să-i salvezi pe toți, nu? Phiri se uită la Mark, încă înțepenit în poziția aceea penibilă, tremurând în timp ce încearcă să i se împotrivească Mogului Slăbănog. Să vedem.

Își scoate tentaculul de sub brațul meu. Este un moment de ușurare. Privesc cum tentaculul negru al lui Phiri țâșnește prin aer, ascuțit la capăt ca un pumnal.

Nu pot face nimic. Totul se întâmplă foarte repede.

Phiri își înfige tentaculul prin maxilarul lui Mark, de jos în sus, până în vârful capului. El zvâcnește o dată, cu ochii larg deschiși, dar fără să vadă nimic. Îl ține așa pentru un timp, străpuns cu tentaculul ei, ca eu să-l pot vedea bine. Apoi îi dă drumul și lasă corpul lui Mark să cadă pe podea lângă mine.

Țip. De furie, de durere, de groază.

— Unul s-a dus, spune Phiri.

Îmi închid gura. Nu-mi pot lua ochii de la trupul neînsuflețit al lui Mark, ochii lui morți se holbează la mine. Este vina mea.

La naiba cu toate astea. Dacă va fi să mor, o voi face în felul meu.

Cu o mișcare explozivă, scot lama lui Cinci din antebraț și tai cele două tentaculele care mă străpung. Phiri țipă și și le retrage. Mâzga neagră lovește podeaua. La câteva secunde după ce le-am tăiat, tentaculele încep să se regenereze.

De asemenea, am sperat că Moștenirile îmi vor reveni. Nu este cazul. Încă am în mine rămășițe din mâzga neagră de la Phiri Dun-Ra. Simt Moștenirea de vindecare cum luptă să le înlăture. Mă ridic în picioare și încerc să generez o minge de foc sau să-mi activez *Împietrirea*. Nimic nu merge. M-au secat prea mult de puteri, nu pot să atac.

Un războinic mă lovește în cap cu blasterul și cad la podea. Timpul pare să se oprească în loc.

Telepatia. Măcar pe asta s-o pot folosi. Chiar dacă corpul este slăbit, mintea mea este puternică.

Imediat ce îmi deschid mintea, mă cutremur. Atâta frică și atâta suferință răzbate din subteran, de la supraviețuitori. Mă concentrez să găsesc pe cineva anume și mă simt ușurat când descopăr că este acolo.

Sam! îi strig telepatic.

Îl simt și știu unde se află. Aleargă pe hol, Malcolm este lângă el împreună cu o mână de savanți și câțiva soldați. Sam duce ceva greu în spate — aparate electronice luate la întâmplare, în mare parte telefoane mobile vechi.

Experimentele făcute de el cu Moștenirea lui. Probabil că a funcționat. Iar acum ar putea fi distruse.

— *John? Am halucinații?* se gândește Sam.

— *Nu, sunt la nivelul de sus.*

— *Oh, slavă Domnului...*

— *M-au prins. Mark i-a condus până aici. Nu că așa ar fi vrut el. Au Moște... Sunt augmenați.*

— *Sfinte Sisoe — Mark — suntem prinși aici.* Gândurile lui Sam vin peste mine. Îl simt cum alunecă, dar Malcolm îl prinde de braț și îl ridică. *Vin să te ajut, John. Vin!*

— *Nu!* Cântăresc șansele lui Sam împotriva mogilor și mă gândesc la valoarea echipamentelor pe care le transportă el, la cât este de important să-și păstreze Moștenirea. Ar putea fi ultima șansă a omenirii. *Trebuie să fugi! Sunt mulți și vă așteaptă la ieșirea din peșteră. Cred că cei mai mulți dintre cei cu puteri sunt aici, cu mine. Găsește o cale să treci de ei și...*

Nu reușesc să-mi termin gândul. O nouă durere îmi străbate corpul, tentaculele lui Phiri făcându-mi trei noi găuri în spate. Au trecut doar câteva secunde, Moștenirile mele dispar din nou. Câțiva războinici mă pun la pământ și îmi smulg lama lui Cinci.

— Frumoasă încercare, spune Phiri zâmbind amar. Ridică tentaculul cu care l-a ucis pe Mark și mă pregătesc pentru ceea ce urmează. Phiri pare să știe la ce mă aștept, pentru că zâmbetul i se lărgește pe față. Oh, nu, John. Încă nu ți-a sunat ceasul.

Mă trage după ea. Mă supun, alternativa fiind tăierea gâtului.

Liftul ne așteaptă cu ușile deschise. Podeaua și pereții liftului sunt pline de sânge proaspăt. Cei care păzeau liftul trebuie să fi căzut pradă Mogului Piken.

— Vino! Hai să-ți salutăm prietenii, spune Phiri.

Phiri, Mogul Slăbănog și câțiva războinici cultivați mă înconjoară în lift. Coborâm câteva etaje. Încerc să-mi dau seama unde suntem cu exactitate, dar nu reușesc. Toate holurile de aici arată la fel. Unde sunt Lawson și Walker? Unde sunt Garzii umani? Unde sunt Sam și Malcolm?

Sper să nu fie la etajul ăsta. Sper să fi reușit să fugă.

Un războinic deschide drumul, Phiri și Mogul Slăbănog merg în urma lui, iar eu sunt forțat să merg lângă Phiri. Nu am găsit pe nimeni la lift. Trecem peste câteva cadavre — soldați — care au membrele smulse, la propriu.

— Sper că ne-a lăsat și nouă câțiva, spune sec Mogul Slăbănog.

Primele focuri sunt trase când ajungem la colț. O mână de pușcași marini ascunși într-o chicinetă reușesc să doboare câțiva războinici. Mogii răspund cu focuri de arme, dar soldații au răsturnat mobilierul și se ascund după el.

— Ocupă-te de ei, ordonă Phiri Dun-Ra.

Mogul Slăbănog zâmbește. Își pune mâinile pâlnie la gură și suflă. Spori negri mici ies din palmele lui și plutesc pe hol. Încerc să strig un avertisment, dar Phiri își răsucește tentaculele în mine. Soldații aceia nu sunt pregătiți pentru acest gen de luptă. Și cum ar putea fi? Niciodată nu au mai văzut așa ceva. Sporii se îndreaptă spre ei, de parcă ar gândi singuri, strecurându-se prin golurile baricadei. Nu văd ce se întâmplă, dar aud zgomote. Apoi, liniște.

Mogul Slăbănog face o mișcare din mână, iar soldații se ridică. Vene negre le brăzdează pielea de pe față. Se mișcă la fel ca Mark, ca niște marionete, au ochii injectați de groază în timp ce corpurile lor fac ce le poruncește Mogul Slăbănog.

Acum, plutonul de pușcași marini deschid calea mogadorienilor.

Curând, dăm peste un alt grup de soldați care încearcă să blocheze holul. Aceștia ezită, văzând că prietenii lor vin spre ei.

— Omorâți-i, șoptește Mogul Slăbănog.

Fără nicio ezitare, soldații controlați deschid focul asupra tovarășilor lor, trăgând fără discriminare. Mogii privesc și zâmbesc. Holul se umple de fum de la tirul armelor. Phiri Dun-Ra râde în timp ce eu nu pot să privesc.

— Ăsta-i fum? întreabă ea.

Brusc, armele soldaților controlați le sunt smulse din mâini de o forță nevăzută. Războinicii *cultivați* își ridică blasterele, dar sunt dezarmați și ei.

Telekinezie.

Exact așa cum le-a spus Nouă. Dezarmați-vă adversarii.

— Pe toți dracii, aud vocea lui Nigel. Mai cu grijă, Ran. Sunt de-ai noștri!

O clipă mai târziu, când tot holul a explodat, am știut că fata japoneză nu l-a ascultat.

Probabil că Ran a aruncat cu un obiect încărcat cu energia ei, pentru că trupurile zboară peste tot. Soldați controlați și războinici *cultivați* deopotrivă sunt dezintegrați cu ferocitate. Suflul exploziei mă aruncă înapoi, dar rezultatul este o durere în jurul gâtului, sângele cald curgându-mi pe umăr. Mai sunt în viață doar pentru că Phiri Dun-Ra a scăpat lesa din mână.

Urechile îmi țiuie. Holul este plin de fum mai dens decât înainte. Îl văd pe Mogul Slăbănog ascunzându-se într-o încăpere împreună cu un *cultivat* care nu are armă. Încerc să mă târăsc, dar tentaculele lui Phiri sunt încă înfipte în mine. Nu o văd pe nicăieri și totuși, cumva, sunt legat de ea.

Cel puțin pot scăpa de laț. Mă pregătesc să mi-l scot.

Stai.

Nu mă văd. Nu-mi văd mâinile, nu-mi văd brațele...

Suntem invizibili.

Phiri Dun-Ra îmi folosește Moștenirea. Ne-a făcut invizibili.

Redevenim vizibili pentru o clipă. Controlul lui Phiri este instabil. Dar mă vede că vreau să-mi scot lațul și imediat răsucește tentaculele în mine. Mâinile mi se îndepărtează automat de gât.

Apoi redevenim invizibili.

Imediat ce fumul începe să se risipească îi văd pe Ran și Nigel în capătul holului. Fleur și Bertrand sunt și ei acolo. În afară de Ran, ceilalți trei au arme de asalt în mâini; Ran ține în mână o carte groasă încărcată cu energia ei explozivă. Au deja destule răni și arată cam șifonați.

Vin spre mine, ceea ce înseamnă că vin direct spre Phiri Dun-Ra.

— Aveți grijă! le strig. Înapoi!

Toți tresar la auzul vocii mele. Dar nu mă văd.

Iar acum e prea târziu.

Phiri Dun-Ra apare în aer. La fel și eu, iar vederea mea — legat cu lațul la gât — este distragerea perfectă de care aveau nevoie mogii. Toți cei patru Garzi umani se uită la mine șocați și speriați. Chiar și Ran lasă să se stingă energia din proiectilul ei.

— Jo... John? se bâlbâie Nigel, cu ochii holbați.

— FUGIȚI! le strig, chiar dacă știu că e prea târziu.

Înainte ca vreunul să apuce să se miște, Phiri Dun-Ra îi atacă.

Mai întâi își întinde mâna spre Fleur. Șase pumnale de gheață neagră se înfig în pieptul ei. Fata cade plină de sânge.

— Nu! Fleur! strigă Bertrand. Puștiul încearcă ceva eroic. O prinde pe Fleur de umeri și încearcă să o tragă la adăpost.

Phiri Dun-Ra îi învăluie pe amândoi într-o minge de foc; flăcările sunt de culoare violet și miros a cauciuc ars.

Asta este versiunea degradată a Moștenirii mele, pe care ea o folosește ca să ucidă Garzii umani pe care chiar eu i-am adus aici. Pe care eu am jurat să-i antrenez și să-i protejez. Vreau să-mi închid ochii și să nu văd nimic.

— Nenorocito! strigă Nigel cu ochii în lacrimi. Reușește să-și ridice arma, dar Phiri Dun-Ra i-o smulge cu *Telekinezia*. Nigel plânge. Nu-mi dau seama dacă e rănit — oricum nu va mai conta.

Noroc că lângă el este Ran. Nigel se împiedică de ea când se dă înapoi. Ea îl prinde de ceafă și îl târăște pe holul alăturat. Aruncându-mi o privire de adio, Ran face ce i-am spus. Fuge, târându-l pe Nigel după ea, departe de a doua minge de foc a lui Phiri Dun-Ra.

Ea pornește după ei, dar mă las în jos cu toată greutatea corpului. Tentaculele ei se înfig adânc în mine, sângele îmi inundă gura. O încetinesc totuși și, știind că trebuie să rămână conectată cu mine ca să poată folosi Moștenirile furate, îi lasă să plece.

— Nu faci decât să întârzii inevitabilul, John. Phiri se uită la cele două cadavre de la picioarele ei — Bertrand și Fleur, aproape de nerecunoscut, cu pielea carbonizată — și un nou tentacul iese din brațul ei, cercetându-i. Ea oftează. Scânteia abia se aprinsese în ei, hmm?

— Dar le-ai stins-o înainte să se coacă, spune Mogul Slăbănog care iese din camera unde se ascunsese cu celălalt războinic. *Cultivatul* se apleacă și își ridică blasterul.

Phiri Dun-Ra îmi ridică lesa — nu am apucat să-mi scot lațul — și ridică din umeri spre Mogul Slăbănog. Se uită la mine.

— Mă întreb: așa te-ai simțit când ți-ai croit drum prin nava noastră? Te-ai bucurat la fel de mult cum mă bucur eu acum?

Mă trage de laț și ne punem în mișcare. În timp ce trecem peste Bertrand și Fleur, mă întind spre ei. Știu că este zadarnic — nu-mi pot folosi Moștenirile atât timp cât sunt legat de Phiri Dun-Ra — dar sper cu disperare să pot împinge în ei măcar puțin din Moștenirea mea de vindecare. Degetele mele abia ating umărul lui Fleur; nu se întâmplă nimic, apoi sunt forțat să trec mai departe.

Intrăm pe holul prin care au fugit Nigel și Ran, *cultivatul* deschide drumul, din nou. Din acest moment, singurul lucru pe care pot să-l fac este să-i încetinesc pe mogi. Ignorând rănile pe care mi le provoacă lațul din Voron, o urmez pe Phiri cât de încet pot.

Nu este cea mai bună strategie. Îmi dau seama de asta când vederea începe să mi se încețoșeze. Am pierdut mult sânge. La un moment dat cad în coate și aud cum ceva pârâie în articulațiile umerilor. Simt atâta durere și sunt atât de dezorientat, încât nici nu mai știu unde mă aflu în Patience Creek.

Nu pot să cred că totul se va termina așa.

Peste tot prin bază se aud sunetele luptelor. Ca prin vis, aud focuri de armă și țipete. Ecouri ale luptelor pierdute. Mergem pe holurile tăcute, vânându-i pe cei care mai trăiesc.

— Acolo! strigă Mogul Slăbănog.

Ridic privirea la timp, printre picioarele lui Phiri Dun-Ra, și văd o singură persoană. *Cultivatul* începe să tragă.

— La naiba! strigă Sam, ascunzându-se după un colț.

Oh, nu. Nu Sam. Te rog să nu fie Sam. Nu vreau să văd asta.

Nu a fugit. Nu a făcut ce i-am spus. E singur acum. Nu știu ce s-a întâmplat cu Malcolm, cu ceilalți oameni de știință sau cu himerele, dar îmi pot imagina tot ce se poate mai rău. Înainte să dispară din vedere, observ că Sam nu mai are rucsacul acela greu. Poate l-o fi ascuns pe undeva, sau poate l-a pierdut în timpul luptei.

Cultivatul pornește după Sam. E nevoit să se oprească la colțul holului când trage cu blasterul.

— John? strigă Sam. Tu ești?

— Sam..., încerc să spun cu glasul stins. Sam, pleacă de aici.

— Te voi salva, John!

Phiri Dun-Ra chicotește.

— Oh, ce emoționant. Prindeți-l și aduceți-l la mine. Vreau să-l omor încet.

Războinicii se năpustesc după colț. Phiri, Mogul Slăbănog o mână de alți *cultivați* și eu îi urmăm la adăpostul blasterelor lor. Aud pașii lui Sam fugind de atacatorii săi.

— Stingeți-vă! Stingeți-vă! îl aud pe Sam strigând. Stingeți-vă!

Neoanele din tavan se sting la comanda lui Sam. Acum doar focurile blasterelor mogadoriene mai luminează holul. Phiri mârâie nerăbdătoare.

Am impresia că Sam ne duce undeva. Mă uit în toate direcțiile, mi-e greu să-mi dau seama unde suntem. Nu văd nimic pe întuneric și, la lumina blasterelor, tot ce văd sunt uși identice închise.

Peste strigătele mogilor și focurile blasterelor, aud un sunet metalic, ca de balama. În față, se deschide o ușă care scârțâie. Sam a reușit să se ascundă undeva? S-a pus la adăpost?

Brusc, holul întunecat devine tăcut. Focurile blasterelor încetează. Aud un geamăt urmat de un șuierat asemănător cu o respirație acută.

Este sunetul pe care îl scot *cultivații* când se transformă în cenușă.

Phiri Dun-Ra și Mogul Slăbănog schimbă priviri. Ne oprim, dar ceilalți războinici înaintează în liniște.

Din întuneric, aud metalul lovindu-se de metal. Ritmic și cu ecou.

Clang. Clang. Clang. Clang. Clang.

Parcă ar fi aplauze.

Cu Phiri Dun-Ra distrasă de aceste sunete, reușesc să mă așez în genunchi. Acum știu unde suntem. Ceea ce am văzut mai devreme nu sunt simple încăperi, sunt celule de detenție. Sam nu a închis nicio ușă.

El a deschis o celulă.

— Femeie, văd că te pricepi destul de bine la ucis, se aude în întuneric o voce cunoscută.

Phiri Dun-Ra ridică mâna și formează o minge de foc care luminează tot holul. Apoi face un pas involuntar înapoi.

Cinci stă în mijlocul holului, cam la șase metri distanță în față. Are pe el doar chiloții și un halat de baie descheiat. Ține pe umăr un blaster mogadorian pe care îl lovește ritmic cu capul, creând un sunet metalic. Fiecare bucățică din pielea sa a luat culoarea gri a metalului blasterului. Cu cealaltă mână ține un mogadorian de gât. Dintr-o singură mișcare, Cinci îi rupe gâtul, mogul transformându-se imediat în cenușă, pe care apoi și-o scutură de pe pieptul gol. Mingea de foc a lui Phiri Dun-Ra se reflectă în singurul lui ochi. Când vorbește, pe chipul lui se vede un rânjet sălbatic.

— Hai să vedem care dintre noi este mai bun.

Capitolul 22 (Șase)

Îmi țin mâinile pe spătarul scaunului Lexei când mă aplec peste umărul ei. Privind prin parbrizul navei, copacii parcă zboară, drumurile șerpuiesc neclar. Aud cum vântul lovește carena navei, scoțând un vuiet constant.

— Chestia asta nu merge mai repede? o întreb printre dinții încleștați.

Lexa se întoarce spre mine cu o privire de genul *Tu chiar mă întrebi asta?*

Pe consola ei apar mici triunghiuri roșii care clipesc. Viteza cu care zburăm este prea mare. Dacă o ține tot așa, o să ardă motorul.

Nu contează. Trebuie să ne întoarcem la Patience Creek. Trebuie să ajungem acolo *acum*.

Pe scaunul copilotului, BK stă cu labele din față pe bord. Stă cu spatele drept și privește înainte, cu colții la vedere. Este ca o săgeată orientată spre Patience Creek. Știe că prietenii noștri au probleme; poate că are un simț al animalelor care îi spune cât de gravă este situația.

Am pierdut legătura cu Sam imediat după ce ne-a spus că baza Patience Creek este atacată. Înainte ca legătura să se întrerupă, am auzit țipete ale oamenilor.

Mogii nu prea au obiceiul să țipe, cred.

De atunci, nu am mai reușit să luăm legătura cu Sam pe telefonul satelitar. Mai rău, nu am reușit să luăm legătura cu nimeni de la Patience Creek. Nici canadienii nu au reușit, cărora le-am cerut să ne ajute în legătură cu treaba asta.

Și asta ne-a adus aici. Zburând în nava asta nenorocită spre o altă tragedie.

Mă uit în spate, în compartimentul pasagerilor. Nouă se plimbă înainte și înapoi. Își ridică pumnii de parcă ar vrea să lovească ceva, apoi îi lasă jos furios. Nu s-a oprit din asta de când a urcat la bord. Îi strig să stea potolit, dar și eu mă simt la fel ca el. Complet nefolositoare.

Marina și Ella stau față în față. Ella ține ochii închiși, încercând vreo magie telepatică. Este încordată, iar la nas are o picătură de sânge. Marina mă vede și dă din cap ușor.

— Nu mai este la fel de puternică, spune Marina încet.

Am observat că energia ei lorică a început să pălească în ultimele zile. Mai ales după ce a reactivat piatra loralită de la Cascada Niagara. La întâlnirea cu Lawson, ea a spus că a putut să-l spioneze telepatic pe Setrákus Ra. Acum, încercarea de a ajunge cu mintea la cineva din Patience Creek pare un efort mare.

— Ce sincronizare perfectă, spun ironic.

Marina mă ia de mână.

— Sam va fi bine.

— Mda. Nu ai de unde să știi asta

— Destinul, Șase. Lorien nu i-ar fi dat Moșteniri — lui sau oricăruia dintre ceilalți oameni care ni s-au alăturat — dacă nu ar fi meritat să joace un rol important în lupta finală.

— Ai mai multă credință decât mine, îi spun Marinei cu amărăciune. Totul este la întâmplare, dacă mă întrebi pe mine. Adică, dacă *Moștenire* este egal Destin, cum îți explici existența unui nenorocit ca Cinci? Sau ca Setrákus Ra?

— Eu...

Marina scutură din cap, neștiind ce să răspundă.

Ella deschide ochii, respiră adânc și își șterge sângele de la nas. Se uită la mine și dă din cap.

— Suntem încă prea departe. Nu pot să ajung la niciunul. Nu știu ce se întâmplă.

— Și John? Nici pe el nu ai putut să-l contactezi?

— Am încercat. Nici cu el nu pot să iau legătura.

Îmi mușc buza ca să nu urlu de frustrare. Ce moment prost și-a ales John să plece singur. De parcă n-ar fi știut că mogii vor ajunge și la Patience Creek, dar, la naiba, avem nevoie de el acum.

— Ai putea — cumva — să-ți alimentezi puterea asta? Să-i intri cumva în vis, cum ai mai făcut?

— Nu este... Ella se încruntă și nu se mai uită la mine. Legătura mea cu *Moștenire*, puterea pe care mi-a dat-o, cred că a fost doar temporară. Revin la normal, iar energia se întoarce acolo unde îi este locul.

Îmi trec mâna prin păr și mă scarpin.

— Deci asta înseamnă *nu*.

Un *bip* zgomotos din cabina de pilotaj îmi atrage atenția.

— Asta e nava noastră de luptă, spune Lexa. Încearcă să deschidă un canal de comunicații.

L-am lăsat pe Adam la Cascada Niagara cu Rex și Praf, să piloteze nava cum cred ei că e mai bine. Ne-au urmat, dar în ceea ce privește viteza, nava-mamut nu poate ține pasul cu nava Lexei.

Mă întorc în cabină tocmai când Lexa apasă butonul pentru proiecția holografică a lui Adam, care apare într-un colț al parbrizului. El stă pe platforma elevată a comandantului și, cu tot spațiul gol din spatele lui, pare mic. Mă aștept să întrebe dacă avem vești de la Patience Creek. Oricum, imediat ce mă vede începe să apese butoanele de pe consola din fața lui.

— Băieți, vă trimit o transmisie, spune Adam grăbit. Se întâmplă chiar acum, în direct.

— Despre ce vorbești? îl întreb confuză. Nu înțeleg ce ar putea fi mai urgent decât faptul că ne grăbim.

— Toate navele de luptă recepționează asta, spune Adam. Și, din câte mi-am dat seama, se transmite prin toți sateliții care mai sunt activi, ca să se vadă și pe canalele de știri.

— Cine...?

Înainte să-mi termin întrebarea, Adam împarte ecranul. Noile imagini îmi taie respirația și trebuie să mă țin de scaunul Lexei ca să rămân în picioare.

Este Setrákus Ra. Viu și nevătămat.

— Puteți spune că nu am avut eu răbdare? întreabă el, ochii săi întunecați privind spre cameră.

Setrákus Ra este filmat de la piept în sus. Stă pe un scaun ornamentat ce poate fi foarte bine descris ca tron. În spatele lui se văd pereții de piatră ai unei peșteri. Poartă o cămașă din mătase de culoare sângerie, descheiată până la jumătatea pieptului. Arată ridicol, dar transmite un mesaj. Un mesaj pentru mine.

Nu are nicio cicatrice pe piept. Niciun semn. Nimic.

— Navele mele de luptă țin prizoniere cele mai importante orașe ale lumii. Ar fi trebuit să vă fie clar până acum că planeta voastră este terminată. Cu toate acestea, voi încă opuneți rezistență...

Tonul lui Setrákus Ra este calm și binevoitor. Marina, Ella și Nouă se adună în spatele meu.

— Și-a făcut operație estetică sau ceva de genul? întreabă Nouă. Ce-i cu fața asta a lui?

Mă uit mai atent. Trăsăturile lui Setrákus Ra sunt la fel, cu cicatricea la gât, doar că acum are capul ras. E palid, are ochii întunecați și totuși... pare mai puțin tras la față decât ultima dată. Nu mai pare la fel de bătrân și monstruos. Arată mai degrabă ca versiunea tânără a lui Setrákus Ra din viziunea Ellei.

— Își poate schimba forma, nu? întreabă Marina.

— Nu, spune Ella. Bastonul pe care îl folosea pentru asta a fost distrus în New York. Asta... asta este altceva.

— Lorien. Trebuie să fie de la energia lorică pe care a furat-o.

— Dau omenirii un ultimatum, continuă Setrákus Ra. Predați-vă necondiționat și aduceți-mi toți oamenii infectați cu Moșteniri. Doar liderii înțelepți ai Rusiei au văzut prin înțelepciunea cuvintelor mele. Doar ei au înțeles că aceste Moșteniri sunt o boală care afectează omenirea, ceva transmis de o specie extraterestră care a dispărut din cauza propriei mândrii. Este o boală pe care doar eu o pot vindeca.

— Eu nu am dispărut, se încruntă Nouă.

Setrákus Ra își duce o mână la piept, ce și când s-ar fi simțit emoționat.

— Înțeleg că schimbările paradigmei pot fi dificile. Înțeleg că recunoașterea subjugării omenirii este tulburătoare pentru cei neiluminați. Nu sunt un monstru. Nu doresc să vă distrug orașele, vărsând sânge inutil, dar timpul limită a expirat. Am dat omenirii timp să se gândească. Am arătat milă.

Setrákus Ra se apleacă spre cameră, iar eu mă îndepărtez instinctiv de ecran.

— Gata, spune el pe un ton rece. Aceste imagini sunt transmise simultan și către comandanții flotei mele. Tovarășii mei fideli, omenirea a refuzat Progresul Mogadorian. Trebuie să le arătăm calea. Îi vom conduce spre iluminare cu foc și sânge.

Marina își acoperă gura cu mâna. Ella privește ecranul încremenită. Lexa se concentrează asupra zborului, forțând motorul navei. Nouă își încleștează pumnii până îi trosnesc articulațiile. Eu mă uit la pieptul lui Setrákus Ra, acolo unde l-am înjunghiat, aproape ucigându-l. Nu a fost suficient. Nimic din tot ce i-am făcut nu a fost suficient.

Setrákus Ra inspiră adânc.

— Toate navele de luptă... Deschideți focul!

Capitolul 23 (John)

Cinci zboară înainte cu viteză maximă. Ține blasterul în mână, dar nu-l interesează să tragă cu el. În schimb, ține arma ca pe o măciucă. Se repede în primii mogi ca un vârtej, zburându-le căpățânile cu arma lui. În timp ce unul dintre mogi se dezintegrează, îi smulge blasterul din mână cu *Telekinezia*. Când un războinic încearcă să-l atace din spate, el îl lovește cu cotul său ucigător, scoțând un sunet metalic de carcasă spartă. Ridică un alt mog cu *Telekinezia* și îl izbește de pereți, apoi îl dă cu capul de pământ.

Niciodată nu m-am bucurat atâta să îl văd pe Cinci.

— Trădătorule! Liderul Iubit ți-a dat totul! îi strigă Phiri Dun-Ra lui Cinci și lansează o minge de foc în direcția lui. Cinci se ferește, totuși halatul lui de baie ia foc, dar flăcările nu-i afectează pielea metalică.

— Nu mi-a dat nimic!! îi strigă Cinci înapoi și aruncă unul dintre blastere spre Phiri. O lovește drept între ochi și o doboară. Sângele negru îi curge pe față, are nasul rupt.

Dacă aș fi fost în locul lui Phiri Dun-Ra, aș fi prins acel blaster cu *Telekinezia* fără probleme. Poate că Phiri este capabilă să fure Moștenirile, dar asta nu înseamnă că și știe să le folosească. Folosește câte o Moștenire pe rând, fără să se apere, încercând să facă cât mai multe pagube.

Asta îmi oferă o deschidere.

Cu Phiri uluită, pun mâinile pe lațul din Voron și mi-l scot. Îl trag peste cap înainte ca vreunul dintre ceilalți mogi să mă poată opri. Oricum, mulți dintre ei sunt distrași de Cinci.

Mai trebuie să-mi scot tentaculele ei înfipte în spate.

Phiri se ridică în coate, încercând să-și revină de la lovitura lui Cinci. Mă aplec peste ea și o prind de gât cu antebrațul, încercând să o sugrum.

Prima dată e surprinsă, apoi reacționează. Tentaculele lui Phiri mă trag în spate și mă ridică de pe ea. Mă izbește de tavan, apoi de podea.

Sunt amețit, nu mai am aer și mi-am pierdut un dinte. Încă sunt agățat de Phiri Dun-Ra prin aceste tentacule. O aud tușind, dar aud și sunetele pe care le scoate Cinci când își croiește drum printre mogi,

Când vederea începe, în sfârșit, să mi se limpezească, îl văd pe Mogul Slăbănog apropiindu-se. Își pune mâinile la gură și suflă un alt nor de spori negri, cum a făcut împotriva soldaților și a lui Mark pentru a-i controla. Pe holul întunecat, singura lumină vine de la halatul lui Cinci care încă mai mocnește, sporii arată ca un nor de păienjeni.

— Cinci! reușesc să strig, cu gust de sânge în gură. Ai grijă! Să nu respiri aia!

Cinci dă de pământ cu ultimul mog când termin eu avertismentul. Întoarce capul derutat și vede sporii venind spre el. Dă aerul afară din piept și încearcă să-și țină respirația, dar sporii sunt deja peste tot, în gură și în nas. Sporii se mișcă după propria lor voință, croindu-și drum prin nările și gura lui Cinci.

Nu. Dacă reușesc să-l controleze și pe Cinci, totul e pierdut. Nimeni nu va supraviețui aici.

Încerc să mă târăsc spre Mogul Slăbănog, dar tentaculele lui Phiri sunt încă înfipte în spatele meu. Sunt prea slăbit.

Vene negre încep deja să se răspândească pe fața lui Cinci. Blasterul îi cade din mână, pielea îi revine la normal. Halatul care încă mai arde vine în contact cu pielea normală.

— Da..., îi comandă Mogul Slăbănog. Nu te împotrivi.

Cinci se uită la Mogul Slăbănog cu o privire ucigătoare. Nu se mișcă, cu toate acestea, fără niciun control, mușchii lui tresaltă.

— Hei.

Mogul Slăbănog se întoarce pe jumătate spre voce. A fost ultimul lucru pe care a apucat să-l facă. Sam, care a ieșit dintr-o celulă din apropiere, trage un foc de blaster de la mică distanță. Capul Mogului Slăbănog explodează. Tot holul se umple de spori, de parcă ar fi explodat o piñata. Este ca și când capul

Mogului Slăbănog ar fi fost făcut din putregaiul ăsta care acum se așterne inofensiv pe podea și se transformă în cenușă.

Cinci strănută și scuipă, acum scăpat de sub controlul Mogului Slăbănog.

— John..., începe Sam, dar face ochii mari și intră înapoi în celula din care a ieșit, chiar înainte să fie lovit de un țurțure de gheață neagră.

Phiri Dun-Ra este din nou în picioare. Mă trage spre ea cu tentaculele. Nemaiavând aproape niciun mog lângă ea, privirea ei este sălbatică și disperată.

— Extracție! strigă ea în cască. Am nevoie de extracție!

Cinci se repede spre ea, prinzând-o de gât cu ambele mâini. Pielea lui este alb cu negru, de la gresia de pe podea. Phiri își dezlănțuie focul pe fața lui Cinci, dar nu face decât să-l pârlească puțin și să-l enerveze. Mâinile lui se încordează pe gâtul ei.

Este o ușurare când unul dintre tentaculele lui Phiri iese din spatele meu. Dar sentimentul acesta nu durează mult. Phiri își înfășoară tentaculul în jurul gâtului lui Cinci și îl ridică în sus, astfel încât picioarele lui nu mai ating podeaua. Pielea lui își pierde proprietățile gresiei — revine la normal — și Phiri poate să-l sugrume.

Cinci nu mai poate să respire.

— Hai, băiete, să te vedem acum! spune Phiri. Partea ascuțită a tentaculului său se strecoară pe fața lui Cinci, căutând să intre în scobitura ochiului său pierdut. Vrea să se înfigă în Cinci, cum s-a înfipt în mine.

Atunci am văzut lama lui Cinci abandonată pe podea. Probabil că o avea unul dintre mogii transformați în cenușă.

— Cinci! îi strig, încercând să-i atrag atenția în timp ce începe să se învinețească. Îmi întind piciorul cât de mult pot și împing lama spre el. Sper că a putut să audă metalul alunecând pe gresie.

Înainte ca Phiri să-și înfigă tentaculul în Cinci, el își folosește *Telekinezia* și trage lama spre el, fixând-o pe braț. O face cu atâta ușurință încât îmi dau seama cu nu este pentru prima dată când se folosește de mișcarea asta. Iar ceea ce urmează... ei bine, știu că Cinci are multă experiență în domeniul ăsta.

Cu o plăcere de maniac, Cinci o înjunghie pe Phiri Dun-Ra de mai multe ori. Înfige lama în tentaculul ei până ce acesta cade pe podea ca o bucată de carne moartă. Pielea lui se întărește din nou, la timp pentru a absorbi o explozie disperată de foc de la Phiri Dun-Ra. Fără să fie descurajat, Cinci se îndreaptă spre masa de mâzgă neagră ce iese din umărul ei, mutilând-o până când tentaculele înfipte în mine ies și se transformă în cenușă. Phiri urlă de frustrare, în timp ce brațul ei din mâzgă neagră încearcă să se regenereze. Și de fiecare dată, Cinci o măcelărește cu plăcere. Aproape că uitasem cât de sadic este.

— Omoar-o și gata, Cinci! îi strig, târându-mă pe podea, lăsând dâre de sânge în urma mea.

— Nu mă grăbi, oftează el.

Mogul Umbră apare din întuneric lângă Phiri Dun-Ra. Cred că asta este *extracția* pe care o ceruse ea mai devreme. O cuprinde pe Phiri de talie și o trage spre el, umbra învăluindu-i ca un lichid.

Dar Cinci nu îi lasă să plece. Își înfige lama în umărul lui Phiri și se aruncă în umbră după ei. Teleportarea se face fără niciun sunet. Adineauri erau aici, apoi nimic. Oriunde a dus-o Mogul Umbră pe Phiri, la luat și pe Cinci cu ei.

— John!

Sam cade în genunchi lângă mine. După privirea lui, îmi dau seama că arăt ca naiba. Am răni pe spate, peste tot; brațul rupt și răni adânci la gât. Hainele îmi sunt lipicioase de la sângele pierdut.

— Sunt... sunt bine.

— Ba pe naiba ești bine. Te poți vindeca?

— Asta fac.

Sam se uită la mine.

— Ba nu. Sângerezi.

— Vindecarea... merge încet.

Acum că nu mai sunt legat de Phiri Dun-Ra, îmi simt Moștenirile revenindu-mi treptat. Cu ceva efort, reușesc să-mi ridic mâna și îmi examinez rana de sub braț. Mâzga neagră iese încet din mine, scoasă afară de Moștenirea care încearcă să-mi vindece corpul. Odată ce mâzga va fi scoasă din mine total, sper că puterile îmi vor reveni complet. Va fi doar o chestiune de timp până când le voi putea folosi din nou.

Sam rupe o bucată din tricoul său și mi-o înfășoară la gât.

— Tăietura asta nu se vindecă deloc.

— Nici nu se va vindeca, îi spun și ridic lațul. Au folosit lațul din Voron. La fel cum Pittacus l-a folosit împotriva lui Setrákus Ra.

— Frate, o să rămâi cu o cicatrice urâtă, spune Sam dând din cap.

Se mișcă ceva în tavan. Îl văd pe Mogul Umbră exact la timp. Cade din umbră direct în picioare, cu blasterul îndreptat spre noi. S-a întors pentru a termina cu noi.

Îl împing pe Sam și mă rostogolesc pe spate. Proiectilul lovește peretele, între noi. Sam reacționează repede, țintind cu blasterul său spre mog. Mogul se aruncă în jos, dispărând într-un al petic de umbră.

— Ține-ți capul la cutie, îl avertizez în timp ce mă ridic cu lațul în mână.

Mogul Umbră apare în spatele meu din întunericul unei celule. Nu reușesc să mă întorc la timp, dar Sam îi mișcă blasterul cu *Telekinezia*. Trage în podea, chiar lângă mine. Cu un mârâit de frustrare, inamicul nostru dispare din nou în umbră.

Arunc lațul spre el.

N-a fost cea mai strălucită idee a mea. Fără *Telekinezie* nu am cum să-l nimeresc. Din fericire, Sam se prinde imediat și își folosește *Telekinezia* pentru a ghida lasoul improvizat. Îl prindem de gât pe Mogul Umbră înainte să dispară, iar eu îl trag înapoi cu puțina forță care mi-a mai rămas.

Speram să-i smulg capul, dar nu am avut noroc. Mogul Umbră se oprește în mijlocul teleportării, adânc în umbră, trăgând de laț. Este puternic și câștigă. Funia de Voron, plină de sânge, îmi alunecă din mâini.

— În spate! strigă Sam.

Reușesc să mă uit peste umăr. Picioarele Mogului Umbră sunt la doi metri de mine pe hol, ieșind dintr-o altă umbră de teleportare. Va continua să se teleporteze până când ne va cădea în spate. Funia de Voron îmi mai alunecă puțin din mâini.

— Aprindeți-vă! strigă Sam.

Și toate luminile se aprind, mai strălucitoare ca niciodată. Gata cu umbra.

Mogul scoate un gâfâit. Partea de sus a corpului său cade în fața noastră, iar picioarele cad în spatele nostru. A fost tăiat perfect, de la talie. Îi scot lațul — mogul deja începe să se dezintegreze.

— Bună treabă, îi spun lui Sam care îngenunchează lângă mine.

— Tipul ăsta m-a enervat rău, mormăie Sam, încă supărat pe rana de la gâtul meu. Frate, chestia asta va avea nevoie de câteva copci.

Pun mâna pe brațul lui și îl strâng.

— Sam, unde este tatăl tău...?

— E bie! Adică așa era când l-am văzut ultima dată. Nu era nicio cale de ieșire, așa că el și ceilalți oameni de știință s-au ascuns în vechea bibliotecă. Himerele îi păzesc. Are dispozitivele făcute de mine. Am fugit să-l eliberez pe psihopatul nostru înainte ca tata să mă oprească. Sam își trage răsuflarea și se uită în jur. Unde este Mark?

Strâng din dinți și clatin din cap. Sam își întoarce privirea în altă parte.

— Nenorociții dracu', spune el încet. La naiba cu tot rahatul ăsta.

Amândoi tăcem când auzim focuri de armă trase pe un hol alăturat. Împușcăturile sunt întrerupte de un urlet animalic, care curând se transformă în urlet de disperare. Asta trebuie să fie diformitatea pe care am văzut-o mai devreme, Mogul Piken. Este în apropiere.

Sam se uită la mine

— Poți să lupți?

Mă forțez și creez o mică minge de foc cu *Lumenul*. Imediat, Moștenirea de vindecare nu mai funcționează, durerea devine agonie pură. Sting *Lumenul* și mă concentrez pe vindecare, scuturând din cap spre Sam.

— Încă nu pot.

— Păi ar fi mai bine să nu te miști. Doar dacă nu vrei să încerci din nou șmecheria cu lasoul.

— Nu, mulțumesc. Ăsta nu se teleportează. Dar vezi că dărâmă pereții.

Sam mă ajută să mă ridic în picioare. Îmi pun brațul bun peste umărul lui, celălalt îl țin peste abdomen și pornim pe hol. Sam mă ține de talie cu un braț, iar cu celălalt ține blasterul îndreptat înainte. În spatele nostru se sud pași grei și ecoul mârâitului Mogului Piken, devenind din ce în ce mai distant.

— Știi ce la ce m-am gândit în prima zi când te-am întâlnit la școală? mă întreabă Sam cu voce joasă, abia respirând.

Ridic o sprânceană întrebător.

— Ăăă, nu. La ce?

— Mă gândeam: uite un tip pe care o să-l car jumătate de drum prin New York și mai târziu printr-o bază militară secretă în timp ce el sângerează peste tot. Sper să devenim cei mai buni prieteni.

Mă bufnește râsul, chiar dacă mă dor coastele rupte.

— Și te pricepi foarte bine la asta, îi zic.

— Mda, mulțumesc, răspunde el și zâmbește.

Ajungem la capătul holului și se aude un foc de armă. Glonțul șuieră pe lângă obrazul meu.

— Nu mai trageți! strigă agentul Walker. La naiba, sunt ai noștri!

Walker stă cu arma pregătită, are fața murdară de cenușă și o rană urâtă de blaster pe picior. În fața ei, cu pistoalele încă îndreptate în direcția noastră stau cei doi gemeni, Caleb și Christian. Cel care a tras și a ratat a fost Christian. Caleb îi pune mâna pe braț, determinându-l să coboare arma.

— Scuze, spune Caleb, arătând cu capul spre blasterul lui Sam. Am văzut blasterul apărând de după colț și...

— Lasă, îi zice Sam. Am mai fost împușcat.

— Dumnezeule, dacă *tu* ești aici, înseamnă că pierdem?

Comentariul acesta, adresat mie, vine de la generalul Lawson. Stă între Walker și gemeni, de parcă aceștia ar fi gărzile lui de corp. Aspectul de bunic neplăcut a dispărut. Lawson arată ca naiba. Uniforma lui este sfâșiată și plină de sânge. Are o rană deasupra sprâncenei și pare mai bătrân cu zece ani decât mi-l amintesc.

— M-au prins, îi spun printre dinți. M-au scos din luptă pentru o vreme

— Ne-au prins pe toți, spune Walker și se uită în direcția lui Lawson. Vine și îl ajută pe Sam să mă care. O să... o să te vindeci, nu?

— În mare parte.

Rănile de pe spate încep să mi se închidă, mâzga neagră scurgându-se din ele.

— Am încercat să scăpăm de ei prin garaj, spune Lawson cu o expresie întunecată pe chip. Au avut pierderi grele, dau au continuat să primească întăriri. Au pe unul care îi teleportează.

— Nu-l mai au, spune Sam.

— Ai știut despre asta? întreabă Lawson, uitându-se la mine. Știai că au Moșteniri?

— Alea nu sunt Moșteniri, îi spun. Sunt niște imitații bolnave. Augmentări. Nu am știut, sunt niște chestii noi.

— Au furat asta de la voi. Despre asta vorbeați la întâlnirea de zilele trecute.

— Ar trebui să ne mișcăm, intervine Walker.

Lawson scutură din cap, continuând să se uite la mine.

— Nu am fost informat pe deplin despre situația în care suntem.

— Ne întoarcem la ascensoare, spune Walker, preluând comanda. Să sperăm că vom întâmpina mai puțină rezistență.

— Posibil, îi spun. Cinci i-a măcelărit pe toți cei care mă escortau. Nu știu câți, dar...

Auzim toți odată. Pași grei pe hol. Foarte aproape.

— Ăsta-i unul mare, le spun. Este imens. Este...

— Rupe oamenii în bucăți, zice Lawson. Am văzut corpurile sfârtecate.

Sam se uită la Christian.

— Probabil a auzit focul de armă.

— Trebuie să plecăm, spune Walker. Acum.

Ne continuăm drumul, traversând un hol, apoi altul. Mogul Piken ne simte mirosul. Îl auzim în spatele nostru, apropiindu-se, mârâind de plăcere.

Realizez faptul că îi încetinesc pe ceilalți. Mă uit peste umăr și văd mamutul mișcându-se pe holul de pe care am venit.

— Plecați, le spun celorlalți. Mergeți la lift. Îl voi reține cât pot.

Nu știu cum voi face asta, dar ei nu trebuie să știe asta acum.

— John, nu fi idiot, spune Sam. Continuă să mă care, iar eu nu am puterea să mă împotrivesc.

— Ești un băiat curajos, mormăie Lawson. Dar ești și atuul nostru. Dacă ieșim de aici, vom avea nevoie de tine.

Mogul Piken apare la vreo cincizeci de metri pe hol. Urlă, fericit că ne-a găsit. Chestia asta, mai mult decât un animal, se bate cu pumnii peste pieptul său plin de cicatrice.

Lawson se întoarce spre Caleb și Christian.

— E rândul vostru.

Gemenii dau din cap la unison. Christian se întoarce imediat și pornește în direcția Mogului Piken.

— Oprește-te! îi strig, apoi mă întorc spre Lawson. Ești nebun? Nu poți să-l trimiți la moarte așa!

La început, Mogul Piken pare confuz din cauza acestui comportament, o parte din rămășițele creierului său distrus procesând că omulețul care vine singur spre el probabil este nebun. Dar apoi, cu saliva curgându-i din gură, Mogul Piken se repede la Christian.

— Este în regulă, mă întrerupe Caleb. Privește.

Normal că privesc. N-aș fi putut să-mi întorc privirea nici dacă aș fi vrut, pentru că înaintăm pe hol cu spatele. Christian descarcă arma în pieptul Mogului Piken, dar gloanțele ori sunt absorbite ori respinse de pielea groasă.

Lawson face o grimasă.

— Speram că o să meargă cu gloanțele.

— *Ăsta* era planul tău? strigă Sam, cu ochii holbați.

Mogul Piken ajunge la Christian în câteva clipe și îl prinde pe puști de cap. Îl ridică și îl izbește mai întâi de perete, apoi de podea. Christian nu scoate niciun sunet. Ba chiar continuă să tragă.

Și apoi, după o izbitură îngrozitoare de podea, Christian se evaporă într-o explozie de energie albastră. Mogul Piken pare uluit.

— Ce naiba...? exclamă Sam.

Lângă mine, Caleb începe să strălucească. Tot corpul începe să-i vibreze, să devină cețos, să se facă bucăți.

O secundă mai târziu, mai apar doi. Două versiuni gemene ale lui Caleb. Clipesc din ochii albaștri strălucitori, apoi se uită la originalul lor. Caleb arată cu capul spre Mogul Piken, iar ei se avântă spre o luptă fără speranță.

Niciodată nu a existat un frate geamăn. Este o Moștenire. Caleb se poate multiplica.

— Doi odată, spune Lawson. Devii tot mai bun, fiule.

— Mulțumesc, îi răspunde Caleb în timp ce ne retragem. Pare puțin zdruncinat. În spatele nostru, aud Mogul Piken care zdrobește gemenii. Mă uit peste umăr și mă gândesc că nici nu se putea o mișcare mai inteligentă ca asta. Gemenii Christian îi distrag atenția bestiei, ca să putem fugi. Nu va dura mult, dar sigur îl va încetini.

— Vreau să te întreb ceva, îi spun lui Caleb.

— M-am gândit că o să mă întrebi, spune el, uitându-se în ochii mei.

— Am mai multe întrebări, dar deocamdată doar una. Câte duplicate poți crea?

— Nu suficiente. E destul de greu. Abia... abia învăț, spune el înghițind greu.

— Bestia aia respinge gloanțele de parcă ar fi țânțari, adaugă Sam. Trebuie să scăpăm de chestia aia până când unul dintre noi, ăăă, până când unul dintre noi care are toate Moștenirile îl va putea doborî.

Îmi examinez rănile. S-au închis. Simt cum îmi revine puterea. Dar mă simt amețit din cauza sângelui pierdut.

Cotim de câteva ori prin holurile subterane. Cred că am dublat distanța. Trecem pe lângă cadavre, locuri unde au avut loc lupte, dar nimeni nu este în viață. Sunt șanse mari să fim singurii rămași în viață.

Curând, auzim din nou pașii înfricoșători. Mârâitul, sunetul ghearelor.

— Nenorocitul nu renunță, spune Lawson.

Încerc să-mi testez *Lumenul*, dar tot corpul începe să mă doară. Fiecare bucățică din mine vrea să fie vindecată acum.

Mai cotim odată...

— La naiba!

Un grup de mogi cu blasterele îndreptate spre noi ne blochează drumul. Walker, care încă mă susține, mă îndepărtează și își ridică pușca. În timp ce cad la podea, dezechilibrându-l și pe Sam, Walker trage în mogi cu tot ce are. Bucăți din ei se împrăștie pe tot holul.

Mogii sunt stane de piatră.

— Ce naiba? face Walker.

— Chiar ne-ai salvat viețile, spune Sam.

— Gura, Goode!

Arunc o privire.

— Daniela a fost aici. Poate că...

Un urlet se aude în spatele nostru. Mogul Piken își face apariția.

— Pe aici! strigă Caleb, care deja îl ajută pe Lawson să se strecoare printre mogii împietriți. Asta ar trebui să-l încetinească.

Nu prea mai sunt sigur de asta. Mogul Piken înaintează hotărât, cu umerii lăsați. Va trece prin noi și prin mogii împietriți. Este acum ori niciodată. La naiba cu durerea. Încep să formez o minge de foc în palmă, chiar dacă mi se încleștează tot corpul de durere

— Jos! strigă cineva.

Mă las în jos tocmai când un fascicul de energie argintie apare din spatele mogilor împietriți și lovește Mogul Piken. Energia se întinde pe corpul său masiv, transformându-l în piatră. S-a oprit cam la cinci metri de noi, cu pumnii ridicați în aer, cu gura deschisă într-un urlet însetat de sânge.

După ce a terminat, Daniela își freacă tâmplele, ca și când ar avea dureri de cap. Văzându-ne pe mine și pe Sam, își pune mâinile în șolduri și ridică o sprânceană.

— Ăsta-i rolul meu oficial? Să transform monștri în stană de piatră ca să vă salvez vouă fundurile? Pentru că... Daniela se oprește când vede în ce hal sunt. La naiba, omule!

— Mda, mulțumesc pentru ajutor, îi spun, sprijinindu-mă de umărul ei în timp ce mă ridic printre statui. Daniela e șifonată ca toți ceilalți dar, în general, este într-o formă mai bună. Sunt mogi împietriți pe tot holul. Și-a folosit din plin Moștenirea.

— Hei, ai reușit, spune Nigel. El și Ran stau în spatele mogilor împietriți, folosindu-i ca ascunzători. Puștiul britanic e palid, rănile pe care i le-a făcut Phiri Dun-Ra încă sângerează.

Dau din cap, simțindu-mă vinovat că i-am dezamăgit. Prea multă moarte aici. Prea multă distrugere.

— Să mergem, le spun. Să plecăm naibii de aici.

Patience Creek se cufundă în liniște. Fără să ne mai urmărească cineva sau să mai tragă în noi, ajungem la lift fără probleme. Încă funcționează, deși ne ia ceva timp până ce îndepărtăm câteva cadavre. Sunt multe. Și puțini supraviețuitori.

Ne îndreptăm spre primul nivel subteran și îl găsim pe Malcolm, împreună cu oamenii de știință, agentul Noto și cele cinci himere. Toate animalele au trecut prin luptă cu bine, poate cu câteva smocuri de blană lipsă și, în cazul lui Bandit, coada ruptă. Toată lumea, oameni și himere deopotrivă, arată absolut epuizați.

Apoi începem să cercetăm celelalte etaje. Nu întâlnim decât moarte, de jos și până la nivelul cel mai de sus, unde Lawson avea centrul său de control și supraveghere. Acolo, sunetele televizoarelor ne atrag atenția, prezentând știri terifiante.

Cinci stă la biroul lui Lawson, cu spatele la ușă, urmărind știrile pe peretele cu monitoare. Își scoate lama când ne aude venind, dar o bagă la loc repede când își dă seama că nu suntem mogi.

— A fugit, spune Cinci sec, plin de nervi. Aveau o zonă de staționare la câteva mile de aici, spre sud, în pădure. Au plecat când și-au dat seama că se schimbă treaba. Îi știu cum operează. Se vor întoarce curând și vor aduce întăriri.

Eu și Sam intrăm precauți în timp ce Cinci vorbește, ceilalți așteptând afară. Cinci poartă o pereche de pantaloni de uniformă găsiți prin Patience Creek sau poate de la vreun soldat mort. Mai degrabă ultima variantă, ținând cont de petele de sânge.

— Mă vei închide din nou? întreabă Cinci, privind peste umăr.

— Nu.

— Bun.

Eu și Sam venim lângă Cinci, toți trei privind monitoarele. Mogadorienii au început bombardamentul. Ne uităm la imagini din cel puțin zece orașe diferite, toate distruse încet de focurile navelor de luptă. Mă uit de la o catastrofă la alta, oprindu-mă în cele din urmă asupra Arcului de Triumf care se prăbușește

— Planeta asta este prăjită, spune Cinci.

Sam îl ignoră și se uită la mine.

— Ce facem acum, John?

— Mergem peste ei cu tot ce avem, îi răspund imediat, aruncând o privire în direcția lui Cinci. Absolut cu tot ce avem. Și vom pune capăt acestui război, ori vom muri încercând

Capitolul 24 (Șase)

Nu avem timp să ne plângem morții. Prietenii noștri și cei pe care abia am avut ocazia să-i cunoaștem. Nu avem timp să numărăm câți am pierdut sau să ne spunem că suntem responsabili pentru asta.

Probabil că e mai bine așa.

Când aterizăm cu nava Lexei în apropiere de Patience Creek, masacrul s-a încheiat. Ajungem la timp doar pentru a ajuta supraviețuitorii să scape. Nu vrem să fim aici când se întorc mogii cu întăriri. Sunt alte câmpuri de luptă care au nevoie de atenția noastră.

Zburăm în noapte, lăsând în urmă cabana pitorească și tunelurile sale secrete.

Știrile vin din întreaga lume. Unele orașe au căzut deja, sub focul navelor de luptă. Altele rezistă eroic, luptând într-un joc de-a șoarecele și pisica împotriva trupelor mogadoriene, nefiind încă bombardate. Unele armate s-au retras, așteptând lansarea unui contraatac.

Așteaptă ajutorul nostru.

— Un singur atac coordonat folosind tehnologia pe care ne-ați oferit-o, spune Lawson, trecând din nou peste detalii. Telefonul său satelitar sună neîncetat de când i-am luat cu noi, pe el și pe ceilalți. Toți aliații noștri — Anglia, China, Germania, India, fiecare țară care are capacitate militară — atacăm simultan, înainte să-și dea seama că le-am penetrat scuturile. Îi atacăm cu tot ce avem, profitând de elementul surpriză.

— În acest timp, noi atacăm în Virginia de Vest, spune John. Îl scoatem afară pe Setrákus Ra și distrugem tot ce a construit acolo.

John arată groaznic. Rănile provocate de Phiri Dun-Ra s-au vindecat, cu excepția celei de la gât, dar paloarea lui este îngrijorătoare, pungile de sub ochi au devenit vineții. Înghesuiți cu toții în mica navă, John este printre puținii oameni care stă jos. Chiar are nevoie. În timp ce urmărește planul lui Lawson, Marina suturează cea mai adâncă rană de la gât. El tresare de câteva ori. Nu ne-am gândit să aducem un medic militar la bordul navei. Nu prea ni s-a mai întâmplat să nu putem vindeca răni.

— Știi..., spune Lawson gânditor, privind spre Sam. Dacă tânărul acesta poate vorbi cu mașinile, ar trebui să poată comunica și cu navele de luptă inamice. L-am putea folosi pentru a dezactiva scuturile de forță.

Sam face ochii mari imediat.

— Eu, ăăă... Va trebui să fiu destul de aproape, spune el, încercând să fie de ajutor. Și nu știu exact cât ar putea să dureze...

— La dracu' dacă te las să te folosești de el, îi spun, întrerupându-l. Sam este singurul care poate să copieze semnalul, iar tu vrei să-l trimiți în douăzeci de zone de război diferite, ca să comunice cu navele lor? Nu a făcut deja destul?

Lawson se uită la mine mirat.

— A fost doar un gând. Desigur, riscul este mai mare decât recompensa.

— Ne ținem de planul inițial, spune John.

Sam îmi aruncă o privire ușurată. Continui să mă uit urât la Lawson.

— Dacă planul va da greș..., începe Lawson.

— Nu va da, insistă John.

— Dar, totuși, dacă va fi așa, eu nu pot să vorbesc în numele fiecărei țări din lume. Dacă inamicul se va dovedi imbatabil, America se va concentra pe salvarea de vieți.

— Vorbești despre predare, îi spun.

Lawson își îngustează buzele.

— Ne reducem pierderile. Trăim ca să putem lupta în altă zi. Păstrăm numărul maxim de vieți.

Eu și John schimbăm o privire. Dacă contraatacul nostru dă greș, probabil că nu vom mai trăi ca să vedem ce va urma. Ceea ce va face Lawson în acel viitor sumbru nu va mai conta prea mult.

— Fă ce trebuie să faci, spune John.

Îl lăsăm pe Lawson în câmp deschis, în afara orașului Pittsburgh. Acolo îl așteaptă un convoi militar, înlocuitorii celor care au murit la Patience Creek. Farurile Humvee-urilor sunt singura sursă de lumină aici. O briză rece suflă peste câmp, ciufulind iarba. Grupul nostru — lorici, Garzi umani, prieteni, supraviețuitori — stă lângă nava Lexei. Treptat, oamenii încep să se îndrepte spre convoi: oamenii de știință și o mână de soldați supraviețuitori. Indiferent unde vor ajunge, cu siguranță le va fi mai bine decât să stea cu noi.

— Am echipe care stau la coordonatele pe care mi le-ai dat, păzind pietrele voastre extraterestre, spune Lawson. Vă așteaptă. După ce le veți da dispozitivele, vom începe atacul.

— Le vom livra, îi spune John.

— Și cum plănuiesc armatele Pământului să doboare navele de luptă, mai exact? întreb, din curiozitate.

— Fiecare țară este puțin diferită, spune Lawson încruntat. Din câte am auzit, China plănuiește un atac nuclear. Majoritatea țărilor din Uniunea Europeană nu riscă asta, așa că vor lansa un bombardament cu rachete. Speranța este că aceste nave imense nu vor rezista unui astfel de asalt, odată penetrat câmpul de forță.

— Și America? întreabă John.

Lawson zâmbește.

— La propunerea mea, vom face cum ai spus tu, John. Zburăm cu nava ta de luptă, urcăm la bordul fiecărei nave a lor și doborâm fiecare nenorocit de extraterestru care ne iese în cale.

— Îmi place asta, îi spun.

Lawson dă din cap. Își trece mâna prin păr și se uită la noi. Apoi dă din nou din cap, ca pentru sine, de parcă ar fi satisfăcut că i-am oferit cea mai bună șansă. Sau s-a resemnat. E greu de spus.

— Presupun că asta-i tot, spune generalul. Ne vedem pe partea cealaltă.

Generalul pornește spre convoi. Caleb, al cărui geamăn se pare că nu a existat niciodată, pornește în urma lui.

— Caleb, așteaptă, spune John.

Cu o privire încruntată spre Lawson, Caleb se oprește și se întoarce cu fața spre noi. Stă lângă Nigel și Ran. Ca de obicei, fata japoneză este de necitit. În schimb, Nigel pare destul de zguduit. Nu mai este la fel de guraliv ca înainte. Tricoul său zdrențăros cu Misfits poartă urmele luptei de la Patience Creek. Chiar dacă Marina i-a vindecat rănile, această ultimă luptă a lăsat urme fizice asupra britanicului. Daniela stă lângă cei doi, veghind asupra lor. Nu prea știu sigur ce s-a întâmplat la Patience Creek, dar se pare că fata asta dură de la oraș a dezvoltat sentimente protective pentru cei doi Garzi umani.

— Bătrânii Înțelepți ai planetei noastre ne-au trimis pe Pământ ca să ne țină în siguranță, să devenim puternici și, într-o bună zi, să ripostăm și să ne răzbunăm planeta distrusă, spune John, adresându-se oamenilor. Astăzi a sosit acea zi. Mergem la luptă, dar va fi o luptă pentru care voi nu sunteți pregătiți. Noi ne-am antrenat toată viața. Voi abia ați început. Va veni și ziua voastră.

Daniela deschide gura să protesteze. Îi prind privirea și îi fac un semn subtil cu capul, arătând spre Nigel și Ran. Ea înțelege mesajul și tace.

— Mâine, indiferent dacă vom învinge sau nu, lumea voastră nu va mai fi la fel. Va avea nevoie de protectori. În cele din urmă, va trebui să mergeți mai departe. John se uită la Sam, care stă în apropiere și reușește să zâmbească. Cu toate acestea, deocamdată, viitorii protectori au nevoie de protecție. Noi avem o vrajă la gleznă care ne ține în siguranță, cel puțin pentru un timp. Nu putem face asta și pentru voi, dar vă putem oferi altceva...

Nu mi-am dat seama despre ce vorbește John până când Regal, himera noastră în formă de șoim, a aterizat pe umărul lui Caleb. Băiatul tresare, calmându-se doar după ce se asigură că ghearele păsării nu-l vor răni. Regal își întinde aripile și ciufulește părul lui Caleb.

Bandit, ratonul, dă cu labele la piciorul lui Nigel până când britanicul este nevoit să-l ia în brațe. Gamera, care se târăște prin iarbă în formă de țestoasă, o privește fix pe Ran. Fata se apleacă și o mângâie cu degetul pe fruntea solzoasă și, pentru prima dată, o văd zâmbind.

— Ea este Gamera, îi spune Malcolm lui Ran. Am numit-o așa după un monstru vechi de care îmi plăcea mie.

Ran se uită la Malcolm fără să priceapă nimic din ce-i spune.

— S-a luptat cu Godzilla, explică el mai departe.

Cred că a înțeles "Godzilla", pentru că Ran se uită din nou la țestoasă și continuă s-o mângâie.

Biscuit, himera în formă de golden retriever, cel care avea o legătură specială cu Sarah, aleargă spre Daniela, dând apoi din coadă fericit când ea îl mângâie în spatele urechii. Observ o licărire pe chipul lui John; e greu de spus în întunericul ăsta, dar cred că pare mulțumit.

Cu o agilitate imposibilă pentru o felină de dimensiunile astea, Stanley sare în brațele lui Sam. El râde, iar eu, auzindu-l, simt o ușurare în piept. Am fost atât de îngrozită că s-a întâmplat ceva cu Sam la Patience Creek încât m-am gândit... m-am gândit la John și Sarah. Abia acum sunt puțin mai relaxată.

— Gata, Stanley, gata, spune Sam, ținând în brațe pisica grea care toarce. O putem face oficial.

Nouă se încruntă.

— Ai putea să schimbi numele pisicii ăsteia idioate.

— Aceste himere vor fi protectorii voștri până veți ajunge să vă înțelegeți pe deplin Moștenirile, continuă John, aruncând o privire la Bernie Kosár care, în forma sa de beagle, stă liniștit la picioarele sale. Ele vor fi cei mai valoroși aliați ai voștri. Într-o bună zi, cu siguranță, vom putea să vă ajutăm mai mult, să vă instruim așa cum ne-au instruit pe noi cêpanii noștri...

Cinci, care stă departe de toți ceilalți, râde sinistru când aude asta. Toată lumea se uită în direcția lui, mai ales Marina care îi aruncă o privire de gheață, dar lui nu îi pasă.

— Dar până va veni acea zi..., continuă John, apoi se oprește. Nu știe ce să mai spună. Sau poate se gândește că acea zi nu va mai veni niciodată.

— Tăbăciți niște funduri și faceți planeta Pământ să fie mândră de voi, termină Nouă în locul lui John.

După aceea, Caleb, Nigel și Ran își iau la revedere de la noi și se alătură convoiului lui Lawson. Daniela mai zăbovește un timp. Mă îmbrățișează cu putere, apoi se întoarce spre John și Sam.

— Știți, sunt destul de puternică să vă pot ajuta. Ridică degetul mare și arată în spate, spre ceilalți oameni. Dar cineva trebuie să stea cu ochii și pe ei.

John dă din cap, zâmbind obosit.

— Ai grijă de tine, Daniela.

— Să nu mori, îi răspunde ea, apoi se alătură celorlalți.

Sam îl mângâie pe Stanley pe cap și se uită la John.

— Doar nu te aștepți să plec cu ei, nu?

— Nu. Tu ești de-al nostru.

Malcolm își pune mâinile în sân, uitându-se la Sam.

— Vin și eu cu voi. Mama ta m-ar ucide dacă te-aș lăsa să înfrunți sfârșitul lumii nesupravegheat.

Îmi strecor brațul în jurul taliei lui Sam și îmi pun capul pe umărul lui.

— Serios, îi spun, dojenindu-l. Sun-o pe mama ta.

Walker e ultima care se alătură convoiului. Stă în fața grupului nostru stânjenită, privind când la mine, când la John, când la Nouă. În final, oftează.

— Vreau să vă spun doar că... Ezită. Vreau să vă mulțumesc. Pentru că mi-ați dat șansa să repar o parte din ce am stricat. Pentru... Dă din cap și din mână. Mulțumesc.

— Cu plăcere, spune Nouă.

— Ai grijă de copiii ăia, Walker, îi zice John. Au nevoie de cineva care să-i supravegheze. De cineva care să nu se folosească doar de puterile lor. Persoana aceea ai putea fi chiar tu.

Walker dă din cap, se întoarce și pornește spre convoi. Curând, lumina farurilor nu se mai vede, iar noi rămânem pe câmpul întunecat.

Eu și Sam. Malcolm și Lexa. John și Bernie Kosár. Nouă. Marina și Ella. Cinci. Eu sunt cea care rupe tăcerea.

— Haideți să mergem și să câștigăm războiul ăsta.

Și din nou zburăm cu nava Lexei spre nord, spre Cascada Niagara. Călătoria este tăcută și sumbră, toți suntem obosiți, sau cu prea multe probleme pe cap ca să mai și stăm de vorbă. John a adormit, pentru prima dată după multe zile. Marina stă lângă el, privirea ei fiind atrasă ca un magnet de rana de la gâtul lui, care sfidează capacitatea ei de vindecare. Cinci a ales să nu zboare cu noi, ci mai degrabă alături de noi, o decizie pentru care s-a bucurat toată lumea.

Sam și Malcolm au profitat de ocazie și au sunat-o pe mama lui Sam. Este o conversație sfâșietoare, pe care încerc să nu o ascult. Lângă mine, Nouă îmi atrage atenția.

— Cred că e frumos să ai ce la cine să-ți iei adio, huh? spune el încet.

— Nimeni nu își ia adio de la nimeni.

— Hai, Șase, ce naiba, chiar crezi ce spui?

Când am ajuns la Cascada Niagara, Adam și Rex terminaseră de pregătit coletele. Cei doi mogi au pregătit ranițele — prin grija canadienilor — cu dispozitivele furate de la Skimmerele navei noastre de luptă. Împărțim și telefoane mobile și alte aparate electronice pregătite de Sam, care a copiat semnalul dispozitivelor.

Nouă se tot uită urât la Rex.

— Dacă verific ranițele astea, o să descopăr că ai sabotat o parte din marfă?

Rex își trece o mână prin părul său negru, neștiind sigur ce să răspundă. Adam face un pas înainte.

— Ajunge, Nouă. Rex este de încredere.

— Toate chestiile astea sunt ca pietricelele aruncate într-un zeu, spune Rex încet, verificând ranițele. Sper să fie suficient pentru a-l învinge pe Liderul Iubit. Asta... asta ar fi ceva ce merită văzut.

— Ei bine, măcar tipul este optimist, spune Nouă sec.

Fiecare raniță conține cam treizeci de dispozitive. O raniță pentru fiecare zonă de război.

— Sunt suficiente? întreabă Marina.

— Trebui să fie, spune John.

Ella dirijează traficul. Cunoaște locațiile pietrelor loralite, noile ciudățenii apărute pe Pământ după ce am eliberat *Entitatea*. Potrivit lui Lawson, în fiecare locație ar trebui să aștepte oameni care să primească dispozitivele. Mai departe, depinde de ei cum le folosesc. Sper să aibă planuri solide.

— Trebuie doar să vă imaginați locul unde mergeți, explică Ella în timp ce noi stăm în semicerc, în jurul pietrei de la Cascada Niagara, strălucirea ei albastră fiind singura sursă de lumină. Dacă aveți probleme, vă pot ajuta... punându-vă în minte o imagine. Când eram conectată cu *Moștenire*, am văzut toate pietrele, așa că știu cum arată împrejurimile.

— Asta-i bine, spune Sam, uitându-se pe lista cu locații. *Cap de Leu* este o locație, nu un cap de leu adevărat, nu?

Ella se uită la el.

— O să te ajut, nu-ți face griji.

Nouă ridică o mână.

— Dar dacă îmi imaginez un cap de leu...

— Nu, nu o să ajungi pe capul unui leu, termină Ella gândul lui. Nu te vei teleporta pe un leu.

Îmi permit un mic zâmbet. Se fac glume; în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, ei tot pot face asta.

— Haideți să terminăm asta, spune John repede.

Ne împărțim în echipe de câte doi pentru a face livrările. Nouă și Marina. Eu și Sam. Din moment ce nimeni nu vrea să facă pereche cu Cinci, John se oferă să meargă el. Restul rămân pe loc. Adam și Rex îl duc pe Malcolm pe nava de luptă ca să-i arate comenzile, în speranța că îi va putea ajuta să piloteze nava masivă când va veni momentul atacului asupra bazei din Virginia de Vest.

— Gata? întreabă Sam.

— Gata, îi spun și, ținându-ne de mână, cu ranița pe umărul lui Sam, atingem piatra loralită și ne concentrăm pe imaginea mentală pe care Ella ne-a transmis-o telepatic.

O strălucire caldă de energie se revarsă asupra noastră și o secundă mai târziu suntem nevoiți să ne protejăm ochii. Este dimineața devreme în Africa de Sud și stăm pe vârful Muntelui Cap de Leu[9]. Aici sunt pietre așezate de mâna omului, ca în grădini — un loc unde turiștii pot face poze. Piatra loralită iese chiar de sub ele, împingându-le și deplasând plantele. Priveliștea de aici este uluitoare și amețitoare. Suntem la nivelul norilor. Dacă mă întorc spre stânga, văd albastrul cristalin al oceanului, soarele strălucind auriu peste valuri. Dacă mă întorc spre dreapta, văd clădirile albe aglomerate ale orașului Cape Town.

Locul ar fi fost foarte liniștit dacă la câțiva metri nu ar fi fost elicopterul care stă cu motorul pornit. Elicea sa scoate un *whup-whup-whup* constant, vuind peste liniștea dimineții. În apropiere, un grup de soldați în ținute de camuflaj. Când am apărut din aer, unii dintre ei au sărit în sus, iar doi au îndreptat armele în direcția noastră. Majoritatea dintre ei nici nu s-au mișcat. Cred că, cu timpul, te obișnuiești cu lucrurile nebunești care se întâmplă în timpul unei invazii extraterestre.

Doi soldați se apropie de noi și iau ranița de la Sam. Nu ne spun nimic și nu le spunem nimic. Se îngrămădesc în elicopter și pleacă să doboare cea mai apropiată navă de luptă. În Johannesburg, cred.

— Ar fi fost frumos măcar un mulțumesc, se plânge Sam.

Ridic din umeri și mă întorc pentru a admira priveliștea. Este atât de frumos încât, pentru câteva secunde, mă face să uit pentru ce am venit.

— Știi, întotdeauna mi-am dorit să cutreier lumea asta, îi spun lui Sam.

— Asta când nu trebuie să fugi pentru viața ta sau nu lupți împotriva unui conducător extraterestru.

— Da, îi spun și zâmbesc.

— Cred că pământenii numesc asta vacanță.

Sam se așază lângă mine și privim oceanul împreună.

— Poate după..., începe el să spună, apoi se oprește.

— Poate după...?

Sam lasă privirea în jos.

— Voiam să spun că poate după ce se va termina totul, am putea merge în aceste vacanțe. Mai bine să nu vorbim despre asta. Să nu ne facem planuri. Adică... cu tot ce s-a întâmplat... Cu Opt, cu Sarah, cu Mark... Sam dă din cap trist. Încă nu pot să cred, știi? Nici măcar nu pot să realizez. Am crescut cu oamenii ăștia, îi cunoșteam de o viață. Uită-te la lumea asta. Totul e pe dos. Probabil vom muri peste câteva ore, iar eu mă gândesc la vacanțe. Mi se pare greșit.

Îmi plimb mâna pe ceafa lui Sam, trecându-mi degetele prin părul său.

— Sam, nimeni nu va muri.

— Au. Toți mor, Șase. Adică... peste tot.

---

[9] Lion's Head - munte în Cape Town, Africa de Sud. (N. Tr,)

— Vom trece peste asta cu bine, îi spun, apropiindu-i fața de a mea. Iar dacă tu crezi că vei muri, vreau să-ți amintești acest moment. Să-ți amintești că pentru asta luptăm, pentru viitor. Pentru viitorul nostru.

Sam trage adânc aer în piept.

— Bine. Bine, ai dreptate. Se uită peste umăr la piatra loralită care așteaptă să ne ducă înapoi la Cascada Niagara, apoi la următoarea locație. Ar trebui să mergem.

Îmi las capul pe spate și respir adânc — aerul este rece la altitudinea asta, cu miros de ocean.

— Un minut, îi spun și îmi împletesc degetele cu ale lui. Mai lasă-mă să privesc lumea asta un minut.

Și rămânem așa un minut. Bucurându-ne de tot.

Facem același lucru când ne teleportăm în nisipurile Saharei, în aerul uscat și fierbinte, unde piatra loralită este ca o oază strălucitoare.

Și la fel pe Muntele Zaō, în Japonia. Piatra loralită este lângă un lac format în craterul unui vulcan, mai strălucitor decât piatra noastră. Zăpada ne lovește peste față și râdem. Soldații japonezi iau echipamentul și se uită la noi, de parcă am fi nebuni, de parcă ne-am pierde timpul.

Stăm și aici un minut.

Apoi mergem în Portugalia. În Australia. Stăm un minut în plus în fiecare locație, un minut doar ca să privim. Cinci minute de vacanță.

Dar totul se termină curând. Am terminat de livrat dispozitivele. Ne întoarcem la Cascada Niagara. E miezul nopții și nu mai avem decât o singură destinație. Virginia de Vest.

Eu și Sam ne zâmbim și ne ocupăm poziția. Ne pregătim să facem ce trebuie făcut.

Până în zori, într-un fel sau altul, toate acestea se vor încheia.

Capitolul 25 (John)

Nava noastră de luptă se îndreaptă spre Virginia de Vest. Noaptea se strecoară prin ferestrele imense ale punții de comandă. Stelele strălucesc deasupra noastră. Sub noi, în această parte din nord-estul Statelor Unite, încă neatinsă de invazie, se văd luminile farurilor și ale caselor. Oare se uită cineva de acolo în sus, spre nava noastră în formă de scarabeu? Sau suntem doar un alt nor întunecat ce plutește pe cerul nopții?

Îmi aprind *Lumenul*. Mă simt bine după ce mi-au revenit Moștenirile, după tot ce mi-a făcut Phiri Dun-Ra. Este ca și cum ochii mei ar putea să vadă din nou culorile. Încă simt durerea enervantă a suprasolicitării, ca un ghimpe ce se înfige încet în pieptul meu, ca să nu mai vorbesc de senzația de arsură de pe mâini care nu vrea să dispară. Ignor toate astea la fel cum ignor durerea ascuțită a rănii de la gât, proaspăt cusută de Marina.

Îmi țin mâna ca pe o lamă și scot din degete un firicel de foc concentrat. Ridic temperatura, fac flacăra alb-strălucitor; îmi fac propria lampă cu autogen[10]. Apoi trec la treabă.

Sunt singur pe puntea de observare, o mică încăpere în formă de balon concepută să fie confortabilă, după standardele mogadoriene, și poziționată deasupra punții de comandă. Mai jos, ceilalți lucrează la planul de atac. Am setat cursul navei și, din fericire, menținerea altitudinii și a zborului în linie dreaptă sunt lucruri pe care Rex le poate face singur. Lexa se uită peste umărul lui la ce face, încercând să prindă câte ceva, în caz că va fi nevoie.

Sunt patru stații de comandă pentru arme, câte una pentru fiecare latură a navei și fiecare având o serie de butoane care comandă diferite arme, plus imagini holografice pentru ochire. Mai există și o a cincea stație care operează principalul tun energetic al navei, o versiune mai mică decât cel al navei *Anubis*, care poate să distrugă cartiere întregi dintr-o lovitură. Potrivit spuselor lui Adam, ar trebui să existe o echipă de ingineri care să supravegheze puterea de încărcare a celulelor și să se asigure că armele nu se supraîncălzesc.

I-am ucis pe toți, așa că va trebui să ne descurcăm singuri și să sperăm că nu va exploda nimic sau că nu rămânem fără energie.

Malcolm stă la una din stațiile pentru armament, urmând un curs rapid de operare pe care i-l predă Cinci. Surprinzător, Cinci este foarte răbdător cu el. Îmi amintesc că, în Chicago, când ni s-a alăturat prima dată, Sam s-a purtat destul de decent cu Cinci. Sam s-a purtat bine cu noi toți, oricum. Îmi direcționez auzul în direcția lor tocmai când Cinci termină cu explicațiile.

— Te superi dacă te întreb de unde știi toate astea, îl întreabă Malcolm pe Cinci.

Cinci își trece o mână peste părul său tuns foarte scurt.

— Trebuia să comand una dintre navele astea, răspunde el simplu. Cel puțin, asta mi s-a spus.

— Înțeleg, spune Malcolm, apoi se așterne o tăcere stânjenitoare. Ai putea să-mi mai arăți odată?

— Sigur.

În spatele lui Malcolm și Cinci, Sam și Adam stau la stația de comandă a comandantului. Adam îi arată lui Sam diferitele funcții ale navei de luptă. Îi descrie consola care controlează scuturile, motoarele și elementele care asigură viața. Îi explică lui Sam care sunt sistemele absolut necesare și cele pe care le-am putea pierde oricând. Speranța noastră este Sam, care ar putea comunica cu nava de luptă folosindu-și Moștenirea, dând comenzi verbale în locul zecilor de membri ai echipajului pe care nu îl avem. Șase stă alături, urmărindu-i amuzată. Iar eu îi ascult de la depărtare.

— Ultima dată când a comunicat cu o navă, aproape că a prăbușit-o, spune Șase.

— Hei, nu-i corect, replică Sam.

Adam se încruntă la Sam.

---

[10] Aparat de sudură care folosește flacăra produsă prin arderea acetilenei în oxigen. Aparatul poate topi, suda sau modela metalul, cuprul, alama... (N. Tr.)

— Poate ar trebui să-ți scriu toate astea pe ceva.

Știm că *Anubis* ne așteaptă în Virginia de Vest. Doar nava amiral stă între noi și Setrákus Ra. Trebuie s-o doborâm cu acest echipaj improvizat. Ambele nave de luptă au scuturi, dar *Anubis* are tunuri mai puternice. Din cele spuse de Adam, scuturile noastre vor fi distruse mai repede decât cele ale navei amiral.

Bine că noi avem mai mult decât armele lor.

Îmi îndrept privirea spre mâinile mele. Lumina alb-strălucitoare a *Lumenului* începe să funcționeze.

Am lațul din Voron care i-a făcut cicatricea lui Setrákus Ra, iar acum mie. La o privire mai atentă, pentru că îl țin în mâini, nu legat în jurul gâtului, materialul seamănă cu o liană pe care o găsești atârnată prin junglă, dar are textura unui plastic dur. Are marginile foarte ascuțite și, pe măsură ce îl topesc, am grijă să nu mă tai la degete. Materialul acesta, care se găsea doar pe Lorien, strălucește purpuriu în timp ce îl încălzesc și începe să semene cu ceara de lumânare. Nu las materialul topit să picure pe podeaua navei. În schimb, îl prind cu *Telekinezia* și încep să-l remodelez.

Când am terminat, am transformat lațul în ceva ce seamănă cu un pumnal. Este lung cam cât antebrațul meu, Voronul ieșind dintr-un mâner improvizat cu gardă. Lama în sine are formă de diamant, cu patru muchii ascuțite. O întorc în mână, îi testez greutatea și împung cu ea înainte și înapoi.

Dacă îmi vor lua din nou Moștenirile, cu asta voi străpunge inima lui Setrákus Ra.

— Foarte șmecheră chestia aia, spune Nouă de la intrare.

Am fost atât de concentrat, încât nu l-am auzit apropiindu-se. Se uită la pumnalul meu și zâmbește. I-l trimit cu *Telekinezia,* îl prinde și lovește aerul cu el de câteva ori.

— Nu-i rău, conclude el, trimițându-mi pumnalul înapoi tot cu *Telekinezia*. Mi-e dor de bastonul meu, frate. Nu pot să cred că porcăria aia s-a rupt.

— Mda, și mie mi-e dor de scutul meu. Deci, care-i treaba? îl întreb, dând din cap spre el.

— Aa, păi... Nouă intră și se sprijină de balustrada punții de observare. Își coboară vocea. Voiam, ăăă... Voiam să-mi cer scuze pentru Chicago. Că te-am bătut.

Fac ochii mari de uimire.

— Nouă, despre ce vorbești?

— Și pentru New York. Când am aruncat totul în aer, bătând din palme cu mănușile alea idioate care provoacă tunete. Îmi cer scuze și pentru aia.

— Bine, îi spun, ridicându-mi mâinile. Ce naiba faci?

— Pentru fiecare dată când am spus ceva, ori te-a enervat, ori aproape te-a omorât. Îmi pare rău pentru tot.

— Bine, uite, dacă faci asta pentru că tu crezi că o să murim acolo, să știi că nu este necesar.

— Oh, nu vorbeam de mine, spune Nouă, uitându-se în ochii mei. Eu o să ies cu bine din rahatul ăsta. Tu, pe de altă parte, faci toată chestia asta cu nu-am-nevoie-de-prietenii-mei și te înfurii din orice. Parcă nu-ți pasă ce se întâmplă cu tine. Încerc să protestez, dar Nouă ridică mâna și mă oprește. Nu, este în regulă. Poate că ceilalți nu au înțeles, dar eu m-am prins. Abandonează totul. Fă ce știi tu că trebuie să faci. Dar nu vreau să mori și să am pe conștiință toate rahaturile astea.

— Bine, Nouă, îi spun, dând din cap. Ești iertat.

— Și mai vreau să știi că prefer să ieși viu din asta, împreună cu mine, continuă el. Ești fratele meu. Și, ăăă... așa ar fi ideal.

Înainte să îl pot opri, Nouă mă prinde în brațe și mă strânge ca un urs. Nu durează mult, totul se termină când mă bate prietenește pe spate, atât de tare, încât am început să tușesc.

— Întotdeauna ai fost cel mai bun partener de bătaie pe care l-am avut, spune el.

— Mănânci rahat, Nouă.

Râde.

— Ne vedem acolo, Johnny.

Nouă pleacă și mă lasă singur pe puntea de observare. Îmi fixez pumnalul din Voron la centură. Ne apropiem de Virginia de Vest. Ar trebui să cobor de aici și să mă pregătesc. Stau și mă gândesc la ce mi-a spus Nouă. Are dreptate? Nu-mi pasă ce se va întâmpla cu mine? Încerc să-mi imaginez ce va fi după — o lume în care noi suntem învinși de Setrákus Ra, iar eu încă mai trăiesc. Obișnuiam să visez cu ochii deschiși, pentru asta trăiam. Să îl ucid pe Setrákus Ra.

Acum, nici nu mai pot să-mi imaginez.

Nu simt frica în mine. Cred că frica este înrădăcinată în previziune, în gânduri. Frica vine când te temi că lucrurile nu vor merge așa cum ți-ai planificat, că ceva te va face să suferi, că va veni tristețea... Toate acestea dispar când accepți finalitatea.

Când știi că nu există viitor, nu mai este atât de rău. Te eliberezi.

Vreau să cobor de pe puntea de observare, dar dau peste Marina. Stă pe scări, cu brațele încrucișate, uitându-se la prietenii noștri care se familiarizează cu nava de luptă. Știu exact la cine se uită.

Cinci. Stă la una dintre stațiile care controlează armamentul, cu spatele puțin cocoșat, executând niște verificări în timp ce Malcolm și Sam privesc. Probabil că a simțit-o că-l privește, dar preferă să-i îndure privirea decât să i-o întoarcă. Când mă apropii, simt aerul din jurul ei puțin mai rece.

Marina se uită la mine încruntată.

— Știu deja ce vrei să-mi spui, îi zic. "Nu putem avea încredere în el. E periculos." Sunt de acord cu tine.

— Iar eu știu deja ce o să-mi răspunzi. "El este un rău necesar. Inamicul dușmanului meu este prietenul meu. La vremuri disperate, măsuri disperate."

— Spune-mi că nu folosesc atât de multe clișee. Marina se încruntă din nou la mine. Îmi frec mâinile pentru a le încălzi. Marina, el a salvat multe vieți la Patience Creek. Inclusiv pe a mea.

— Mda, am auzit de… performanța lui. Sam mi-a spus că îi plăcea ceea ce făcea, că în loc s-o omoare pe Phiri, el a preferat să-i măcelărească brațul. Dacă devenim nemiloși și brutali, oare putem învinge cu adevărat?

Mă gândesc la câți mogi am ucis în timpul atacului meu asupra acestei nave. Apoi îmi amintesc cum s-a uitat Cinci la mine când am vorbit pentru prima dată cu el la Patience Creek. Când mi-a spus că acum sunt ca el.

O umbră trebuie să fi trecut peste chipul meu, pentru că Marina și-a pus mâna pe brațul meu.

— Îmi pare rău. Nu vreau să-ți țin prelegeri. Vreau doar să nu uităm că, în ceea ce-l privește pe Cinci, uciderea dușmanului comun nu îl face și aliatul nostru. Al folosi ca armă nu înseamnă că salvează vieți de bunăvoie.

— De obicei, sunt de acord cu tine. Dar nu și acum.

Marina dă din cap încet, resemnată cu faptul că va trebui să lupte alături de Cinci.

— Și după aceea, John? Va plăti pentru ceea ce a făcut?

Același cuvânt. "După". Îmi întorc privirea în altă parte.

— După aceea, va depinde doar de tine, îi spun.

Marina începe să-mi pună o altă întrebare, dar deja pornesc să cobor treptele. Când ajung pe puntea de comandă, Adam îmi face semn.

— Aproape am ajuns, mă anunță el. Nu vreau să ne apropiem prea mult, în caz că au nave-cercetași.

— Bine, îi spun și mă uit la Ella. Ea stă la una din stații și își masează tâmplele. Ai reușit să faci harta aia?

— Da. Am scanat-o. Malcolm m-a ajutat s-o fac la o scară estimativă.

Malcolm mimează că scoate de pe cap o pălărie imaginară.

— S-o vedem, spune Adam.

O secțiune a imensei ferestre care se întinde din podea până în tavan devine opacă și, după o secundă, apare o hartă 3D a bazei mogadoriene din interiorul muntelui. Harta nu este tocmai de cea mai bună calitate, ținând cont de faptul că Ella și Malcolm au făcut-o manual și din memorie. Dar este exactă. Detaliile hărții au fost extrase de Ella din amintirile mele, ale lui Nouă, Șase, Sam și Adam. Noi am mai fost în interiorul bazei din munte; avem viziuni cu interiorul, chiar dacă acestea sunt presărate cu panică, haos sau tortură. Ella a stat câteva minute cu fiecare dintre noi, a scos acele amintiri și le-a transformat în ceva tangibil.

— În regulă. După ce ne ocupăm de *Anubis*, atacăm aici. Le indic intrarea în peșteră. Deși intrarea în peșteră este la nivelul solului, ea apare ca un punct pe la jumătatea hărții. Mogii au săpat în munte atât în sus, cât și în jos, în adâncul muntelui. Mai avem un singur dispozitiv, care e conectat la nava Lexei. Ea ne va trece prin câmpul de forță al bazei, apoi se va retrage la o distanță sigură până când vom avea nevoie să ne recupereze. Acolo vom merge eu, Șase, Marina, Nouă, Adam, și Cinci.

Sam se încruntă, exact cum mă așteptam.

— Ia stai puțin… Și noi, ceilalți, ce ar trebui să facem?

— La început, Ella va ține legătura telepatic între cele două grupuri. Dacă Setrákus Ra ne ia Moștenirile, a doua echipă o va aduce pe Ella să-și folosească *Dreynen* și să ne mai dea o șansă. Ella încuviințează dând din cap, deși nu este încântată de ideea de a-l înfrunta din nou pe străbunicul ei. Până atunci, voi, restul, veți zbura cu nava asta și veți distruge tot ce iese din muntele acela, în afară de noi, normal. Sam, cu Moștenirea ta, ne vei ajuta mai mult de aici.

Nouă pocnește din degete spre Rex și îi atrage atenția mogadorianului cu ochii mari.

— Să nu dea dracu' să faci vreo prostie. Tovarășul meu, Sam Goode, te va ucide imediat.

Sam oftează și se uită la Rex liniștitor.

— Nu te voi ucide, spune Sam, apoi reconsideră imediat cele spuse. Adică, o să încerc, dacă încerci ceva, dar mi se pare că ești un tip de treabă, așa că, da, să nu faci vreo prostie. Altfel, te fac praf.

Adam îl bate pe Rex pe umăr, care, brusc, devine foarte interesat de harta din fața lui.

— Când vom intra în câmpul de forță, pe acei cincizeci de metri, ne așteptăm să întâmpinăm rezistență masivă până la intrarea în peșteră, îmi continui eu expunerea planului. Vom fi nevoiți să folosim forța brută.

Cinci și Nouă zâmbesc.

— Cu excepția lui Cinci, continui eu, iar lui Cinci îi pică fața.

— Ce? face el.

— Tu vei zbura cu Șase și Adam direct spre intrarea în peșteră… invizibili.

Șase se uită în direcția lui Cinci.

— O să fii întreg la cap în clipa aia, da?

— Da, răspunde Cinci sec. Se uită fix la hartă și oftează. O strategie bună.

— Nu ți-am cerut părerea, îi zice Marina.

Trec repede mai departe, ca să nu se încingă atmosfera.

— Odată ce vor intra, Șase și Adam vor încerca să dezactiveze scutul bazei. Arăt pe hartă spre o secțiune de deasupra intrării. Nu știm sigur unde este camera de comandă, dar Adam crede că ar putea fi aici. Cât timp cei doi se ocupă de treaba asta, Cinci îi lovește pe mogi din spate.

Sam ridică o mână.

— Și noi, ceilalți, ce facem aici?

— După ce scuturile vor fi dezactivate, sperăm să ne oferiți suport aerian. Veți avea tunul principal gata de tragere.

— Avem un munte de pus la pământ, adaugă Șase.

— Exact. Îl vom îngropa pe Setrákus Ra acolo. Dar mai întâi trebuie să ne asigurăm că experimentele lui sunt distruse. Arăt spre adâncul muntelui, trasând peste coridoarele și pasarelele

înguste săpate în stâncă. Îmi amintesc de sunetele care veneau din adâncul peșterii, când am fost ultima dată în baza săpată în munte — urlete de animale, țipete de tortură. Bănuim că Setrákus Ra este undeva pe aici, în jos. Acolo sunt cuvele. Acolo face experimentele.

— Presupun că nu va veni să ne salute când îi vom bate la ușă, spune Nouă.

— Ai dreptate, îi zic. Dar s-ar putea să iasă la luptă. Oricum ar fi, el trebuie distrus împreună cu tot ce este acolo. Până la răsăritul soarelui, nenorocitul va fi cenușă pe fundul unui mare crater.

— Faci ca totul să pară atât de ușor, murmură Cinci.

— Nu va fi deloc ușor, îi spun. Dar o putem face. *Trebuie* s-o facem.

— Asta e pentru toți și pentru toate câte ne-a făcut, adaugă Șase.

Simt cum unii dintre prietenii mei mă privesc cu nerăbdare. Încerc să mă gândesc la ce fel de discurs le-aș fi ținut în urmă cu câteva zile, când Sarah mai era încă în viață.

— Uitați…, nu știu ce aș mai putea să spun. Am ajuns până aici împreună și vom trece prin asta tot împreună. Nu mai fugim, nu ne mai ascundem, gata cu vorbăria. Luptăm până la capăt.

Toată lumea încuviințează dând din cap. Mă uit la fiecare din ei, îi privesc în ochi și sunt uimit de cât de calm mă simt. Mă uit dincolo de harta afișată, prin imensa fereastră, în întunericul nopții. Stelele strălucesc.

A sosit timpul.

— Mă duc să cercetez nava *Anubis*, le spun. Vă anunț când puteți să vă apropiați în siguranță.

— Ai grijă, îmi spune Marina, iar cuvintele ei sunt ca un ecou venit și din partea celorlalți.

— Adam, vrei să mă ajuți cu sasul[11]? îl întreb în timp ce trec pe lângă el. Mogadorianul ridică din sprâncene mirat, surprins că îi cer să mă ajute la o treabă pe care știe că o pot face singur. Totuși, nu zice nimic. Încuviințează din cap și mă urmează.

Mergem împreună pe holurile goale ale navei de luptă. Semnele atacului nostru încă sunt vizibile, cenușa mogadoriană scârțâind sub picioarele noastre. Adam nu spune nimic, mă așteaptă pe mine să vorbesc primul.

— Ascultă…, îi spun, după ce mă asigur că ne-am îndepărtat suficient de cei cu auzul îmbunătățit. După ce dezactivați scutul de forță, vreau să te întorci aici, pe nava noastră de luptă.

— Bine…, spune Adam.

— E posibil ca lucrurile să nu meargă așa cum vrem noi. Dacă se va întâmpla asta, te voi anunța telepatic. În acel moment, indiferent ce se va întâmpla, indiferent cine de la bordul navei va încerca să te oprească, trebuie să tragi cu tunul principal al navei. Să distrugi muntele. Să-l ștergi de pe fața pământului. Nu contează dacă unii dintre noi sunt încă înăuntru. Setrákus Ra și experimentele lui nu trebuie să mai vadă răsăritul soarelui.

Adam se oprește în mijlocul holului și mă prinde de braț.

— Tu vorbești serios?

— Știi bine că da.

Își retrage mâna de pe brațul meu și continuă pe un ton măsurat.

— De ce… de ce îmi ceri mie să fac asta, John? Pentru că sunt mogadorianul rece și fără inimă? Pentru că nu îmi pasă ce se întâmplă cu voi?

— Nu, îi spun și îl prind de umeri. Știu că îți pasă, Adam. Știu că asta te va distruge. Dar tu știi că am dreptate. A-l opri pe Setrákus Ra este mai important decât… decât orice. Dacă lucrurile se înrăutățesc mai mult decât sunt deja, vei apăsa pe trăgaci.

Adam se uită în ochii mei pentru câteva secunde, apoi își întoarce privirea în altă parte. Se dă înapoi, iar mâinile mele cad de pe umerii lui.

---

[11] Compartiment cu presiune controlată între două seturi de uși paralele, care a permite deplasarea între zone cu diferite presiuni. (N. Tr.)

— Bine, John, spune el sec.

— Bine.

De fapt, nu aveam nevoie să mă ajute cu sasul.

Trec singur prin portul de andocare, deschid sasul și zbor în noapte. Spațiul vast trece pe sub mine, tăcut și neatins. Vântul îmi flutură hainele, răcindu-mi transpirația de pe spate.

Muntele se ridică înaintea mea. Întunecat. Așteptându-mă.

Devin invizibil.

Anubis plutește deasupra muntelui, ca un gardian insectoid. Corpul metalic al navei reflectă lumina lunii. Proiectoarele din pântecele navei cercetează muntele, zona defrișată din fața intrării în peșteră și pădurile rare din jur. Mogadorienii ne așteaptă. *Anubis* se învârtește încet deasupra vârfului muntelui, dând târcoale la fel cum a făcut în New York.

De data asta, nu fug.

Din buzunarul de la spate scot telefonul satelitar, formez numărul și îl apelez pe Lawson. Îi spun doar două cuvinte.

— Deschideți focul.

Nu ascult răspunsul lui. Știu ce urmează să se întâmple. În curând, armatele din întreaga lume vor începe contraatacul.

Dau drumul telefonului, lăsându-l să se zdrobească în pădurea ce se află la câteva mile sub mine. Nu mai am nevoie de el. Gata cu vorbăria, gata cu politica.

O contactez telepatic pe Șase.

***Anubis** este deasupra muntelui. Pregătește-te.*

Privesc în direcția din care am venit. Nava noastră de luptă este prea departe pentru a fi văzută, dar nu și norii de furtună. Denși și întunecați, norii acoperă stelele, distrugând ceea ce mai devreme era o noapte cu un cer perfect senin. Un fulger tremură printre ei, vântul se întețește și aud grindina căzând în depărtare. Norii negri vin spre mine, spre *Anubis*.

Va fi o furtună cum nu au mai văzut mogadorienii în toată existența lor.

Venim.

Capitolul 26 (Șase)

— Rex, ia altitudine, spune Adam. Vreau să venim peste ei de sus. E bine așa, Șase?

— Da, îi răspund printre dinți. Ne-am camuflat.

Stau pe puntea de comandă a navei noastre de luptă în fața imenselor ferestre, cu mâinile ridicate în aer, mișcându-mi degetele. Văd reflexiile celorlalți în geam, dar sunt concentrată pe ceea ce se întâmplă afară. Trag de firele nevăzute ale atmosferei pe care numai eu le simt și mângâi vântul care mi se supune. Dacă nu ar fi fost sticla groasă din fața mea, aș fi putut atinge norii pe care i-am creat.

Am invocat o furtună. O furtună mai mare decât am reușit să creez vreodată. De-a lungul anilor, m-am bazat doar pe fulgere, vânt puternic, nori apăruți brusc — efecte rapide. Nu puteam să mă împotrivesc Mamei Natură. Niciodată nu am mai fost nevoită să invoc și să susțin un asemenea front atmosferic masiv.

Dar, așa cum obișnuia să spună Katarina, *descoperirea se naște din disperare*.

— Vizibilitatea este foarte proastă, îi spune Rex lui Adam.

— Este în regulă, răspunde Adam. Știm unde mergem, iar ținta noastră e greu de ratat. Continuă să iei altitudine.

Ella stă lângă el, concentrată, văzând tot ce vede și John.

Am învăluit nava noastră în nori de furtună și ceață. Fulgerele luminează chiar în fața noastră, ochii mă ustură de la strălucirea lor. Nava noastră este mare, dar furtuna mea este și mai mare. Se întinde pe aproape o milă în toate direcțiile, ca o maree ce se întinde pe tot cerul. Adam a pornit dispozitivul de bruiat radarul care, în combinație cu energia statică a fulgerelor, probabil că a dat peste cat toți senzorii lui *Anubis*. Ei știu că venim, asta e sigur, dar nu știu unde anume ne ascundem în furtună. Și când vor afla, va fi prea târziu.

Marina stă lângă mine. E gata să-mi tamponeze fruntea cu gheață. Deocamdată, îmi șterge doar transpirația.

— Te descurci foarte bine, Șase, îmi spune Marina.

Abia când încerc să-i zâmbesc și îmi aud dinții clănțănind în gură îmi dau seama că tremur.

Mă concentrez mai tare. Furtuna crește în intensitate. Se face tot mai mare.

Afară, vântul urlă, tunetul bubuie.

— Imaginați-vă ce fețe fac ăia, comentează Cinci de la consola lui. Probabil că au făcut pe ei.

— Taci, îi răspunde Nouă automat.

Furtuna ajunge la *Anubis*. La început, norii se lovesc de scutul de forță rămânând la o sută de metri de navă.

— Furtuna le poate străpunge scutul? întreabă Sam.

— Hai să vedem, spune Adam. Toarnă pe ei, Șase.

Prind cu mintea un fulger, unul mic, de probă, și îl arunc spre câmpul de forță al lui *Anubis*. Săgeata de electricitate este respinsă de tehnologia mogadoriană.

— Nu pare să-l fi străpuns, zice Rex neliniștit.

— Nu contează, îi răspund printre dinți. Suntem suficient de aproape. Nu trebuie să le sparg câmpul de forță. Îi învălui.

Las norii și ceața să învăluie nava *Anubis*, pe noi ascunzându-ne, pe ei orbindu-i în interiorul propriului lor câmp de forță. Apoi, o iau de la început. Rotesc mâna stângă deasupra capului, adunând vântul într-un vârtej, creând presiune. De data asta, furtuna se formează în interiorul scutului lor.

— Aerul… Aerul îmi aparține, spun printre dinții strânși.

Vântul urlă, presiunea scade. Formez o tornadă suficient de puternică încât să scoată copacii din rădăcini și să miște tunurile din corpul lui *Anubis*. Învârtesc vântul cu atâta forță, încât mă ia amețeala. Tornada se împarte în două, apoi încă o dată. Trei mici tornade forțează armura metalică, împingând

nenorocita de navă în jos, spre pământ. Pornesc ploaia și, lângă mine, Marina își pune mâinile pe geam, Ea îngheață apa ce se revarsă peste *Anubis*, adăugând o greutate în plus și sperând să-i blocheze unele funcții mai importante.

— Se retrage! strigă Rex. *Anubis* se retrage!

— Asta nu e bine, spune Adam. Șase trebuie să mențină furtuna în interiorul scutului lor, ca să le distrugă sistemele.

— Țineți-mă… cât mai aproape de ei, le spun.

Cu cât Anubis se îndepărtează, cu atât îmi este mai greu să mențin furtuna în jurul navei. Frontul atmosferic este imens, fiecare fenomen necesitând concentrare. Pentru a ne păstra camuflajul și forța atacului, trebuie să fim la cel mult o sută de metri de *Anubis*.

Cu coada ochiului văd că ceva roșu-strălucitor explodează în afara navei noastre. O secundă mai târziu, se întâmplă din nou. Parcă ar fi niște artificii care se sting.

— Trag în noi! strigă Sam.

— Trag ca orbii, îi spune Adam calm. Stai liniștit, nu ne pot vedea…

O explozie. Puntea de comandă se zguduie, întreaga navă vibrează. Am fost loviți. Pentru o clipă, totul se colorează în roșu. E scutul nostru de forță, care s-a activat ca răspuns la proiectilul de energie tras de *Anubis*, impactul făcând scutul să lumineze afară. Asta le-a arătat mogadorienilor unde suntem.

— Ne văd! strigă Rex disperat. Să închidem…

— Țineți-vă bine! ne avertizează Adam.

Următoarea lovitură este și mai gravă. Este o salvă de energie susținută, care ne mișcă nava din loc. Mă lovesc de Marina și amândouă cădem pe podea. Toți ceilalți se țin de ce apucă. O sirenă se pornește în interiorul navei de luptă, aceeași care suna când am atacat noi nava asta.

— Scutul a scăzut la patruzeci și opt la sută, anunță Rex.

— Patruzeci și cât? face Sam. Credeam că scuturile astea sunt impenetrabile!

— Sunt impenetrabile la armele *voastre*, îi răspunde Adam în timp ce butonează cu viteză la consola de comandă. Își reîncarcă tunul principal. Nu știu dacă vom rezista la încă o lovitură.

Nouă vine repede și ne ajută să ne ridicăm, pe mine și pe Marina. Mă doare capul și îmi dau seama că am o mică tăietură în frunte. Pentru o clipă, mi-am pierdut concentrarea și atât a fost nevoie. Furtuna a început să se risipească. Și ca totul să fie și mai rău, sub noi, *Anubis* a început să se îndepărteze de Moștenirea mea.

— Grăbește-te și fă-i praf pe nenorociți, îmi strigă Nouă.

— Duceți-mă mai aproape! le spun și îmi pun mâinile pe geamul gros.

— Ajută-mă, Rex, spune Adam. Deviază toate sistemele inutile, ca să alimentăm scutul cu energie. Du-ne mai aproape, ca să le dăm o lovitură curată cu tunul nostru.

Rex sare de la consola lui de navigare, iar Lexa îi ia locul imediat. Trăgând de manșe, ea ne menține plutind deasupra lui *Anubis*, apropiindu-ne încet și constant.

— Uite-i că vin, mârâie Cinci.

Din locul în care mă aflu văd cum din *Anubis* iese ceva, ca un roi de muște. Skimmere. Micile nave se revarsă din *Anubis* și se strecoară pe cerul nopții spre noi. Fiind echipate corespunzător, navele astea vor trece cu ușurință prin scutul nostru de forță și vor trage fără probleme asupra noastră.

— Armele gata! strigă Adam spre Malcolm și Cinci, care stau pregătiți la stațiile de comandă pentru armament. Trageți doar când îi vedeți că ies de sub protecția scutului lui *Anubis*.

— Și de unde o să știm când…? începe Malcolm.

— Acum! ordonă Adam.

Nava noastră începe să se zguduie când Malcolm și Cinci descarcă tunurile auxiliare. Efectul este ca atunci când trag cinzeci de blastere mogadoriene simultan. Cinci trage cu sălbăticie, respirând

zgomotos, în timp ce Malcolm își urmărește țintele calm. Este suficientă o lovitură pentru a doborî un Skimmer, dar sunt foarte multe.

Observ că unele Skimmere care vin spre noi cad fără a fi lovite de noi. De fiecare dată apare o strălucire argintie, iar un Skimmer cade ca o piatră, la propriu. John este acolo, zboară invizibil, folosindu-și *Împietrirea* pentru a ne apăra.

— Mai aproape! strig peste umăr, adunând vântul din nou.

— Imediat, răspunde Adam. Rex, cum stăm cu scutul?

Rex butonează repede tastatura, apoi răspunde îngrozit.

— Eu… Îmi pare rău; nu pot să rutez energia. Eu sunt doar navigator, nu mă pricep la asta.

— Nenorocitule, ne sabotezi? mârâie Nouă.

— Nu! Jur! Mai am nevoie de un minut sau două…

— Lasă-mă pe mine! spune Sam și își șterge fruntea de transpirație. Toată puterea în scut! Comandă el.

Sirena se oprește.

Tunurile se opresc și ele din tras.

Pierdem altitudine.

— Spune-mi că nu ai oprit nenorocita de navă! strigă Lexa.

— Ăăă, eu…, începe Sam.

— Toată puterea în scut, repetă și Rex, de parcă am fi condamnați. “Toată puterea în scut” înseamnă că nu mai putem zbura!

— O rezolv imediat, face Sam, apoi se uită la Adam.

— Restabilește energia pentru motoare, îi spune Adam calm. Cu asta trebuie să începi, Sam.

— Energie către motoare! strigă Sam.

Nimic. Sam repetă comanda, dar nava ori nu-l ascultă, ori Moștenirea lui Sam nu funcționează. În spatele meu, Rex butonează de zor.

Ne prăbușim.

Picioarele mi se ridică de pe puntea de comandă. Marina se prinde de mine, iar Nouă pune mâna pe ea. Datorită Moștenirii de *Antigravitație*, Nouă a rămas cu picioarele lipite pe podeaua punții de comandă. Îmi păstrez concentrarea asupra furtunii, chiar dacă ne prăbușim direct peste *Anubis*.

— Hai, găleată mogadoriană! strigă Sam. Pornește motoarele! Fă ceva!

— Așteaptă, spune Adam, uitându-se pe fereastră la ceea ce văd și eu. Este în regulă. Suntem bine.

Un proiectil de energie vine spre noi, tras din tunul principal al lui *Anubis*. Scutul nostru prinde viață. Geamul din fața mea, gros cât un zid de cărămidă, începe să se crape.

— Scutul rezistă! spune Rex. Rezistă cu greu.

— Cred că tocmai ne-ai salvat fundurile, Sammy, face Nouă. Pentru câteva minute, oricum.

— Încă ne prăbușim, idioților, adaugă Cinci.

— Asta e bine, spune Adam. O să le dăm lovitura de grație. Șase?

— Da?

— Am nevoie de toată puterea ta. Doboară-i.

Plonjăm spre *Anubis*. Mă concentrez. Un Skimmer se lovește de corpul navei noastre și explodează. Simt vântul cum șuieră prin crăpăturile geamului din fața mea.

E vântul meu, care prinde viteză afară.

Ne apropiem tot mai mult. Ne prăbușim.

Îmi ridic mâinile și le mișc prin aer. O tornadă, apoi încă una. Marina transformă apa ploii în bucăți masive de gheață. Toate acestea le împing spre *Anubis*, întreaga forță a naturii smulgându-i bucăți din armură și distrugându-i tunurile auxiliare.

Văd energia acumulându-se în tunul lor principal. Roșu strălucitor, ca ochiul unui taur. E ca și când ai înroși vârful unui ac. Comand unui fulger să lovească acolo. O străfulgerare, un vuiet electric și tunul lor explodează într-o minge de foc. Odată cu tunul dispare și o mare parte din navă. Alte explozii mai mici prind viață de-a lungul navei de luptă.

Anubis se înclină.

— Nu te opri! strigă Rex. Le poți distruge toate sistemele!

Trimit fulgere direct în cabina de pilotaj, prin fereastra în fața căreia aș fi putut sta eu, dacă nu aș fi fost pe puntea asta de comandă. Îmi ghidez vântul să intre acolo, distrugând totul. Mogii sunt aspirați în întunericul nopții, înghițiți de tornada mea.

Ne vom prăbuși peste ei. Cele două câmpuri de forță se vor ciocni. Nu știu ce naiba se va întâmpla atunci.

Nouă mă ține cu o mână de talie, cu cealaltă o ține pe Marina. Stă cu picioare înfipte în podea și ne ține ferm.

— Auzi, dacă va fi să mor, să știi că asta e cea mai proastă poziție…

Mi-aș dori să-l pot plesni. Toată furia mea, anii de suferință și frică…, toate acestea le canalizez în această furtună. Tornadele sunt suficient de puternice încât să smulgă copacii de pe versantul muntelui și să-i trimită spre *Anubis*, dar se aprind ca niște torțe când se lovesc de câmpul de forță al navei.

Până când unul trece.

— Scutul lor a căzut! strigă Rex.

— Probabil că i-ai lovit rău, îmi strigă Adam. Continuă! Țineți-vă bine!

Ne ciocnim de *Anubis*. Cele două câmpuri de forță se dezintegrează, metalul scoate un sunet de îmi vibrează toate oasele. Pe puntea noastră de comandă izbucnesc mai multe incendii, consolele explodează, iar Marina se desprinde de Nouă ca să le stingă cu gheață.

Anubis se înclină periculos pe o parte.

Se duce în jos.

O coloană de foc se ridică atunci când *Anubis* atinge câmpul de forță de la baza muntelui, nava ricoșând și căzând la pământ. *Anubis* se învârtește bezmetică prin pădure, doborând copacii, lăsând o tranșee adâncă.

— Propulsoarele! strigă Adam. Sam, avem nevoie de propulsoare.

— Navă! Pornește propulsoarele! Nu se întâmplă nimic. La naiba!

— Ella, încerc să-mi imaginez cum funcționează…

Asta e. Aceeași șmecherie pe care am folosit-o la Cascada Niagara.

— S-a făcut, spune Ella imediat. Gata, Sam, ți-am trimis-o.

— Ăăă… propulsoarele! Navă, pornește propulsoarele!

Funcționează. Nava se supune.

Ne redresăm. Nu ne mai prăbușim. Freamătul din stomacul meu se liniștește.

Furtuna se calmează și ea. Sub noi, doar resturi în flăcări.

Pe puntea de comandă toată lumea izbucnește în urale. Marina mă îmbrățișează. La fel și Nouă, dar lui îi trag un cot în stomac.

Încă nu s-a terminat.

Privesc prin fereastra crăpată. Plutim deasupra muntelui acum, la câteva sute de metri de câmpul de forță. Întreaga zonă este luminată de tranșeele în flăcări lăsate de *Anubis*. Îi văd. O hoardă de mogadorieni iese din peștera de la baza muntelui, cu blasterele îndreptate spre nava noastră.

Poate că doar mi se pare mie, dar am impresia că nenorociții ăștia arată înspăimântați.

Capitolul 27 (John)

Încerc să nu mă holbez prea mult de distrugerile provocate de prăbușirea navei *Anubis*. Încă mai sunt multe de făcut, dar mă înfior când văd nava de luptă mogadoriană făcută bucăți, împrăștiată toată pe versantul muntelui.

Încă invizibil, zbor sub un Skimmer care a supraviețuit ciocnirii titanice dintre cele două nave de luptă și lansez un torent de gheață asupra motoarelor. Mica navă cade ca o piatră, direct peste mogadorienii adunați grămadă la intrarea în peștera de la baza muntelui.

Acum, cerul e liber. M-am ocupat de toate Skimmerele care au reușit să scape de tirul navei noastre.

În dreapta mea apare o explozie. Mogii de sub mine nu par fericiți. Unii trag cu blasterele, iar alții trag cu ceva asemănător cu bazooka. Nimic nu penetrează scutul de forță al navei noastre.

Nu sunt pregătiți pentru un astfel de atac. Și de ce ar fi? Câmpul de forță al bazei lor, ca să nu mai vorbim de armele lor, sunt suficiente pentru a respinge orice atac din partea oamenilor.

Prea multă încredere te omoară.

Zbor la adăpostul câmpului de forță al navei noastre și mă întorc la bord. Toată lumea mă așteaptă în portul de andocare.

Sunt ud de la ploaie și am sânge pe gât. Rana de la gât mi s-a deschis când am folosit *Împietrirea* pentru a doborî Skimmerele, de la vântul puternic al lui Șase sau când m-am ferit de proiectilele de energie lansate de *Anubis*.

Șase arată la fel ca mine. Părul îi stă în toate direcțiile, de parcă ar fi fost în mijlocul furtunii, și e transpirată și obosită.

— Până acum, totul e bine, spune ea.

— A fost cea mai tare furtună pe care am văzut-o vreodată, îi spun.

Lexa este deja în cabina navei sale, cu Marina înarmată până în dinți. Adam stă în spate, cu un blaster mogadorian pe genunchi. Evită să se uite la mine. Observ mișcare în buzunarul lui de la piept și îmi dau seama că îl are cu el pe Praf, himera în formă de șoarece gri așteptând momentul luptei. Nouă se așază lângă Adam, iar Bernie Kosár se tolănește lângă el. Cinci se oprește lângă mine și Șase, unicul său ochi privind la *spectacolul de lumini* de afară.

— Ne vor face bucăți în prima secundă când vom ieși de aici, spune el.

— Nu și dacă le dăm altceva în care să tragă, îi răspund.

Eu și Șase îi facem semn lui Cinci să urce în navă.

— Gata de plecare? o întreb pe Lexa.

— Oricând.

Sam și Rex, acum însărcinați cu pilotarea navei noastre de luptă, ne-au poziționat astfel încât ușile portului de andocare să fie chiar deasupra hoardei de mogadorieni de sub noi. Mogii sunt îngrămădiți în zona din fața intrării în munte, trăgând din interiorul câmpului de forță. Nu au cum să penetreze apărarea noastră, dar asta nu-i împiedică să încerce. Cred că i-am înnebunit când le-am doborât nava amiral.

— În regulă. Cei care aveți *Telekinezie*, apucați câte un Skimmer. Să le aruncăm peste ei. Lexa…

— Mă folosesc de Skimmere ca acoperire, îmi termină ea gândul. M-am prins, John. Căderea nu va dura mai mult de zece secunde.

Nouă își trosnește degetele de la mâini.

— Suntem gata.

Ne folosim de *Telekinezie* pentru a împinge Skimmerele din portul de andocare. Pentru mogii de jos, pare că sunt bombardați de propriile nave. Lexa decolează fără probleme. Dacă nu ar fi fost noapte,

dacă nu ar fi fost tot acest haos, poate că mogii ar fi deosebit nava noastră de celelalte. Dar așa, trag ca disperații în tot ce vine peste ei; întunericul prinde viață de la energia blasterelor.

La bordul navei domnește o liniște ciudată.

Pentru o clipă, suntem în cădere liberă. Ne ținem bine de mânerele scaunelor sau de hamurile de siguranță. Încasăm câteva focuri de blaster, dar nu e nimic care să ne îngrijoreze.

Primul Skimmer lovește câmpul de forță și explodează deasupra mogilor. Nimic nu trece prin el, desigur. Asta nu îi împiedică pe dobitocii de mogi să fugă și să se ascundă. Mingi de foc pun în evidență câmpul de forță când trecem prin el.

— Am trecut, spune Lexa.

În ultimul moment posibil, Lexa redresează nava din căderea liberă. Aterizează peste câteva zeci de mogi, zdrobindu-i. Acum, pentru că suntem singura navă care a trecut prin câmpul de forță, mogii își concentrează focul asupra noastră. Nouă deschide rampa cu o lovitură de picior, salutându-i pe mogi.

— Să mergem! strigă el printre focurile blasterelor care îi fluieră pe la cap.

Cinci se repede spre Șase și Adam, îi prinde pe fiecare cu câte un braț și zboară cu ei. Devin invizibili aproape imediat. Cinci este un zburător priceput; am încredere că vor trece nevătămați prin hoarda de mogi și vor ajunge cu bine la intrarea în peșteră.

De restul ne ocupăm noi: eu Nouă, Marina și BK.

Niciunul dintre noi nu spune nimic. Ne avântăm în haos, direct spre sutele de mogi pregătiți să ne ucidă. Am mai făcut asta și altă dată.

Imediat ce ne îndepărtăm de rampă, Lexa scoate nava în afara pericolului. Totuși, nu își ia zborul direct; descrie un cerc și omoară primul val de mogadorieni. Îi sunt recunoscător pentru asta.

Blasterele trag în toate direcțiile. Odată cu haosul creat de plecarea Lexei, din cauza exploziilor de deasupra lor și a faptului că sunt înghesuiți în fața intrării în peșteră, mogii trag mai mult unii în alții. Chiar și așa, Nouă și Marina nu pierd vremea și le smulg armele cu *Telekinezia*. Curând, plouă cu blastere peste mogi.

Îmi dezlănțui *Împietrirea* peste primul val de mogi. Imediat, Marina lansează un baraj de țurțuri asupra mogilor împietriți. Corpurile lor se fac bucăți, iar Nouă le prinde cu *Telekinezia* și le învârtește în jurul nostru. E ca și când am fi înconjurați de o ploaie de meteoriți din bucăți de mogi, apărându-ne de focurile blasterelor.

Printre mogi sunt și câțiva pikeni. Bestiile se reped spre noi, iar în haosul acela, îi calcă în picioare pe *cultivați*. Creaturile sunt hidoase așa cum le știu: corp musculos, de parcă cineva a încrucișat un taur cu o gorilă, cu colți și gheare imense, pielea cenușie… Îmi amintesc de Paradise, când o astfel de creatură m-a înspăimântat de moarte și era să ne omoare.

Acum, rămân ferm pe poziție.

Din ambele mâini, trimit un jet de foc spre cel mai apropiat piken. Fiara urlă, cuprinsă de flăcări. Îl prind cu Telekinezia și îl arunc înapoi în mulțime, sperând să mai omor niște mogi înainte să se dezintegreze.

Bernie Kosár se repede la al doilea piken. Vechiul meu prieten a ales una dintre formele sale preferate de luptă: aripi puternice, corp de leu, cap de vultur — un grifon. Cu o bătaie din aripi, se poziționează deasupra pikenului și își înfige ciocul în coloana vertebrală a bestiei.

Un alt piken o atacă pe Marina. Nouă se pune în fața Marinei și lovește bestia în bot cu un pumn. Apoi îi prinde maxilarul și trage, despicându-i capul în două. Nouă și-a sfâșiat brațul în colții pikenului, dar Marina îl vindecă imediat.

Lansez o minge de foc spre mogi. Când tirul blasterelor se intensifică, îmi folosesc *Împietrirea*. Înaintăm, câștigând teren. Mogii încep să se retragă spre intrarea în peșteră.

Dar asta nu durează mult. Cinci apare în spatele lor, cu corpul complet din oțel, ținând un blaster într-o mână și lama sa în cealaltă. Omoară o grămadă de mogi înainte să se ridice în aer. Cu un sadism

de nedescris, Cinci se repede în hoarda de mogi, zdrobindu-i cu corpul său metalic, înjunghiind tot ce mișcă în jurul lui, ridicându-se din nou în aer și luând-o de la capăt.

John, se aude o voce calmă în mintea mea, contrar nebuniei din jurul meu. Este Ella. *Șase spune că a dezactivat câmpul de forță*.

Mă uit în jur. Am înjumătățit numărul mogilor, dar tot mai sunt destui. Am arsuri de blaster peste tot, dar mă vindec repede. Nouă și Marina au nevoie să se vindece constant. Cinci e singurul care pare fericit și cred ar vrea s-o țină așa toată noaptea. E timpul să terminăm cu asta.

Marina, îi spun telepatic. *Am nevoie de un iglu*.

Marina reacționează imediat. Creează o cupolă din gheață peste ea și Nouă, groasă și robustă. Îmi folosesc *Împietrirea* și transform gheața în granit, apoi intru repede în iglu. BK ni se alătură și el. Cinci vede ce facem și pufnește pe nas. În loc să vină lângă noi, el pur și simplu zboară și se îndepărtează de câmpul de luptă. Mogii vin spre noi, dar eu și Marina sigilăm repede intrarea.

— Frumos, buncăr, comentează Nouă în întuneric.

Deschideți focul, îi transmit Ellei.

Stăm toți patru înghesuiți în igluul de piatră în timp ce nava noastră de luptă trage cu tot ce are în mogii din jurul nostru. Pământul se cutremură, aerul din interior se încălzește suficient de tare încât Marina este nevoită să genereze un câmp de frig, ca să nu ne fierbem. Apar fisuri în structura noastră improvizată, dar le sigilez rapid cu Moștenirea mea.

Totul durează cam treizeci de secunde.

Când bombardamentul se oprește, Nouă lovește capacul igluului cu *Telekinezia* s-a. Afară, pământul din jur este complet ars. Un nor de praf gros plutește în aer, iar peste tot sunt bucăți de blastere topite și răsucite.

Intrarea în peșteră este liberă.

Cinci plutește deasupra noastră.

— Nici înăuntru nu au mai rămas mulți, spune el cu în zâmbet dement. Au intrat în panică atunci când ai doborât *Anubis* și au ieșit repede pentru a-l onora pe Liderul Iubit.

— L-ai văzut? îl întreb. Ai idee unde ar putea fi Setrákus Ra?

— Probabil se ascunde în vreo cuvă, spune Cinci dând din cap.

Mai stăm puțin ca să ne tragem sufletul, apoi pornim spre complexul săpat în munte. Locul este așa cum mi-l amintesc. Pereții din piatră gri sunt lustruiți și netezi, luminați la fiecare douăzeci de metri de lămpi cu halogen. Aerul este mai rece aici, semn că sistemul de ventilația funcționează din plin. În stânga noastră, un rând de scări săpate în piatră duc spre ceea ce credem noi a fi camera de control. În dreapta, un tunel coboară ușor, prizându-se în adâncul muntelui, ducând până la cuve.

Acolo ne așteaptă. O știu.

Câțiva *cultivați* ies din tunel. Ăștia s-au mișcat mai încet și au ratat lupta adevărată. Instantaneu, trimit spre ei o minge de foc.

Încă nu-i vedem pe Șase și Adam.

— Ce mai așteptăm? mârâie Cinci.

El și Nouă pornesc înainte, prin tunel, de parcă ar fi într-o competiție de genul "Cine ajunge primul". Marina și BK rămân lângă mine.

Șase spune să-i mai acordăm un minut, aud vocea Ellei în mintea mea.

E vreo problemă? o întreb. Sunt pe cale s-o contactez pe Șase cu *Telepatia* mea, să văd ce se întâmplă, când un strigăt de durere îmi atrage atenția în față.

— E Nouă, spune Marina alarmată.

Fugim prin tunelul care coboară. Nouă și Cinci, dornici de luptă și căutând să arate care dintre ei este mai bun, s-au îndepărtat destul de mult de noi. În timp ce alergăm, aerul devine tot mai umed și înăbușitor, mirosind puternic a carne putredă și benzină.

După un sprint rapid prin tunelul îngust, ajungem în încăperea centrală a bazei subterane. Aici, o scară coboară în spirală de-a lungul pereților stâncoși, făcând legătura cu alte zeci de tuneluri prin niște poduri arcuite din piatră. Două coloane imense se ridică din podea până în tavanul peșterii. Ultima dată când am fost aici, îmi amintesc că era plin de mogadorieni, locul acesta arătând ca un stup atunci. Acum, însă, este aproape gol.

Scara coboară încă o jumătate de milă, până la un vast lac de mâzgă neagră mogadoriană. Îmi amintesc că chestia aia era verde și mirosea a substanțe chimice, dar asta a fost înainte ca Setrákus Ra să ajungă pe Pământ și să-și înceapă experimentele. Acum sunt tot felul de mașinării acolo jos, care ies din mâzga aia neagră ca niște sonde. Chiar și de la înălțimea asta, printre bulele negre văd strălucirea albastră a energiei lorice, care apoi este dizolvată repede.

— Acolo! strigă Marina, apucându-mă de braț.

Nouă este chiar pe scara de sub noi, ținându-se cu mâinile de față. O prind pe Marina de talie și zburăm spre el.

— A apărut o chestie de undeva, mârâie el. Are fața arsă și crăpată, de parcă a fost stropit cu substanțe chimice, iar o parte din părul lui negru este alb acum. Imediat, Marina își pune mâinile pe obrajii lui Nouă și începe să-l vindece.

— Unde…?

Nu apuc să-mi termin întrebarea. Îi văd zburând sub noi. Cinci se ferește în ultima clipă de mogadorianul *neaoș* care zboară și el. Un augmentat. Îmi amintește de o fantomă, partea de jos a corpului său pierzându-se în niște umbre.

Sar și zbor pentru a-l ajuta pe Cinci. BK mă urmează, transformându-se în forma lui de grifon. Mă uit peste umăr și îl văd pe Nouă, vindecat, cum pornește în fugă pe pereți, folosindu-se de *Antigravitația* lui. Marina stă agățată de gâtul lui.

În timp ce mă apropii, mă uit mai bine la acest ultim augmentat. Îi lipsește toată partea de jos a corpului. De la talie în jos, nu e decât o umbră semisolidă. Umbra asta flutură ca o coadă de pește și îl propulsează prin aer. Partea cea mai urâtă e că îi lipsesc o parte din maxilar și din piept. Arată de parcă ar țipa continuu, un acid verde ieșind din gura lui ca dintr-un spray. Asta l-a ars pe Nouă și tot asta îl chinuie pe Cinci, acidul verde topind chiar și pielea lui metalică.

Augmentatul nu mă vede venind. E pe cale să lanseze un nou atac cu acid spre Cinci când îl lovesc cu viteză maximă, cu ambele picioare, direct între omoplați. Îl țin așa și cobor cu el vreo două sute de metri, zdrobindu-l de un pod din piatră. Augmentatul scoate un sunet de roșie strivită și nu mai mișcă.

Cinci aterizează lângă mine și își înfige lama în capul augmentatului. Presupun că a vrut să se asigure că e mort. Se uită la mine și, pentru prima dată, pe chipul lui se citește groaza.

— Ai văzut?

— Da, am văzut, îi răspund.

— De ce…? clatină din cap. Le-a promis mogilor, *mi-a promis mie*, noi Moșteniri. Cine ar vrea așa ceva?

Mă apropii de Cinci și îi ating secțiunile pe piele corodate de acid, ca să-l vindec. Se ferește la început, apoi se calmează și mă lasă să-l vindec.

— E dement, Cinci, îi spun. Ai fost luat de un dement.

— Trebuie să moară.

— În sfârșit, suntem de acord cu ceva, spune Nouă sărind de pe pasarela de deasupra noastră. Marina se dă jos din spatele lui Nouă și studiază augmentatul.

— Asta-i cea mai urâtă creatură, spune ea. A transformat creația lui Lorien în ceva… în ceva… Marina își acoperă gura cu dosul mâinii și se îndepărtează. Ajunge în fața celui mai apropiat tunel și îngheață. Oh… Doamne! exclamă ea.

Ne repezim în spatele ei.

Este mirosul care m-a izbit prima dată. Căldura de aici și apropierea de cuva cu mâzgă neagră a făcut ca duhoarea să se simtă mai tare.

În tunel sunt înghesuite cadavre. Unele au părul negru și pielea palidă, ca a mogadorienilor. Acestea sunt pe jumătate dezintegrate, deformate, cu membrele transformate în cenușă. Alte cadavre sunt, fără îndoială, umane. Arată de parcă ar fi fost stoarse. Pare că viața a fost suptă din acești oameni. La o privire mai atentă, pare că aceste cadavre umane sunt ale unor adolescenți.

Îmi amintesc că Lawson a spus că rușii i-au predat pe Garzii umani mogadorienilor. Scânteia lorică a fost scoasă din ei.

Cu gândul la asta, mai mult inconștient, mi-am scos pumnalul din Voron. Strălucește de energie roșie. Văzându-l în mâna mea, Nouă face un pas în spate.

— Ai grijă cu chestia aia, Johnny.

La vederea acelor cadavre, Nouă are ochii în lacrimi, Marina își acoperă fața, iar Cinci se holbează fără cuvinte.

Mi-am încărcat pumnalul cu *Dreynen* fără să-mi dau seama. Când am vorbit cu Ella, mă gândisem că nu ar trebui să-i copiez puterea cu *Ximic* pentru că mi se părea atât de nefiresc. Dar acum, Setrákus Ra este singurul loric pe care îmi doresc să-l omor.

Plec de acolo, nu vreau să mai văd această atrocitate, mă aplec peste balustrada scării din piatră și strig cât pot de tare spre hăul de sub mine.

— SETRÁKUS RA!

Se aude ceva deasupra noastră. Pietre și praf cad din tavan. Se simte de parcă s-ar mișca pământul. Nu-mi dau seama dacă asta e din cauza strigătului meu sau e altceva.

Și nici nu-mi pasă. Pentru că văd mișcare undeva jos. În centrul lacului de mâzgă mogadoriană.

Setrákus Ra iese din mâzga neagră, ridicându-se din adâncuri. Viermii din mâzgă nu cad de pe el, ci i se strecoară sub piele, de parcă ar căuta adăpost. Poartă armura mogadoriană roșu cu negru pe care am mai văzut-o, plină de decorații și ornamente, cu o pelerină neagră peste umeri. Capul său palid este acoperit de un păr negru. Asta e ceva nou. Nu seamănă cu niciuna dintre versiunile lui pe care le-am văzut până acum. Nu mai are nici cicatricea aceea vânătă la gât. Este mai tânăr și mult mai sănătos față de cum îl știam. Plutește cu mâinile în lateral, ca un salvator dement.

Se uită la noi și zâmbește.

— Bine ați venit! Observând tunelul în fața căruia stăm, se încruntă ironic. Vă rog, nu vă supărați pe mine din cauza acelor eșecuri. Nu erau apți să-mi primească darurile. La fel ca voi toți, nu erau pregătiți pentru Progresul…

Gata cu vorbăria.

Lansez spre el o minge de foc. Nu mă aștept să îl nimeresc; vreau doar să-mi acopăr mișcarea. Zbor spre el, nesăbuit, cu toată viteza. În spatele meu, ceilalți se pun în mișcare și ei. Acum este momentul.

Ucide sau mori.

Setrákus Ra ridică o mână, iar din palma sa se extinde ceva ca un scut. Mingea de foc este absorbită. Nu contează.

Odată ce i-am distras atenția, arunc spre el pumnalul. Îmi folosesc *Telekinezia* pentru a-i crește viteza.

Lama se înfige în umărul lui, trecând prin armură. O rană pe care nu o va putea vindeca din cauza Voronului și a Moștenirii *Dreynen*.

Doar că totul pare prea ușor. Parcă și-ar fi dorit să-l nimeresc.

— Foarte bine, John, spune Setrákus Ra cu îngâmfare. Ai reușit să stăpânești *Dreynen*.

Nu se întâmplă nimic. Încă plutește. Încă zâmbește.

— Mi-ai anulat o parte din Lorienul care încă trăiește în mine. Nu-ți voi mai putea lua Moștenirile, spune Setrákus Ra calm. Nici nu contează.

Setrákus Ra scoate pumnalul din umăr și îl aruncă spre mine. Mă feresc și, în spatele meu, Nouă îl prinde cu *Telekinezia*.

— Acum sunt dincolo de asta. Dincolo de Moșteniri. Puterile tale derivă dintr-o ființă primitivă și nu au niciun sens. Augmentările mele sunt alegerea mea, fără să fie limitate de o Entitate externă, ci doar de propriul meu geniu. Ceea ce, aș putea adăuga, este fără limite.

Rana din umărul lui nu se vindecă. În schimb, se umple cu mâzgă neagră.

Abia am timp să procesez informația asta că mă și reped spre el furios. Dacă *Dreynen* nu funcționează, mai sunt și alte modalități.

Forța brută.

Mă înfig în Setrákus Ra cu umărul. Abia dacă se clintește. Îmi aprind repede *Lumenul*, flăcările îmi cuprind pumnii și îl lovesc cu putere de două-trei ori. Se ferește cu o viteză incredibilă, mișcându-și doar capul.

Următorul pumn mi-l prinde în mâna sa. Miroase a carne arsă, dar nu pare să bage de seamă.

— După toți acești ani, spune Setrákus Ra, tu tot nu înțelegi?

Cinci îl atacă pe Setrákus Ra din spate și începe să-l înjunghie. Înfige lama în gâtul lui Setrákus Ra, în spatele lui, în obraz...

Rănile sunt sigilate rapid de mâzga neagră.

Setrákus Ra își rotește brațul liber la 180 de grade. Mâna lui se răsucește de parcă ar avea mai multe articulații și, fără să se uite la el, îl prinde pe Cinci de gât. Acum ne ține strâns pe amândoi.

— Nu mă vei învinge niciodată, își termină Setrákus Ra gândul. Ai fost trimis aici doar ca să mori.

Apoi îmi zdrobește pumnul. Simt cum îmi rupe fiecare deget, fiecare articulație. Durerea este chinuitoare. Mă împinge atât de tare încât îmi pierd controlul asupra zborului. Din fericire, Nouă sare și mă prinde de talie. Marina îngheață repede o parte din suprafața lacului de mâzgă, unde noi aterizăm în siguranță.

Nouă se uită la mine cu o privire disperată.

— John, ce… ce dracu' sunt puterile alea?

— Nu știu.

Înghit cu putere, încercând să-mi vindec rapid mâna, făcând grimase în timp ce oasele rupte se așază la locul lor.

Între timp, Setrákus Ra își aduce brațul în poziția normală, încă ținându-l pe Cinci de gât. Cinci a renunțat să-l mai înjunghie pe mogadorian, în schimb se uită disperat la degetele lui Setrákus Ra.

— Tu…, spune Setrákus Ra. Tu ești una dintre cele mai mari dezamăgiri ale mele. Puterea pe care aș fi putut să ți-o dau, băiete…

Setrákus Ra ridică mâna. Vârful degetelor sale sclipesc, fiecare terminându-se cu o gheară ascuțită ca briciul. Vrea ca noi să vedem asta. Se joacă cu noi.

Încerc să-l trag pe Cinci cu *Telekinezia*. Simt cum Nouă și Marina fac același lucru. Nu suntem suficient de puternici ca să-l tragem din strânsoarea lui Setrákus Ra.

Se aude un sunet metalic, apoi Cinci începe să urle. Setrákus Ra și-a înfipt ghearele în fața lui Cinci, tăind pielea din oțel de parcă ar fi fost unt. Îi îndepărtează pielea ca pe o mască, apoi aruncă bucata metalică a feței.

Cinci nu mai țipă. Nu știu dacă mai este conștient sau dacă mai trăiește.

— Să-ți arăt ce ai pierdut, trădătorule, spune Setrákus Ra.

Brațul lui Setrákus Ra se întinde de parcă ar fi din cauciuc și îl scufundă pe Cinci în mâzga mogadoriană. Cinci începe să se zbată; pielea lui își schimbă consistența, devenind ca mâzga aceea neagră. În timp ce privesc, părți de energie albastră sunt aspirate din Cinci și trase în mâzgă.

Durează doar câteva secunde până ce Cinci încetează să se mai zbată. Setrákus Ra îi lasă corpul să se scufunde cu totul în mâzga neagră. Duc mâna la gleznă, dar nu apare nicio cicatrice nouă. Ori Cinci

încă mai este în viață, ori Setrákus Ra și mâzga neagră au eliminat energia lorică ce i-a dat Moștenirile, iar vraja nu-l mai recunoaște acum.

O singură bulă de aer apare la suprafață, se sparge, apoi suprafața lacului negru se liniștește din nou. Nimeni nu ar putea supraviețui la așa ceva.

Setrákus Ra se întoarce spre noi. Zâmbește.

— Voi, copii, nu ați fost niciodată meniți să trăiți atât de mult. Sunteți o eroare pe care o voi remedia curând.

Capitolul 28 (Șase)

Când am ajuns în camera de control a bazei din munte, unde am găsit doar șase mogi într-un spațiu în care ar fi încăput de cinci ori mai mulți. Toți stau în fața unui perete plin cu monitoare pe care rulează imagini din exteriorul bazei. Pe acele ecrane, prietenii noștri îi decimează pe *cultivații* care protejează intrarea în peșteră.

Eu și Adam suntem invizibili. Cei șase mogadorieni nu ne aud intrând. Îl strâng pe Adam de braț, întrebându-l dacă e gata să-i doborâm. Mă bate pe mână încet de două ori. Semnalul pentru "așteaptă".

Mă uit mai atent și îmi dau seama că toți mogii sunt *neaoși*. Deși sunt înarmați cu blastere, nu par dornici să se alăture luptei.

Un *neaoș* bărbat cu un mohawk stupid îi spune ceva în mogadoriană unei femei cu părul împletit în cozi lungi. Ea îi strigă ceva înapoi. Se ceartă. Ceilalți intervin și ei în dispută.

Brusc, tipul cu mohawk îndreaptă blasterul spre femeie. Ea face la fel. În câteva secunde, toți își ridică armele, strigând în mogadoriană.

Asta-i o situație tensionată la care mă bucur să dau o mână de ajutor.

Folosindu-mi *Telekinezia*, apăs trăgaciul unui blaster, apoi un altul. *Neaoșii* dobitoci fac restul, strigând cu furie și trăgând unul în celălalt. În câteva secunde sunt morți. Câțiva încep să se dezintegreze pe bucăți.

Îi dau drumul lui Adam și devenim vizibili. Se uită la *neaoși* cu dezamăgire, oftează, apoi se întoarce la panoul de control care operează câmpul de forță.

— Pentru ce se certau? îl întreb pe Adam. La fel ca mogii de dinainte, privirea îmi este ațintită asupra luptei ce se vede pe monitoare.

— Tipul cu mohawk voia să știe cum de s-a putut întâmpla asta. Voia să știe de ce Liderul Iubit a permis ca nava *Anubis* să fie doborâtă și de ce i-a lăsat pe Garzi să ajungă până aici. Femeia a spus că Setrákus Ra a înnebunit și că augmentările nu sunt bune de nimic. Ceilalți au spus că asta este blasfemie și… Își ridică mâinile în aer, arătând că restul îl știu.

— Hmm, îi răspund, privind în jos la femeia mog. Poate că ar fi trebuit s-o ajutăm.

Spre deosebire de ceilalți, ea nu s-a dezintegrat deloc. O împing ușor cu piciorul, iar capul ei cade pe o parte. Mi se pare ciudat când îi văd morți întregi. Mă face să mă simt vinovată.

Adam clatină din cap.

— Ar fi încercat să ne omoare.

— Rex nu a încercat.

— Dacă ar fi să mai existe și alți mogadorieni simpatici ca Rex, nu îi vom găsi în focul luptei.

Adam găsește interfața potrivită și începe să apese pe butoane. Pe ecran apare un simbol — un avertisment în orice limbă. Adam scoate un sunet nervos și tastează o altă serie de comenzi.

— Trebuie să ocolesc protocolul de securitate, spune el. Vezi dacă găsești vreun card la ei.

Scotocesc repede în uniformele mogadorienilor morți. Găsesc un card din plastic și i-l dau lui Adam.

— Minunat, spune el. Introduce cardul la locul lui, trage de o manetă și se aude un sunet electric puternic. Adam se întoarce spre mine. Câmpul de forță a fost întrerupt.

— Super, îi spun. Simt cum cineva răscolește în mintea mea. Este Ella. Probabil că deja l-a anunțat pe John de reușita noastră. Bat din palme. Hai să-i bubuim.

— Așteaptă, spune Adam ezitant. Trebuie să-ți spun ceva înainte… înainte să fie prea târziu.

— Acum?

Adam dă din cap.

— John mi-a cerut să mă întorc pe navă și să distrug muntele. Dacă nu îl ucideți pe Setrákus Ra… vrea să distrug muntele chiar dacă voi veți mai fi încă acolo.

— Așa, și? îl întreb după o clipă de gândire.

— “Așa, și?” face el neîncrezător.

— Da, care-i problema? Dacă nu-l ucidem pe Setrákus Ra, probabil că ne va ucide el pe noi, corect? Ridic din umeri. Fă cum ți-a spus.

— Și cum rămâne cu “trăiește ca să lupți în altă zi”?

— Cred că nu vom mai avea o altă zi. E timpul să încheiem asta, într-un fel sau altul.

Dacă Adam mai avea și alte proteste de făcut, acestea au fost întrerupte de fulgerele apărute pe monitoare. Ne întoarcem și vedem că nava noastră a deschis focul asupra mogadorienilor de afară, John și ceilalți fiind la adăpostul unui fel de carapace de broască țestoasă.

— Vor intra curând, îi spun lui Adam. Hai să ne întâlnim cu…

Ceea ce voiam să spun se termină cu o tuse seacă. Mă uit în jos, nedumerită de unde vine durerea din pieptul meu.

Un tentacul ascuțit din mâzgă mogadoriană iese de sub sânul meu stâng. Mi-a intrat din spate, printre omoplați. Simt mâncărimi și arsuri în interiorul meu. Probabil că am un plămân perforat. Abia mai respir și am sânge în gură.

— Oh! e tot ce pot să mai spun.

— Șase! strigă Adam.

— Oh, cât mi-am dorit să fiți voi doi, spune o voce familiară în spatele meu.

Îmi întorc doar capul, pentru că restul corpului este țintuit pe loc de tentacul. Phiri Dun-Ra stă la intrarea în camera de control. Augmentarea ei este așa cum a descris-o John: o masă de mâzgă neagră ce se extinde din umărul ei, în loc de braț.

M-a ucis. Nu-mi vine să cred.

Praf acționează rapid. Sare din buzunarul lui Adam, se transformă într-un lup uriaș, mârâind fioros. O lovește pe Phiri Dun-Ra cu labele lui masive în față și o doboară. Vrea să-și înfigă colții în fața ei, dar ea se ferește și reușește să evite mușcătura în ultima clipă. Un tentacul se înfășoară peste botul lui Praf. Al treilea tentacul începe să-l înjunghie. Totuși, himera se zbate și se lasă cu toată greutatea pe ea.

Datorită atacului lui Praf, tentaculul lui Phiri se desprinde de mine. Aș fi căzut dacă nu era Adam să mă prindă. Apasă cu o mână pe rana mea, ajutându-mă să mă sprijin de perete. Sângele țâșnește peste mâna lui și, după privirea lui, îmi dau seama că e ceva grav.

— Șase, trebuie să ajungem la Marina sau John…

Se oprește brusc când o greutate cade peste noi. E Praf, aruncat de tentaculul lui Phiri Dun-Ra. Are blana îmbibată de sânge, bucăți din tentaculul lui Phiri îl fac rapid să se micșoreze. Praf încearcă să se ridice și aproape că reușește. Se uită în ochii lui Adam și cade, scâncește o dată, apoi nu se mai mișcă.

Adam țipă.

Abia acum se ridică și Phiri Dun-Ra în picioare, cu fața și pieptul sfâșiate de ghearele lui Praf. Adam ridică blasterul și trage. Primul proiectil o nimerește în piept, dar următoarele două sunt absorbite de tentaculele ei. Se ferește și fuge spre ușă.

Șase! Vocea Ellei răsună în capul meu. *Îi trimit pe ceilalți să vă ajute!*

Nu! îi transmit telepatic, forțându-mă să mă ridic. *Ne descurcăm. Spune-le să se ocupe de Setrákus Ra.*

Dar…

Mi-o imaginez pe Phiri Dun-Ra cum pune stăpânire pe Moștenirile mele sau ale lui Adam, folosindu-le să ajungă în spatele prietenilor noștri, apoi ucigându-i. Îmi amintesc de ordinul secret pe care John i l-a dat lui Adam: să distrugă muntele în caz că ceva nu merge bine. Apoi mă gândesc la Ella, care a sărit în torentul de energie lorică știind că asta îl va ucide pe Setrákus Ra.

Priorități. Sacrificii.

O vom opri pe Phiri Dun-Ra aici. Ne vom asigura că ceilalți nu vor avea surprize și nu vor fi atacați pe la spate.

Mă ridic în picioare, chiar dacă îmi este greu. Când încerc să respir, corpul meu răspunde cu o durere cruntă. Mă simt de parcă aș avea o cusătură pe interior. Încă pot să mai lupt.

Trebuie.

Îmi acopăr rana cu mâna cât de bine pot și încerc să mă duc după Adam. El este deja în tunel, înfuriat, urmărind-o pe Phiri Dun-Ra. Trage câteva focuri de blaster. Ea se agață cu tentaculul de o stalactită, se trage și se aruncă asupra lui Adam.

Phiri Dun-Ra smulge blasterul din mâna lui Adam. Înainte să-l poată lovi pe Adam cu tentaculele ei, o împing cu *Telekinezia* și o lovesc de perete. O țintuiesc acolo și o apăs în piept cu toată forța *Telekineziei*. Își încordează toți mușchii în încercarea de a se mișca, dar nu reușește.

— Șase, tu… Adam se uită surprins la mine când mă vede în picioare, de parcă m-ar certa că m-am întors la luptă. Încerc să trag o gură de aer în timp ce îmi mențin *Telechinezia* pe Phiri și simt că sunt pe punctul de a ceda. Mă sprijin de ușa camerei de control.

— Sunt bine, îi spun printre dinți. Termin-o.

Adam se întoarce spre Phiri și, desigur, ea începe să vorbească.

— Nu te deranjează să fii de partea pierzătoare a istoriei, Sutekh? îl întreabă Phiri cu disperare în voce.

— Așa ți se pare că arată un învingător, Phiri? o întreabă sec Adam, ridicându-și blasterul.

Phiri se zbate și țipă.

— Când toate aceste bătălii vor fi adăugate în Marea Carte, tu vei fi doar o notă de subsol, un trădător, un…

— Taci, îi spun.

Ea se zbate să scape din strânsoarea mea, dar fără folos. Apendicele ei augmentat se zvârcolește inutil, lovind doar pereții. Spre deosebire de Mexic, Marina nu este prin preajmă să ne împiedice s-o ucidem pe nenorocita asta. După tot ce i-a făcut lui John, lui Praf, tuturor celor aflați la Patience Creek, cred că nici Marina nu ar mai avea ceva de obiectat.

Sunetul unui blaster pune capăt smiorcăielilor lui Phiri Dun-Ra.

Spatele mă arde.

Phiri Dun-Ra râde.

Adam se întoarce, cu ochii mari de uimire.

Arunc o privire în spatele lui. Femeia mog cu părul împletit, cea pe care am crezut-o moartă, stă acolo, abia ținându-se pe picioare.

Tocmai m-a împușcat în spate.

Adam trage asupra ei și îi spulberă capul.

Dar noua rană a fost prea mult pentru mine. Pentru o clipă, îmi pierd concentrarea asupra lui Phiri Dun-Ra.

Tentaculele ei se întind din nou. Două se înfig în abdomenul lui Adam. Celelalte tentacule bâjbâie după mine, dar mă feresc și intru în camera de control. Cu toată durerea pe care o simt, încerc s-o prind pe Phiri Dun-Ra cu *Telekinezia*.

Ea lovește cu piciorul în pământ, pornind un cutremur care mă dezechilibrează și mă lovesc de carcasa metalică a unui computer. Se aude un geamăt sub noi, de parcă pietrele s-ar deplasa și s-ar freca unele de celelalte. Tușesc și scuip sânge pe podeaua tremurândă.

Phiri Dun-Ra râde isteric.

— Uimitor! Nu eram sigură că ai în tine scânteia Lorică, Adamus. Am crezut că ești un simplu augmentat, un experiment eșuat. Phiri plescăie din gură, de parcă ar încerca să-și dea seama ce gust are. Dar chiar ești ca ei! Crezi că vei muri fericit știind că ești special? Cel mai jegos dintre cele două lumi?

Adam atârnă în tentaculele lui Phiri. Văd energia lorică trecând prin mâzga neagră, scoasă din Adam și introdusă în ea. Încerc să mă ridic, dar nu mai pot.

Încet, Adam își ridică capul, dându-și părul negru din ochi. Se uită fix la Phiri Dun-Ra.

— Da, *sunt* ca ei, spune el printre dinți. Dar sunt și ca *tine*.

Adam își cufundă mâinile în mâzga neagră a tentaculelor ei. Amândoi respiră greu — ea din cauza șocului, el din cauza durerii — pe măsură ce mâzga se adună pe mâinile lui. Adam trage și încearcă să rupă un tentacul din umărul lui Phiri, acesta lipindu-se imediat de umărul lui. Probabil că mâzga a recunoscut imediat genele mogadoriene. Substanța urâtă îi leagă pe amândoi. Fluxul de energie lorică se oprește, nu se mai duce de la Adam spre Phiri.

— Ce…? face ea șocată.

Adam lovește pământul cu piciorul. O undă seismică pornește dinspre el.

Zgomotul este asurzitor. Podeaua peșterii se deschide. Stalactitele se desprind și cad. O prăpastie se deschide sub cei doi mogadorieni. Phiri Dun-Ra încearcă să scape, încearcă să se prindă de ceva cu tentaculele ei, dar Adam rămâne agățat de ea.

Cad împreună în hăul întunecat.

— ADAM!

În ciuda durerii chinuitoare din piept, mă arunc spre marginea prăpastiei și încerc să-l prind cu *Telekinezia*.

Prea târziu. Acolo sunt doar umbre.

S-a dus.

— Adam…

Mâinile îmi atârnă moi în prăpastie, sângele se adună pe stânca de sub mine.

Capitolul 29 (John)

Dau totul.

Arunc în el cu tot ce am.

Încep cu *Lumenul*. Cea mai veche și cea mai de încredere Moștenire a mea. Zbor de pe gheața făcută de Marina, îl las pe Nouă în urmă și lansez spre Setrákus Ra două jeturi de foc. Pelerina lui stupidă se aprinde, armura lui se încinge și devine roșu-aprins. Pielea lui face bășici și cade, dar este înlocuită rapid de mâzga aceea oribilă care circulă prin tot corpul lui.

Nu pare deranjat de atacul meu. Parcă nici nu simte durerea. Doar plutește deasupra lacului său de mâzgă, privindu-mă de sus cu un zâmbet enervant.

— Asta-i tot ce poți? întreabă el.

Setrákus Ra zboară spre mine cu o viteză pe care nu mi-o puteam imagina și mă lovește cu pumnul în stern. Din articulațiile mâinii lui ies țepi care mai devreme nu erau acolo și îmi aud coastele trosnind. Sunt aruncat înapoi pe stânci, alunec și mă opresc pe coate. Încep imediat să-mi vindec coastele rupte.

Va trebui să mă vindec imediat ce mă rănește și să sper că voi găsi o cale de supraviețuire.

Cu un răget, Bernie Kosár zboară spre Setrákus Ra. În forma sa de grifon, el este un oponent formidabil, chiar dacă Setrákus Ra se mișcă cu super-viteză. Poate că o mușcătură bună ar putea face diferența.

Dar BK nu reușește să ajungă la el.

Setrákus Ra ridică o mână, iar mâzga din lac îl prinde pe BK într-un fel de cușcă. Zbătându-se și mușcând, BK nu se poate elibera. Încet, cușca începe să se strângă în jurul lui, forțându-l să-și micșoreze forma sau să fie strivit.

— N-am reușit niciodată să-mi termin munca cu himerele, spune Setrákus Ra, urmărind cum mâzga îl înghite pe BK. Mulțumesc că mi-ai adus una.

Cușca încetează să se mai comprime doar când BK este în forma sa de beagle. BK încearcă să se facă mai mic și să se strecoare din cușcă, dar e sigilat imediat într-un cocon. Acum nu-l mai văd deloc. BK plutește într-o bulă de mâzgă deasupra lacului.

Am dedus că Setrákus Ra nu plănuiește să-l omoare imediat.

Dar nu pot spune același lucru și despre noi.

În timp ce mă ridic în picioare, Setrákus Ra aterizează la câțiva metri de mine. Își ține mâinile întinse ca un sfânt pe vitralii. Mi se face scârbă.

— Ești ca o insectă în fața unui uriaș. Ca un pui de prepeliță în fața unui zeu.

— Tu nu ești zeu, îi răspund și arunc spre el o minge de foc pe care o absoarbe cu ușurință.

— Voi, loricii, sunteți evlavioși până la sfârșit, pufnește el. Lucrul în fața căruia vă închinați, Entitatea care se ascunde sub pământ, nu este altceva decât o resursă. Ca un minereu, sau ca apa. Vă rugați la un râu din care eu creez stăvilare. Vă bazați pe capriciile vremii, în timp ce mintea mea modelează galaxii. Voi nu vedeți că am puterea să creez?

— Văd un bătrân senil și singur, care trăiește într-o nenorocită de peșteră! îi strigă Nouă în timp ce se lansează din lateral.

Nouă aruncă cu o furcă, dar Setrákus Ra se ferește cu ușurință. În timp ce Nouă încearcă să-și recapete echilibrul, Setrákus Ra îl prinde de păr și îi dă capul pe spate. Mâna lui este plată acum, strălucind ca o sabie. Cu o mișcare lentă, duce lama spre gâtul lui Nouă.

Îl smulg pe Nouă cu *Telekinezia* înainte ca Setrákus Ra să-i taie gâtul. A rămas în mână cu un smoc de păr smuls din capul lui Nouă.

Are viteză. Este invulnerabil. Își poate răsuci corpul în orice formă imaginabilă. Acum mă minunez și eu când mă gândesc că, odată, am fost intimidat de faptul că Setrákus Ra putea să-și schimbe dimensiunile și să ne anuleze Moștenirile.

Monstrul care stă în fața mea acum este cu mult mai rău.

— Vreo idee, ceva? mă întreabă Nouă.

— Flanchează-l, îi spun și ne despărțim.

Nouă ridică pumnalul meu.

— Pot să…?

— Chiar te rog.

Încercăm să fim încrezători, dar Nouă este șocat de puterea lui Setrákus Ra. Avem probleme.

Cu un zâmbet de lup, Setrákus Ra vine spre noi. Înainte ca Setrákus Ra să se apropie mai mult, un val de țurțuri se abate asupra lui. Nenorocitul arată ca o pernă în care au fost înfipte sute de ace.

— Tot ce ai făcut a fost să produci doar durere și suferință! îi strigă Marina. Toate acele cadavre de acolo! Pentru ce? Doar ca să creezi aceste puteri hidoase?

Setrákus Ra zâmbește.

— Oh, nu, draga mea. Lorien este zgârcit cu darurile sale. Scânteile sale jalnice care se ascund în voi sunt doar niște picături într-o găleată. Trebuia să accesez direct sursa ca să pot crea ceea ce vedeți voi aici. Își trece o mână peste obraz. *Stoarcerea* lor a fost doar testarea uneia dintre noile mele augmentări. Au murit pentru progresul glorios.

— Ești dement! îl contrează Marina. Geniul tău nenorocit nu va putea niciodată să creeze ceva mai frumos decât a reușit Lorien!

Un val de căldură radiază din Setrákus Ra, iar țurțurii se topesc și ies din el. Apoi se întoarce să o înfrunte pe Marina, înfățișarea lui schimbându-se. Pielea lui devine maronie, iar pe cap îi apare un păr negru și creț.

— Oare așa să fie? întreabă el. Fața lui, vocea lui — a luat forma lui Opt.

Marina se retrage îngrozită când el începe să plutească spre ea.

— Nu ți-am promis că te vei reîntâlni cu iubitul tău? o întreabă Setrákus Ra cu ochii plini de o răutate pe care Opt nu a avut-o niciodată. Ar putea fi din nou al tău, draga mea Marina…

Folosindu-mi *Împietrirea*, îi transform partea de jos a corpului în granit solid țintuindu-l cu un picior de podeaua peșterii, Setrákus Ra arătând acum ca o stalactită. Se uită în jos la el — forma lui Opt a dispărut, acum fiind el însuși — și se strâmbă ironic.

— Primitiv, mârâie el.

Primitiv sau nu, asta îl încetinește. Nouă atacă, alergând pe formațiunea din piatră și înfige pumnalul de Voron în Setrákus Ra. Înțepenit în loc, Setrákus Ra nu se poate feri, iar Nouă îi smulge o bucată uriașă din față. Pentru o clipă, cred că am văzut sânge. Dar mâzga mogadoriană îi acoperă rana imediat și fața lui revine la normal.

Cu toate acestea, a fost rănit. Deci putem s-o facem.

Pe măsură ce Nouă atacă din nou, eu împing cu *Telekinezia*. Pun presiune pe armura lui Setrákus Ra, zdrobind-o, compactând-o, sperând s-o strâng în jurul lui. Marina mi se alătură și, împreună, îndoim armura ca pe o cutie din tablă.

Urlând, Setrákus Ra își smulge armura și o aruncă. Acum are pieptul gol. Chiar deasupra inimii, acolo unde l-a înjunghiat Șase, se vede o masă de mâzgă cu ramificații, ca un păianjen ce stă în mijlocul pânzei sale.

Cred că de aici își trage toată puterea.

Nouă! În loc să vorbesc, acum folosesc *Telepatia*. Nu vreau ca Setrákus Ra să știe că mi-am dat seama. *Lovește-i inima!*

Acușica, face el.

Setrákus Ra lovește cu piciorul liber în piatra construită de mine de parcă ar lovi în nisip. Imediat ce se eliberează, îmi activez din nou *Împietrirea*. În același timp, Marina lansează spre el un nou baraj de țurțuri. Îndepărtează țurțurii mârâind, distras.

— Joaca asta devine obositoare, spune el.

Nouă se repede cu pumnalul de Voron și îl înjunghie pe Setrákus Ra direct în inimă. Împinge lama până la prăsele. Vârful pumnalului iese prin spatele lui Setrákus Ra.

Setrákus Ra se uită în jos la armă și zâmbește.

— Asta-i vreo poveste pentru copii? întreabă el amuzat. Am petrecut secole ca să-mi perfecționez munca, iar voi credeți… ce? Că am vreun punct slab?

Trage aer adânc în piept, iar lama, împreună cu mâna lui Nouă care încă strânge mânerul, este aspirată în mâzga neagră din pieptul său. Setrákus Ra se uită spre Marina.

— Iată o demonstrație.

Nouă țipă. Brațul lui se învinețește, de parcă circulația sângelui i-a fost oprită, apoi se face cenușiu și se ofilește. Mușchii brațului se topesc, pielea îi cade de pe oase. E ca și când ai urmări un film cu un braț care se descompune.

Setrákus Ra scapă din nou din strânsoarea de piatră și îl lovește pe Nouă în piept, azvârlindu-l înapoi.

Brațul lui Nouă rămâne înfipt în Setrákus Ra. Rămâne acolo pentru o clipă, apoi mâzga începe să-l digere rupându-l, trăgându-l în pieptul lui Setrákus Ra. Când tot procesul acesta s-a încheiat, brațul este absorbit complet. Nouă se întinde pe jos, strângând locul gol unde trebuia să fie brațul. Marina se duce la el îngrozită.

— Oh, Doamne! Oh, Doamne! murmură ea, palpând umărul lui Nouă. Nu curge sânge; carnea este uscată și moartă. Dar chiar și așa, își activează Moștenirea și încearcă… încearcă să mai facă ceva.

Setrákus Ra înaintează spre ei, umezindu-ți buzele și plescăind.

Zbor spre el — *Împietrirea*, țurțuri de gheață, mingi de foc — încerc orice ca să-l încetinesc.

Nu sunt suficient de puternic.

Mă prinde de cap, îmi cuprinde fața cu palma și mă izbește de podeaua din piatră.

— Tu vei fi ultimul care va muri, Pittacus, spune el.

Sângele îmi curge din ochi. Sunt amețit, mă chinui să mă ridic în genunchi în timp ce Setrákus Ra se îndreaptă spre prietenii mei.

Nu-l putem învinge.

Marina ridică mâinile și formează între ei un zid gros de gheață. Mogadorianul oftează enervat și lovește zidul de gheață cu pumnul.

În acest timp, îmi extind *Telepatia* și îl caut pe Adam. În focul luptei, nu am observat că Șase nu a apărut. Poate că s-a întors pe nava noastră împreună cu Adam, îmi permit o mică speranță.

Nimic. Nu-l pot găsi pe Adam.

Nici pe Șase.

După câteva fracțiuni de secundă, simt o entitate care caută telepatic. Reușesc să iau contact cu Ella, care plutește deasupra muntelui în nava noastră de luptă. Simt imediat teama din mintea ei. Ea anticipează întrebările mele.

Adam . . . Adam a căzut într-o prăpastie cu Phiri Dun-Ra, îmi spune Ella. *Iar Șase este rănită grav. Cred că zace inconștientă.*

La naiba.

Trec de la Ella la Sam. Îl simt acolo sus, plimbându-se înainte și înapoi, stând cu ochii pe intrarea în baza mogadoriană.

Sam. Fac un efort să-mi păstrez tonul calm. De parcă prietenii mei nu ar fi la un pas de moarte. De parcă nu am fi pe cale să pierdem acest război.

Vreau să faci ceva pentru mine.

John? Mintea lui năvălește practic peste a mea. *Ce se întâmplă? Ella nu vrea să spună nimic.*

Am nevoie să faci ceva pentru mine.

Orice!

Folosește-ți Moștenirea. Comandă navei să distrugă muntele.

… Să ce?

Imagini cu Sam strălucesc în mintea mea. Amândoi mergem pe holurile Liceului Paradise. Nouă îl prinde de gât cu brațul său puternic. Dar cea mai intensă imagine este cu el și Șase în vârful unui munte, admirând oceanul limpede ca cristalul.

E singura cale prin care îl putem opri, Sam. E puternic, dar îl putem închide aici!

Nu! Nu voi face asta! Nu cât timp sunteți voi acolo!

Toată această discuție telepatică se desfășoară în timp ce eu mă ridic în picioare, iar Setrákus Ra se îndreaptă spre Marina și Nouă. Nu mai am timp, totuși — el este acolo; Trebuie să acționez.

— Ridică-te, Nouă, îl roagă Marina, tot încercând să-i vindece carnea moartă de pe umăr.

Ținându-l pe Sam în mintea mea, lăsându-l să vadă ceea ce văd și eu, zbor spre Setrákus Ra, sperând să mai câștig ceva timp pentru Marina.

Anticipându-mi mișcarea, Setrákus Ra mă lovește cu dosul palmei și îmi rupe maxilarul. Mă prăbușesc pe podeaua peșterii, printre resturile zidului de gheață al Marinei.

Nouă este încă la pământ, gemând și tremurând, probabil în stare de șoc. Marina apasă cu ambele mâini pe umărul lui. Moștenirile noastre de vindecare nu pot crește membre la loc. Nu se mai poate face nimic.

Setrákus Ra o prinde pe Marina de păr și o ridică în picioare. Ea se zbate și îl zgârie pe față. Îl lovește acolo unde Nouă l-a tăiat mai devreme cu pumnalul din Voron.

Setrákus Ra îi dă drumul și își duce mâinile la față.

Fața i se despică, mâzga neagră retrăgându-se în corpul lui.

Eu și Marina ne uităm unul la celălalt.

Ce ai făcut? o întreb telepatic, uimit.

***Vindecarea**! Încă foloseam **Vindecarea**!*

Îmi amintesc de New York, chiar înainte de invazie. Sanderson, Secretarul Apărării, avea vene negre prin care curgea mâzgă neagră. A durat destul de mult până l-am vindecat și a fost epuizant, dar am reușit să scot chestia aia din el folosind *Vindecarea*.

Îl putem ucide pe Setrákus Ra. Trebuie doar să-l facem loric din nou. Trebuie să-i scoatem acele augmentări și să distrugem ce am mai rămas din el.

Marina deja a prins ideea. Pe măsură ce Setrákus Ra își revine, ea se duce spre el cu mâna întinsă.

Setrákus Ra se ferește. O prinde de cot și îi răsucește mâna la spate, dislocându-i-o din umăr. Apoi o lovește cu ghearele, făcându-i patru zgârieturi adânci pe fașă. Între timp, fața lui hidoasă se reface.

Zbor spre Setrákus Ra înainte s-o ucidă pe Marina. Îmi înfășor picioarele în jurul lui și îi cuprind capul în mâini, pompând în el energia vindecătoare. În același timp, încerc să-l trag îi peșteră, să-l îndepărtez de cuva lui în speranța că asta îl va slăbi. Simt augmentările din el, mâzga zvârcolindu-se în fiecare parte a corpului său. E ca și când aș încerca să înving un tsunami.

Cu toate acestea, trebuie să încerc. Doar așa îl pot învinge.

Setrákus Ra urlă în timp ce forțez vindecarea. Dar el ripostează imediat. Mă mușcă de umăr cu gura lui uriașă și smulge o bucată de carne.

— John! strigă Marina. Șchiopătând, cu un braț atârnându-i nefiresc, plină de sânge, aleargă spre mine să mă ajute.

Sute de țepi din mâzgă au ieșit din Setrákus Ra. Unul îmi trece prin picior, altul prin lateral, un altul prin umăr. Nici nu sunt sigur dacă el controlează asta sau este o reacție provocată de *Vindecarea* mea, de parcă mâzga ar încerca să scape. Oricum ar fi, acum suntem fixați unul de celălalt. O altă țepușă ajunge aproape de ochiul Marinei, dar ea apucă să se îndepărteze câțiva metri.

Redirecționez o parte din *Vindecare* spre propriile mele răni. Încerc să mă vindec la fel de repede ca Setrákus Ra, dar în același timp încerc să îndepărtez din el și mâzga neagră.

Pe măsură ce Moștenirea mea de vindecare se strecoară în corpul lui Setrákus Ra, mâzga se coagulează în jurul nostru și se zbate. Marina nu se poate apropia.

— Du-te! îi strig. Ia-l pe Nouă și plecați!

— Nu plec fără tine!

— Șase este într-un tunel, undeva mai sus; are nevoie de vindecare. Te rog, Marina… Du-te!

Marina se uită la mine cu ochii în lacrimi. Abia o mai văd prin mâzga din jurul meu. O văd privind cu îndoială la scările ce duc spre suprafață, apoi se uită la Nouă.

Cu un geamăt, Nouă o atinge pe Marina pe picior. Tremură.

— Fă… fă ca atunci, la antrenat, îi spune el mai mult delirând, transferându-și Moștenirea în ea.

Îmi amintesc de asta. Capturarea steagului, în Chicago. Echipa lui Nouă a câștigat pentru că el i-a dat Marinei *Antigravitația*.

Marina îl atinge pe Nouă cu brațul ei bun. Acum are și puterea lui. Cu o ultimă privire spre mine, fuge pe perete, sărind peste scările din piatră și îndreptându-se spre suprafață.

Datorită *Telepatiei* mele, Sam este martor la tot ce se întâmplă. Simte ce simt și eu. Durerea care îmi sfâșie corpul.

Sam. Ceilalți vor ieși afară. Acum o vei face, Sam?

John… Tristețea lui se revarsă peste mine, mai rea decât durerea.

O va face. Știu că o va face.

Întrerup comunicarea telepatică și mă concentrez pe vindecare. Las toată energia lorică stocată să curgă precum o cascadă.

Mă rog să fie suficientă.

Sunt față-în-față cu Setrákus Ra. Suntem legați unul de celălalt. *Vindecarea* mea continuă să se reverse în el, chipul să tânăr se topește, mâzga se retrage. Pielea lui redevine palidă, capul chelește, obrajii îi sunt supți, cicatricea vânătă apare din nou. Mârâie la mine. Mă scuipă în față. Mă lovește cu capul.

Pentru prima dată, în ochii lui negri văd îndoiala.

— O să te omor, mârâie el, cu respirația fierbinte și puturoasă.

Știu că este adevărat. Voi muri aici. Împreună cu cel mai mare dușman al meu. Vindecându-l, chiar dacă mă sfâșie.

— Tu… Sângele îmi curge din gură când vorbesc. Tu vei muri primul.

O țepușă din mâzga lui, rece ca gheața, îmi străpunge abdomenul. Mă despică.

Împing în el energie caldă, vindecătoare. Fața lui devine gri și zbârcită. Un bătrân care trăiește de secole.

Mâzga se încolăcește pe picioarele mele. Îmi zdrobește oasele ca pe niște surcele.

Mai multă vindecare. Un pic pentru corpul meu — doar cât să pot continua — restul e pentru el.

O bucată din mâzga întărită cade de pe el și se transformă în cenușă. Setrákus Ra urlă.

Îmi sfâșie pieptul. Ghearele lui sapă în carnea mea, până la os. Vrea să-mi scoată inima.

Rezistă, John.

Îl las să mă distrugă. Mă concentrez pe strălucirea caldă. M-aș putea topi în acea strălucire…

— Chiar crezi… chiar crezi că vei supraviețui? râde el. O venă neagră îi apare pe frunte.

— Am supraviețuit în toți acești ani, ce mai contează câteva minute.

— Mereu ai fost un prost, Pittacus.

— Eu nu sunt Pittacus Lore, îi spun printre dinții încleștați. Eu sunt Numărul Patru. Eu sunt cel care te va ucide.

Un tremur. Întregul complex subteran se cutremură. Cu coada ochiului, văd o lumină roșie.

A început bombardamentul.
Îți mulțumesc, Sam.
Trebuie să-l țin aici. Să-l îngrop aici, împreună cu experimentele lui oribile.
Monstrul din fața mea râde ca un maniac.
Închid ochii.
Mi-o imaginez pe Sarah. Ridică aparatul foto, îmi face o poză și-mi zâmbește.
Las Moștenirile să se scurgă din mine. Pe toate.
Până când nu mai rămâne nimic.

Capitolul 30 (Șase)

Îmi revin încet. Podeaua peșterii vibrează sub mine, un bubuit mai puternic decât un tunet zguduie întregul complex. Mă apropii periculos de marginea prăpastiei în care au căzut Adam și Phiri. Apoi mă îndepărtez și încerc să mă sprijin de ceva.

— Ugh…

Am gust de sânge în gură. Fiecare respirație îmi dă impresia că înghit sticlă. Muntele se clatină din nou și din tavan cad pietre și praf. Închid ochii pentru a evita praful usturător. Poate că, mă gândesc, *îi voi ține închiși puțin mai mult*.

Șase! Rămâi trează! Trebuie să te ridici!

Vocea Ellei îmi sună direct în creier ca un megafon atât de tare încât mă doare capul.

— Sunt trează, sunt trează, îi strig cât pot de tare în timp ce caut să mă așez într-o poziție mai bună. Mă doare și îmi vine să țip. Ce se întâmplă?

Vom distruge muntele, îmi răspunde Ella. *Sam se ocupă de asta acum, dar nu tragem cu tunul principal până nu te scoatem de acolo.*

— Înseamnă că ar fi bine să o iau din loc, îi spun și încerc să mă ridic în picioare.

Deci Sam a fost forțat să joace rolul lui Adam — în caz că nu reușim, să arunce muntele în aer. Adam… Nu am putut ajunge la el la timp. M-am repezit după el, dar nu am văzut decât umbre și pietre. Totuși, ceva îmi atrage atenția la marginea prăpastiei. O dâră de sânge, care nu era acolo, se întinde de la camera de control până la marginea prăpastiei.

Corpul lui Praf nu este acolo unde a căzut. Oare himera trăiește? A coborât după Adam?

Îmi pun mâinile la gură și strig.

— Praf? Adam?

Nici un răspuns. Efortul de a striga mi-a provocat un nou val de durere în plămâni. Îmi pun ambele mâini peste gaura din piept și mă dau înapoi clătinându-mă, sprijinindu-mă de cel mai apropiat perete.

Marina și Nouă sunt în drum spre tine, mă anunță Ella. *Vă întâlniți la intrarea principală.*

Pot să ajung până acolo… cred.

Încet, încep să mă deplasez pe coridoarele întortocheate. Trebuie să mă opresc mereu ca să respir și de fiecare dată înghit puțin sânge. Mă uit peste umăr și văd că las în urmă o dâră de sânge. Mă simt puțin amețită și închid ochii.

Continui. Acum merg drept. Aproape am ajuns.

— Șase!

Ajung la intrarea principală odată cu Marina, care vine dintr-un tunel ce duce în adâncul complexului. Îl duce pe Nouă pe umăr, ca pe un sac de cartofi. N-am știut că Marina trage de fiare — Nouă trebuie să-i fi transmis Moștenirile înainte să leșine. Mă întind să văd în ce stare e Nouă — inconștient, fața cenușie, un braț îi lipsește. Marina vrea să mă atingă cu mâna liberă, dar este cea cu umărul dislocat, așa că nu face decât un gest cu umărul spre mine.

— Unde sunt John și Cinci? o întreb.

— Cinci… Nimeni nu merită să moară așa, Șase, nici măcar el. În timp ce îmi dă vestea asta, Marina dă din cap dezgustată, evitând să mă privească. John este încă acolo, ținându-l pe Setrákus Ra până dărâmăm locul acesta peste ei.

Și pentru a puncta cuvintele ei, un alt tunet zguduie muntele. Acesta trebuie să fie Sam, demolând încet bârlogul mogadorienilor.

Marina se uită la rana din pieptul meu, rămânând cu gura căscată că încă mai stau în picioare.

— Mai poți să mergi puțin? Te vindec când ieșim de aici.

— Nu. Vindecă-mă acum.

Se uită în sus, la tavanul peșterii.

— Dar…

— Ella, dacă asculți, spune-i lui Sam să nu mai tragă!

— Tu nu ai văzut ce a devenit Setrákus Ra, spune Marina cu ochii măriți de groază. Șase, asta ar putea fi singura cale să-l oprim.

Când Adam mi-a spus despre demolarea muntelui, am fost de acord. Dar aia era ultima soluție, când niciunul dintre noi nu ar mai putea să-l înfrunte pe Setrákus Ra.

Ei bine, eu încă pot.

— Băgami-aș, Marina! Nu-l las pe John să devină martir. Mă duc acolo. După ce mă ocup de el, puteți să dărâmați muntele peste ce a mai rămas din Setrákus Ra.

Am adăugat ultima parte mai mult pentru Ella, care sunt sigură că ascultă prin intermediul *Telepatiei*. Vreau ca Ella să-i transmită asta lui Sam.

— Nu demolați locul ăsta. Dați-mi o șansă.

Marina se uită în ochii mei și încearcă să-și dea seama dacă am luat-o razna sau nu. Îl pune pe Nouă jos cu grijă, uriașul nostru delirând, apoi își pune mâinile pe pieptul meu. În timp ce energia ei vindecătoare se revarsă în mine, trag aer în piept cu lăcomie pentru prima dată de la lupta cu Phiri Dun-Ra.

— Ar trebui să merg cu tine…, spune Marina. Privirea ei se îndreaptă spre Nouă.

— Nu, nu arată prea bine. Rămâi cu Nouă; asigură-te că nu moare. Nimeni nu trebuie să mai moară, bine?

Marina mă vindecă complet, apoi mă prinde de mână.

— Ai grijă, Șase.

Simțindu-mă revigorată, alerg în direcția din care a venit Marina. Îmi amintesc locul foarte bine — a trecut mult timp de când am evadat de aici. N-am crezut niciodată că mă voi întoarce aici de bună-voie, mai ales când dau cu piciorul unei alternative viabile.

Nu-l voi lăsa pe John să moară aici. Crede că poate învinge fără noi, crede că poate duce pe umerii lui toate astea pentru a compensa moartea lui Sarah.

Nu trebuie să ducă povara asta singur.

Alerg. Picioarele mele lovesc puternic terenul denivelat. Alerg pe scara în spirală, în adânc, tot mai adânc. Văd rezervorul dezgustător cu mâzgă neagră. Știu că acolo îi voi găsi. Mă împiedic de o piatră, trec pe sub o stalactită înclinată, sar peste o balustradă direct pe un podeț din piatră, ca să economisesc timp. Coborârea este amețitoare, iar inima îmi bate cu putere.

Când ajung jos, încetinesc și devin invizibilă. De îndată ce ajung la marginea lacului de mâzgă, mă opresc.

Mâzga neagră este răspândită pe toată podeaua de piatră, de parcă ar fi explodat un balon plin cu chestia asta. În unele locuri, mâzga se zbate ca peștele pe uscat. Totuși, o mare parte din substanță s-a uscat și s-a întărit.

John se află în centru. Arată de parcă a trecut prin mașina de tocat. E plin de sânge. Pielea lui este tocată, mutilată, are multe oase rupte. Cred că are mâinile și picioarele rupte. Îi privesc pieptul pentru câteva secunde, sperând să-l văd că respiră.

Nu se mișcă.

Îmi amintesc cum era când l-am urmărit prima dată în Paradise. Chipeș și curajos, atât de naiv. Gata să-și riște viața. Îmi amintesc când îl țineam de mână — acum are degetele zdrobite, sfâșiate — îmi amintesc căldura mâinii sale, confortul pe care mi l-a dat când aveam nevoie.

A murit aici singur.

Ar trebui să țip. Dar, după atâția ani, după atâta moarte, nu mai simt furie sau tristețe. Simt o hotărâre rece.

Trebuie să termin asta.

Înghit în sec și mă uit la cealaltă formă de pe podeaua peșterii. Fragil și ofilit, un bătrân cu pielea cenușie și, în unele locuri, părți negre precum mâzga ce se întinde pe jos. Acele părți negre se dezintegrează încet, ca scrumul unei țigări. Bătrânul lasă în urma lui o dâră de cenușă în timp ce se târăște spre lacul de mâzgă, cu mâna sa noduroasă întinsă.

Cicatricea vânătă de la gâtul lui este inconfundabilă.

Setrákus Ra. Abia de mai trăiește.

Centimetru cu centimetru, se târăște spre mâzga neagră.

Înaintez. Cu ochii la Setrákus Ra, nu observ pumnalul din Voron decât când dau cu piciorul peste el. Lama scoate un sunet ascuțit când alunecă câțiva metri pe podeaua de piatră.

Mă aplec și ridic pumnalul. Când mă uit înapoi la el, Setrákus Ra s-a întors pe o parte. Ochii lui întunecați caută sursa zgomotului. Nasul îi lipsește complet, are o gaură scheletică în mijlocul feței, iar gura lui nu mai are dinți deloc.

Îi este frică.

Redevin vizibilă și îl privesc în ochi.

— Salut, bătrâne!

Geme, se întoarce pe burtă și mărește ritmul spre mâzga lui neagră.

Ajung în dreptul lui, îl lovesc cu piciorul și îl rostogolesc. De fapt piciorul meu a lovit o gaură din corpul lui, de parcă aș fi lovit un fagure. Pieptul lui este scheletic, concav, cu un spațiu gol unde ar trebui să fie inima. Dă din mână aiurea, încercând să mă lovească cu ghearele care se dezintegrează. Îl răsucesc și mă aplec peste el, înfigându-mi genunchiul în burta lui.

— În câteva minute, locul acesta se va prăbuși peste ceea ce a mai rămas din tine, îi spun lui Setrákus Ra, menținându-mi vocea rece și constantă. Vreau să știi că, după aceea, voi căuta fiecare copie a cărții tale jegoase și nenorocite și îi voi da foc. Toată munca ta, tot ce ai creat — se va duce dracu'.

Încearcă să spună ceva, dar nu reușește. Îmi răsucesc genunchiul în burta lui.

— Uită-te la mine, îi spun. Așa arată progresul, nenorocitule.

Îi pun pumnalul din Voron la gât, chiar peste cicatrice. Setrákus Ra icnește. Îl tai din nou.

Las pumnalul și mă ridic.

Țin capul lui Setrákus Ra în mâini.

Se dezintegrează în câteva secunde. Aștept până când se dezintegrează complet. Lordul mogadorian, distrugătorul lumii mele, ucigașul poporului meu dispare bucată cu bucată printre degetele mele, ca niște confeti negre.

Îmi scutur cenușa de pe mâini.

Aud zgomot în spatele meu. Mă întorc și văd o bulă de aer ieșind la suprafața lacului de mâzgă. Bernie Kosár se eliberează, își scutură blana și sare imediat pe podea. Mă privește și scheaună încet.

Amândoi ne ducem la John. E de nerecunoscut. BK se întinde lângă el și îi adulmecă mâna. Ating fruntea lui John, apoi îl mângâi pe părul blond plin de sânge.

— Nesăbuitule, îi șoptesc. S-a terminat, iar tu nici măcar nu știi.

John geme.

Sar înapoi, speriată la început, cu lacrimi în ochi. Se aude un zgomot ascuțit și întregul său corp tresaltă. Îl cuprind spasmele, tușește, tremură în brațele mele. Mă lipesc de el mai tare. Când mă uit mai bine, văd că mâinile lui încep să se vindece. Încet, aproape imperceptibil în comparație cu viteza cu care ne vindecăm în mod normal, dar se întâmplă.

Are ochii umflați și închiși. Cu o mână, mă prinde de braț.

— Sarah…? șoptește el.

Îl sărut. Un sărut scurt pe buze, lacrimile curgându-mi pe obraji. Sunt sigură că Sam nu se va supăra. Ținând cont de circumstanțe, pun pariu că și el l-ar săruta pe John.

John zâmbește puțin, apoi leșină din nou, respirând încet, dar regulat.

BK se transformă în grifon și, cu mare atenție, îl așez pe John în spatele lui. Apoi mă urc și eu. Zburăm spre ieșirea din peșteră, lăsând în urmă duhoarea lumii mogadoriene.

— Ella, băieți, spun în aer, sperând că cineva ascultă cu *Telepatia*,. Venim.

Afară, zorii abia mijesc.

Un an mai târziu (John)

— Revenim cu știri și retrospective despre invazie: le luăm interviu —*zzt*— curajoșilor membrii ai Brigăzii a 11-a Regale Australiene —*zzt*— care au organizat un raid curajos asupra unei nave de luptă mogadoriene în Ziua Victoriei Omenirii. Înainte de toate, ce —*zzt*— loricii? Zei? Eroi? Imigranți ilegali? Se discută —*zzt*—

Opresc televizorul. Oricum, semnalul e groaznic aici. Odată ce zgomotul de fundal a încetat, mă întorc la treaba mea. Mâna mă cam doare când țin peria și fac mișcarea de înainte și înapoi pe peretele din piatră. Știu că mi-ar fi mai ușor să-mi folosesc *Telekinezia*, dar îmi place ceea ce fac. Îmi prinde bine să-mi folosesc mâinile, să curăț aceste picturi antice, chiar dacă brațele îmi obosesc.

Pe unul din pereți a existat o pictură care îl înfățișa pe Opt străpuns de o sabie. Acum, pictura a dispărut. Peretele acela l-am curățat primul. Singura profeție rămasă este cea în care Pământul este împărțit în două, cu o parte vie, iar cealaltă moartă și două nave apropiindu-se de planetă din direcții opuse. Peretele acesta îl curăț acum.

De fapt, pictura asta chiar îmi place, de-asta am și lăsat-o la urmă. Din câte mi-am dat eu seama, pictorul nu a știut cine va câștiga războiul pentru Pământ, de aceea a lăsat totul atât de vag. Dar tot trebuie s-o curăț. Încerc să nu mă mai gândesc la trecut.

Vreau ca acest loc să fie pregătit pentru viitor.

Și continui să frec cu peria.

— Cred că e curat, John.

Vocea Ellei mă scoate din transă. Nu știu cât timp am frecat la peretele acesta. Probabil câteva ore. Brațele mi-au amorțit. Am frecat piatra câteva ore, până ce pictura s-a șters complet.

— Am fost puțin cu mintea în altă parte, îi spun timid.

— Mda, cum să nu, sunt aici de zece minute.

În urmă cu câteva luni, Ella m-a căutat până m-a găsit. Nu știu exact cum a făcut. Cred că a ajutat-o și faptul că e telepată.

Am crezut că în Himalaya voi găsi locul potrivit pentru a mă ascunde pentru o vreme, să mă liniștesc. Am auzit de peștera asta de la Marina și Șase. Când au fost în India, camera asta a profețiilor a fost ascunzătoarea lor în timpul atacului mogilor. Am venit aici cu gândul de a excava, să văd dacă se mai poate salva ceva, însă tipii ăștia din grupul Vishnu Naționalist Opt[12], mi-o luaseră înainte. Se pare că peștera asta este un loc sacru pentru ei. Începuseră deja să sape, dar m-au lăsat să mă alătur lor fără să-mi pună întrebări. Acum, luptătorii aceștia asigură securitatea zonei, țin la distanță drumeții rătăciți și, în general, nu se apropie de mine. Cred că unul dintre ei i-a dezvăluit Ellei locația mea, deși mă îndoiesc.

Privind-o, cred că încă mai are în ea ceva din Entitatea lorică. Scânteia aceea ciudată din ochii ei a dispărut, deși acum, scăldată în lumina albastră a acestei peșteri, parcă văd o parte din Lorien în ochii ei. Poate că mi-a văzut proiectul într-una din viziunile ei și a decis să-mi vină în ajutor.

Nu mă deranjează să am companie.

Ella a crescut mult în ultimul an, și-a început anii adolescenței de care mie nu mi-e dor chiar deloc. Are fața bronzată și părul împletit ca al localnicilor. Merge la școală în micul sat de munte de aici, iar ceilalți șapte copii din clasa ei se prefac că nu este deloc diferită de ei.

Stă cu picioarele încrucișate pe masa masivă pe care am așezat-o în centrul acestei peșteri — proiectul meu — ștergând un fir de praf de pe prelata cu care am acoperit-o.

— Deci, pereții sunt curați, spune Ella.

— Da.

— Acum nu mai ai motiv să amâni.

[12] Vezi vol. 3 Lupta celor nouă. (N. Tr.)

Îmi îndrept privirea în altă parte. Aproape zilnic am vrut să plec după ceilalți, să-i găsesc — ceea ce fac aici nu este doar pentru mine. Cu toate acestea, cred că o parte din mine a ajuns să se bucure de singurătate și de sentimentul de legătură cu Himalaya. Când a fost ultima dată când am rămas mai mult timp într-un singur loc, fără să mă uit constant peste umăr?

În plus, am emoții că trebuie să pornesc după prietenii mei. Multe se pot schimba într-un an.

Din spatele ei, Ella trage cutia din lemn pentru trabucuri în care am depozitat celelalte părți ale proiectului meu. Mi-o întinde.

— Mi-am luat libertatea de a-ți aduce asta, spune ea. Poți să pleci chiar acum.

— Mi-aș fi dorit să nu-mi scotocești prin lucruri, îi spun, încruntându-mă puțin la ea.

— Haide, John, suntem telepați. Știi că e greu să-ți păzești granițele minții de mine.

Iau cutia de la ea.

— Vrei doar să-l vezi pe Nouă, îi spun.

Ella face ochii mari.

— Hei! Acum cine spionează?

Totuși, Ella are dreptate. E timpul. Gata cu amânarea asta.

Pe munte e puțină zăpadă, ziua este însorită. Merg pe poteca stâncoasă și, pe măsură ce cobor, atmosfera se încălzește. Aerul este curat. Respir adânc, dorind să savurez aerul, sau poate să-l stochez în mine. Mă opresc chiar înainte de a ajunge la mica tabără care găzduiește luptătorii Vishnu Naționalist Opt. Unul mă vede și îmi face cu mâna. Îi răspund cu același gest.

Mai trag o gură de aer în piept. Îmi va lipsi singurătatea asta.

Apoi mă avânt în sus.

Nu am mai zburat de mult. Chiar dacă mă simt puțin anchilozat, sunt totuși mai bun la asta decât în urmă cu un an. În timp ce mă înalț prin nori, simțind umezeala lor rece pe piele, fac eforturi de a mă abține să nu strig de bucurie. Mă simt bine aici; îmi face bine să-mi întind Moștenirile într-un mod cum nu am mai făcut de mult timp.

Mă simt bine când zbor într-o direcție unde știu că nu mă așteaptă moartea.

Cel puțin așa sper.

Imediat ce îmi vine acest gând în minte, două gheare puternice mă lovesc între umeri și încep să mă prăbușesc spre pământ.

Strig în timp ce reușesc să mă redresez. De îndată ce zbor din nou în siguranță, grifonul se repede din nou spre mine. Mă eschivez printre nori, evitându-i ghearele mortale — râzând în tot acest timp.

— Îmi pare rău că am plecat fără să-mi iau la revedere! îi strig lui BK. Ai stat tolănit la soare până acum, leneșule!

Se pare că himera mi-a acceptat scuzele, pentru că, în loc să mă atace, acum zboară alături de mine. Mă agăț de aripa masivă a vechiului meu prieten și zburăm așa pentru o vreme, râzând și mângâindu-i blana. Înainte de a părăsi spațiul aerian al Indiei, BK se desprinde de mine, îmi dă un răget prietenos și se întoarce.

— Mă voi întoarce curând, BK! îi strig.

Îmi întind brațele pe lângă mine, țin picioarele apropiate și-mi lipesc bărbia în piept. Este cea mai aerodinamică postură a mea. Devin invizibil și mă concentrez, mintea mea golindu-se de orice gând, ca atunci când curățam pereții peșterii. Cred că am devenit genul de individ care meditează.

Va fi un zbor lung.

Academia se construiește într-o zonă retrasă, împădurită, dincolo de Golful San Francisco. Pe măsură ce cobor văd Golden Gate Bridge și orașul de dincolo. Sub mine, cămine și săli de curs nou construite se ridică în spațiul verde. Macarale și camioane sunt parcate în apropierea locurilor unde construcțiile nu sunt terminate încă. Este ca o școală privată ciudată, dacă ignori ce se ascunde dincolo

de perimetrul împădurit: gard electrificat, sârmă ghimpată, soldați bine înarmați care patrulează pe singurul drum ce duce spre Academie.

Aparent, toate aceste măsuri sunt pentru a-i ține în siguranță pe Garzii umani. Mă întreb, totuși, ce s-ar întâmpla dacă unul dintre Garzii umani ar decide că s-a săturat de atâta învățat și se decide iasă din campus. I-ar permite soldații să iasă?

Nu vreau să mă gândesc la întrebarea asta prea mult. Nu pentru asta mă aflu aici.

Cu tot acest sistem de securitate, Academia nu este pregătită pentru indivizi care zboară invizibili. Aterizez în campus fără să fiu detectat.

Locul a fost construit ca parte a Declarației de Supraveghere a Garzilor, un set de legi adoptate de ONU după Ziua Victoriei Omenirii. Adolescenți din întreaga lume vor fi trimiși aici ca să învețe cum să-și controleze puterile și, în cele din urmă, să lucreze în slujba oamenilor. Desigur, mai sunt și alte legi — despre lorici și mogi, reguli despre când pot fi folosite Moștenirile, chestii de genul acesta.

Ca să fiu sincer, nici nu le-am citit.

În mare parte, campusul este pustiu acum. Din câte am aflat, singurii studenți care se pregătesc acum aici sunt cei care nu au unde să se ducă, cei care și-au pierdut familiile în timpul invaziei. Restul vor veni peste câteva luni, când locul se va deschide oficial.

La intrare este un afiș cu imagini care au circulat peste tot, arătând efortul oamenilor de a curăța urmele lăsate de invazie. În acest afiș, fiica președintelui stă în picioare pe o grămadă de moloz în New York, folosindu-și puterile pentru a ridica dărâmăturile, astfel încât o mamă să poată ieși de acolo cu copiii în brațe. În fundal, un drapel american flutură zdrențuit. Știrile spuneau că familia a rămas blocată acolo timp de o săptămână, dar eu am bănuit că totul a fost regizat. Să-i inspire și pe alții. Să fie sugestiv.

În partea de jos a afișului se poate citi sloganul:

GARZI UMANI, PĂSTRĂTORI AI PĂCII — VOI REPREZENTAȚI CURAJUL NOII LUMI.

Încă invizibil, mă plimb pe holurile Academiei. În scurt timp aud sunetele antrenamentului. Mă îndrept în direcția aceea, știind că acolo îl voi găsi.

Într-o sală de sport cu dimensiuni impresionante, o mână de copii își exersează *Telekinezia* între ei. Doi câte doi, aruncă unul spre celălalt mingi de fotbal fără să-și folosească mâinile și, la semnalul unui fluier, ei mai adaugă o minge. Când un grup scapă o minge pe jos, ceilalți oftează supărați și încep să facă ture de sală.

Nouă îi supraveghează pe copii de sus, de pe o pasarelă. Este îmbrăcat ca un antrenor de fotbal — pantaloni de trening și hanorac. O mânecă este fixată în pantaloni, din cauza brațului lipsă. Părul său negru este legat în coadă. M-am gândit că guvernul îl va convinge să se tundă, dar nicio șansă.

— Domnule profesor Nouă, cât timp trebuie să facem asta? se plânge unul dintre copii, iar eu abia mă abțin să nu mă bufnească râsul.

— Până mă satur eu să vă văd scăpând mingiile alea pe jos, McCarthy, se rățoiește Nouă la el.

Plutesc spre pasarelă și aterizez ușor lângă Nouă. Simte mișcarea și întoarce capul spre mine exact când devin vizibil.

— Ca să vezi, lucrezi pentru guv— *Hîîî!*

Aproape că m-a aruncat de pe pasarelă cu îmbrățișarea lui. După ce termină de stors viața din mine, mă îndepărtează puțin și se uită la mine, studiindu-mă la fel cum am făcut eu cu el.

— Eroul Johnny, să-mi trag una. Nouă din cap. Ești aici.

— Sunt aici.

Detectând lipsa mișcării la copiii de dedesubt, Nouă se uită în jos. Grupul de Garzi orfani s-au oprit și se holbează la noi. În special la mine.

— Ce naiba? le strigă el. Înapoi la treabă, viermilor!

Cu reticență, copiii fac ce le spune. Nu pot să nu râd de felul în care îi controlează Nouă. Se întoarce spre mine și mă ciupește de obraz, moment în care îmi dau seama că mi-a crescut o barbă neîngrijită. Cred că au trecut câteva luni de când nu m-am bărbierit.

— Chestia asta ar trebui să te facă incognito? mă întreabă Nouă. Să știi că nu merge.

— Profesor Nouă, huh? îi răspund, zâmbind.

— Păi, da, spune el și își umflă pieptul.

— Frate, tu nici măcar nu ai terminat liceul.

— Este un titlu onorific, zâmbește el diabolic. Uită-te la tine, arăți ca un sălbatic din munți. Unde naiba ai fost? Știi, nu a fost frumos să dispari așa, după ce am stat o săptămână după fundul tău să te îngrijesc.

Mă bufnește râsul.

— Nu m-ai îngrijit deloc. Zăceai în patul de lângă mine.

— Da, dar îți ofeream sprijin emoțional și moral.

Știu că Nouă glumește, dar există și puțin adevăr în ceea ce spune. După lupta din Virginia de Vest, imediat ce m-am simțit mai bine, m-am simțit vinovat pentru ceilalți. Îmi duc mâna la gât.

— Nu m-am simțit bine pentru ce s-a întâmplat. Trebuia să-mi pun gândurile în ordine…

— Ah, nu te mai gândi la aia, spune Nouă, bătându-mă pe umăr. Te-ai întors. Arată din cap spre copiii de jos, unii dintre ei încă privindu-ne pe furiș, pierzându-și concentrarea asupra *Telekineziei* și făcând o grămadă de ture de sală. Vrei să spui câteva cuvinte generației următoare? Să știi că înghit rahaturi de-astea. Ăștia, rătăciți, sunt favoriții mei. Îmi amintesc de noi.

Fac un pas înapoi și clatin din cap.

— Nu sunt pregătit pentru asta. Scot cutia pe care am adus-o din Himalaya. De fapt, am venit ca să-ți dau ceva. Și Lexei, dacă e prin zonă…

Nouă ridică o sprânceană mirat.

— Da, hai s-o salutăm. Am și eu ceva să-ți arăt.

Nouă le dă liber copiilor și mă conduce într-un birou de la etajul trei al clădirii. Se uită peste întinderea campusului, sau prin ceea ce ar trebui să fie o viitoare fereastră — acum, în locul ferestrelor sunt niște prelate care acoperă spațiile goale din perete. Lexa stă în spatele unui birou, uitându-se la o platformă cu mai multe monitoare. Ca și Nouă, este îmbrăcată lejer și pare că se simte în largul ei aici. Zâmbește larg când mă vede și lasă monitoarele pentru a mă îmbrățișa.

— Și tu ești profesor? o întreb.

Lexa pufnește batjocoritor.

— Nu, Nouă m-a depășit la capitolul acesta. M-am întors la rolul meu preferat: hackerul binevoitor. Îmi arată biroul și mă invită să arunc o privire. Verifică.

Mi-e greu să cuprind dintr-o privire toate informațiile care curg pe monitoarele Lexei. Sunt multe hărți cu puncte albastre, mulți boți care caută pe Internet prin forumuri și baze de date criptate după niște algoritmi pe care eu nu-i înțeleg.

— Deci, la ce mă uit?

— Stau cu ochii pe Garzi, îmi explică ea. Șterg informațiile despre ei, care sunt făcute publice. Mențin confidențialitatea familiilor lor. Chiar dacă sunt sub protecția Academiei, nu știi niciodată ce se poate întâmpla. Ca să nu mai spun că unele guverne nu sunt prea fericite de această inițiativă.

— E necesar să faci asta?

— Mai bine în siguranță decât păreri de rău. Lawson și ceilalți Garzi umani au fost cumsecade cu noi, dar…

— Dar sunt unele rahaturi de-astea care te fac să-ți pui întrebări, intervine Nouă, dându-mi o hârtie oficială guvernamentală. O citesc rapid.

Eu, subsemnatul, afirm că sunt om născut pe cale naturală pe Pământ și sunt un cetățean care respectă legile Națiunii Garzilor Pământeni. Prin semnarea acestui document, jur în fața Garzilor Pământeni, divizia de menținere a păcii înființată de ONU și administrată de SUA. Jur să apăr planeta și interesele națiunii mele suverane și ale aliaților săi împotriva tuturor dușmanilor, pământeni sau extratereștri; jur că voi fi credincios și loial Garzilor Pământeni; jur că îmi voi folosi Moștenirile numai în serviciul planetei mele; jur că voi respecta ordinele Înaltului Comandament al Garzilor Pământeni conform regulamentelor și Codului Militar.

Mă uit la Nouă puțin nedumerit.

— Chestia asta este legală?

— Habar n-am, John. Eu sunt profesor, nu avocat.

— Lawson ne asigură că este doar o formalitate, spune Lexa. Dar stăm cu ochii în patru, pentru orice eventualitate.

— Ei bine, în caz că face careva vreo prostie…, încep eu, apoi le arăt ce am adus cu mine.

În New York, reconstruirea orașului este încă în desfășurare. A trecut un an și încă se curăță molozul clădirilor dărâmate de bombardamentul mogadorienilor. Acolo unde locurile au fost curățate, echipe de muncitori se pregătesc pentru reconstrucție. Același lucru se întâmplă în toate orașele lumii. Ziua Victoriei Omenirii a fost cu pagube și victime.

Plutesc deasupra unui șantier, zâmbind când văd o strălucire argintie familiară. Într-o groapă care va deveni fundația unui zgârie-nori, Daniela își folosește *Împietrirea* ca să refacă structura crăpată.

— La naiba! exclamă un tip cu cască. Dacă o să continui așa, o să-mi pierd locul de muncă, scumpo.

— Nu sunt scumpa ta, tataie, îi răspunde Daniela și face cu ochiul către echipa de muncitori. După felul cum râde și schimbă priviri cu ceilalți, îmi dau seama că asta este o scenă obișnuită.

Daniela iese din șantier și pornește pe trotuar, întâmpinând o doamnă mai în vârstă care merge în baston. Femeia se oprește și o îmbrățișează pe Daniela, iar ea se apleacă și mângâie un golden retriver pe care femeia îl ține în lesă. Femeia îmi pare cunoscută, dar îmi dau seama imediat cine este.

— Ți-ai uitat prânzul, iubito.

— Mulțumesc, mamă, îi spune Daniela.

În timpul călătoriei mele prin lume, nu toate scenele sunt frumoase. Unele nu au finaluri fericite.

Deja era noapte când am ajuns în Montreal și am găsit-o pe Karen Walker. Trecea prin parcarea aproape pustie a unui aeroport, îmbrăcată cu un pardesiu ca să se apere de aerul rece al serii, ținând un ziar sub braț și mergând apăsat pe tocurile ei zgomotoase.

Mai era cineva în parcare — un tip palid, de vârstă mijlocie, cu părul ciufulit de vânt, care trăgea după el un troler.

Lumina unui stâlp din parcare este stinsă, lăsând puținele mașini din zonă în umbră. Când bărbatul ajunge în zona aceea, Walker strigă după el.

— Scuzați-mă! face ea, arătându-i ziarul. *Excusez-moi!* V-a căzut ziarul!

Omul se întoarce nedumerit.

— Poftim? Nu este—

Fft-fft.

Două focuri trase din arma cu amortizor de sunet ascunsă în ziar, una în piept și una în cap. Omul nici nu știe ce l-a lovit. Cade, iar Walker se duce imediat la el. Îl trage în locul întunecat dintre mașini.

O ajut cu *Telekinezia*, apărând la câțiva metri distanță de ea. Ea se sperie, sare înapoi și îndreaptă arma spre mine, apoi o coboară rapid și se preface că nu am luat-o prin surprindere.

— John.

— Karen. Sper că ai un motiv bine întemeiat pentru asta.

— Am, răspunde ea.

Walker deschide valiza tipului și scoate hainele grămadă. Caută și găsește o Biblie. Deschide cartea și vedem o scobitură.

Înăuntru sunt trei flacoane cu mâzgă neagră. Pielea mi se face ca de găină când o văd.

— Câtă substanță de-asta există în lume? o întreb.

— Nu știu. Din punctul meu de vedere, oricât de puțină ar fi, tot e prea multă.

Walker scoate propriul flacon din pardesiu. După mirosul de ou stricat, cred că în flaconul ei are acid sulfuric. Cu grijă, ea toarnă acid în fiecare flacon cu mâzgă mogadoriană, distrugându-i conținutul.

— Cine era tipul? o întreb.

— Doar un nume pe o listă, îmi spune, privindu-mă direct în ochi. O listă foarte lungă. Știi, mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

Scot cutia pentru trabucuri și o deschid.

— Vom putea vorbi despre asta curând.

Văzând mâzga aceea neagră, mi-am amintit de ultima noastră bătălie cu Setrákus Ra. După ce m-am agățat de Setrákus Ra, totul a fost ca prin vis. Îmi amintesc cum mi-a rupt oasele, cum mi-a fărâmat corpul, viziunea cu Sarah și cineva care s-a aplecat peste mine și m-a sărutat ca să-mi dea puterea de a continua să trăiesc.

Îmi amintesc că am zburat. Sus, afară, lăsând căldura aceea în urmă, scăpând de duhoarea morții. Îmi amintesc blana moale a lui Bernie Kosár în care stăteam cu fața îngropată.

Îmi amintesc că cineva plângea, că ne-am oprit pentru scurt timp în peșteră, încă fiind în interiorul muntelui. Îmi amintesc că am reușit să deschid ochii doar puțin, suficient cât să văd o creatură cu blană cenușie — în parte lup, dar cu picioare de păianjen, plină de sânge, stând nemișcată. O himeră înghețată în ultima sa formă.

Îmi amintesc că Adam legăna trupul himerei, pe Praf, plângând cu fața îngropată în blana de pe gâtul lui.

— M-a scos afară… Mi-a salvat viața…, îmi amintesc că îi spunea Adam lui Șase, delirând, aproape mort.

Apoi am închis ochii de tot. Nu am mai suportat să văd mai mult.

Abia mai târziu am aflat ce s-a întâmplat. Praf a coborât în prăpastie după Adam, a luat o formă care să-i permită cățărarea înapoi și l-a cărat pe Adam cât mai departe. A trebuit să-și înfigă colții în Adam ca să-l care în siguranță și, după ce Praf a murit, unul din colții lui a rămas înfipt în umărul lui Adam.

Acum, Adam poartă acel colț la gât, legat cu un șnur din piele. Acesta este unul dintre puținele lucruri care i s-au permis să le aibă aici, în lagărul din Alaska.

Când îl găsesc, Adam stă în fața unui foc mic cu mâinile în buzunarele unei haine de iarnă. E un frig de crapă pietrele aici. Părul i-a mai crescut și îi iese de sub căciula din lână. Chiar și îmbrăcat gros, tot tremură de frig. Zăpada e viscolită. Este după-amiază, dar soarele nu se vede. În această regiune din Alaska — la cincizeci de mile de cel mai apropiat oraș —, în această perioadă a anului nu este lumină[13].

---

[13] Noaptea și ziua polară.
În regiunile polare, în funcție de latitudinea locului, pe o durată mai mică sau mai mare din an, soarele fie rămâne 24 de ore și mai mult deasupra orizontului („ziua polară”), fie dedesubtul lui („noaptea polară”). În zonele din imediata vecinătate a cercului polar (dar în interiorul regiunii polare), cele mai multe zile din an sunt normale (cu perioade de lumină și de întuneric), însă în perioada solstițiului de vară, timp de una sau mai multe zile, soarele doar se apropie de orizont fără să apună; similar, în perioada solstițiului de iarnă una sau mai multe zile soarele nu răsare. La pol aceste excepții au loc tot timpul anului, astfel încât acolo în decursul unui an lumina de zi durează in continuu 6 luni, urmată de 6 luni de întuneric (noapte).

ONU a construit acest lagăr special pentru a-i ține închiși pe mogadorienii care s-au predat, ori au fost capturați. *Cultivații* au luptat până la ultimul; nu știau altceva ce să facă. Cu toate acestea, unii *neaoși* au ținut la viața lor, autoconservare, mai ales după ce Setrákus Ra a fost ucis.

Lagărul are câteva case lungi, mâncarea le este aruncată din aer, în rest nimic. Un mic sat de mogadorieni în mijlocul pustiului — un sat al cărui perimetru este păzit de soldați ONU care depășesc numărul mogadorienilor supraviețuitori. Soldații au câteva rachete pregătite permanent. Drone special concepute să reziste la condițiile meteo de aici survolează zona.

S-a vorbit despre executarea lor. Încă se mai discută. Deocamdată, mogii capturați stau aici și așteaptă.

— Renunț la învățăturile Marelui Mincinos! strigă un mog cu multe cicatrici pe capul său chel și aruncă în foc Marea Carte. Câțiva mogi, printre care Adam și Rex, vin să-l felicite și să-l îmbrățișeze.

Poate că există speranță pentru reabilitare.

Un alt grup de mogi urmăresc cum arde cartea. În ochii lor se citește răutatea. Dintre ei, unul se remarcă în mod special. Este o femeie cu părul negru, cu câțiva ani mai tânără decât Adam și cu aceleași trăsături ascuțite. Femeia și grupul ei par că nu vor altceva decât să-i omoare pe adepții lui Adam și, judecând după zgârieturile și vânătăile de pe fețele unora dintre prietenii lui Adam, au existat astfel de încercări.

Adam se uită în direcția *neaoșilor* agresivi, cu bărbia ridicată în semn de sfidare.

O sirenă începe să sune. Un avertisment pentru mogi că trebuie să se disperseze. Una din regulile de aici este că nu au voie să se adune în număr mare la un loc.

În timp ce mogii se întorc la casele ce le-au fost repartizate, eu plutesc alături de Adam.

— Probabil că nu ar fi o idee bună să mă fac vizibil aici, nu? îi șoptesc lui Adam fără să devin vizibil. Sirena e destul de gălăgioasă încât să-mi acopere vocea.

Întregul corp al lui Adam se încordează, strânge pumnii și, pentru o clipă, cred că e pe cale să se arunce asupra mea. E la limită și îi este frică să nu fie ucis pe la spate.

— Ușurel, îi spun. Eu sunt.

Adam își recapătă repede calmul. Îngenunchează în zăpadă și se preface că își leagă șireturile. Ceilalți mogi se îndreaptă morocănoși spre case, lăsându-ne singuri.

— John, spune Adam încet, fantoma unui zâmbet trecând peste chipul său. Mă bucur să te văd… ăăă, să-ți aud vocea.

Îmi pun mâna pe umărul lui, dar fără să-l fac invizibil și pe el. Las *Lumenul* să se declanșeze puțin, radiind căldură.

— Mă răsfeți, oftează el.

— Te-aș putea scoate de aici chiar acum, îi spun. Nimeni nu ar ști.

— Prietenii mei vor observa când nu va mai fi nimeni care să-i apere de ceilalți. În plus, tehnic vorbind, pot pleca de aici oricând.

Este adevărat. Datorită rolului său în lupta împotriva invaziei mogadoriene, Adam a primit chiar din partea generalului Lawson un document care îl absolvă de orice vină, dar Adam a ales să nu se folosească de asta. Când *neaoșii* au început să fie transportați spre lagărul din Alaska, Adam îi aștepta aici.

— Am văzut o femeie mog care seamănă cu tine, îi spun precaut, nefiind sigur dacă e bine să aduc asta în discuție.

— E sora mea, spune Adam cu tristețe. L-a iubit mult pe tata. Cred că acum mă urăște de moarte, dar poate că într-o bună zi…

— Și mama ta?

Adam clatină din cap.

— A dispărut. Poate a murit în lupta pentru invazie, sau poate se ascunde. O parte din mine speră că va apărea aici cândva, pe de altă parte sper să nu ajungă aici niciodată.

— Vrei să nu fie nevoită să locuiască aici?

— Mă gândesc de partea cui ar putea fi. E sumbru, John, dar asta e datoria mea acum. Aici pot face mai mult bine decât dacă aș fi în altă parte.

Nu mai continui discuția. Nu-mi place să-mi văd prietenul aici, alături de niște fanatici, dar nici nu vreau să spun că sunt de acord cu el. Totuși, e posibil să aibă dreptate.

Iau mâna lui Adam și îi pun în palmă un obiect pe care l-am scos din cutia mea pentru trabucuri. Se uită în jos, surprins de strălucirea albastră care îi radiază în palmă. Ascunde obiectul imediat.

— Pentru când vei fi pregătit, prietene, îi spun.

Am terminat cu vizita în Alaska și mă îndrept spre următoarea destinație. Ultima oprire o fac în America de Nord. Am amânat asta destul.

Nu am mai fost în Paradise de când m-am furișat în oraș împreună cu Sam, după ce am vizitat buncărul tatălui său. Era să fiu ucis în noaptea aceea, dar trebuia s-o văd pe Sarah.

Îndată ce văd orașul la orizont, mă cuprinde o transpirație rece. Privirea îmi este atrasă de casa familiei James. Acoperișul este găurit și ars. Nu l-au mai refăcut niciodată după incidentul de la petrecerea lui Mark, când am fost prins sărind de la fereastra de la etaj.

Niciodată nu m-am înțeles bine cu Mark. Nu ne-am plăcut niciodată. Cu toate acestea, el a făcut tot posibilul să ne ajute. A făcut mult bine, dar a murit într-un mod oribil pe care nu-l merita. Nicio știre difuzată la televizor nu îl menționează pe Mark James.

Într-o bună zi, mi-aș dori să mă pot întâlni cu tatăl său. Am făcut câteva căutări pe Internet și am aflat că a renunțat la postul de șerif și a plecat din Paradise. Aș vrea să-i spun ce s-a întâmplat cu Mark și ce a făcut el pentru noi înainte de a muri, chiar dacă s-ar putea să nu dorească să audă asta.

Sunt două lucruri pentru care nu sunt pregătit. Acesta este unul dintre ele. Celălalt este încă aici.

Aterizez în curtea familiei Goode, fericit să-l văd pe Malcolm lucrând în grădină. Îmi ia cam un minut până să-mi dau seama de ce peticul de pământ pe care îl îngrijește arată atât de ciudat — acolo este ascuns buncărul său. Se pare că Malcolm și doamna Goode au decis să niveleze puțul prin care el obișnuia să coboare în camera sa secretă. În pământul proaspăt săpat au plantat flori de toate culorile posibile. Presupun că rămășițele lui Pittacus Lore sunt îngropate acolo și, dacă este așa, îmi imaginez că e mulțumit de acest loc de odihnă veșnică.

Când mă vede, Malcolm mă strânge în brațe și rămânem așa pentru o vreme. Apoi mă uit acolo unde privește și el. Acesta este locul. Mă gândesc la tot ce s-a întâmplat aici. Pentru o secundă, îmi imaginez că Malcolm este Henri.

După ce îi dau cadoul pe care l-am dat și celorlalți, Malcolm încearcă să mă oprească la cină.

— Nu pot, îi spun. Mai am multe de făcut.

— Încă mai vrei să salvezi lumea, huh? spune el cu tristețe.

— Nici chiar așa. Mă duc să-l vizitez pe Sam.

— Spune-i s-o sune pe maică-sa! Și spune-i să vină acasă ca să-și termine liceul, altfel nu va intra la o facultate bună. Ar trebui să existe o limită și pentru vacanțele astea, indiferent câte planete salvează.

Râd și promit să-i transmit lui Sam toate acestea. Devin invizibil, îmi iau zborul din curtea lui Malcolm și aterizez câteva case mai încolo.

Casa lui Sarah Hart.

Stau pe trotuarul din fața casei, invizibil și nemișcat. Este așa cum mi-o amintesc. Îmi imaginez că alerg pe trotuar, că sun la sonerie, bucuria de a o revedea... M-ar invita înăuntru, casa ei ar mirosi la fel de frumos ca întotdeauna, iar noi—

Nu se vede nicio mișcare la ferestre. Nu se vede nicio lumină. Pe peluza din față stă un afiș:

DE VÂNZARE.

Mi-am imaginat asta de o sută de ori în ultimul an. Mi-am imaginat că aș veni și aș suna la ușă, ca pe vremuri; că m-aș întâlni cu părinții lui Sarah și le-aș spune cât de mult am iubit-o pe fiica lor și cât a însemnat ea pentru mine, cât a însemnat ea pentru toată lumea, chiar dacă mulți nu știu asta… și cât de rău îmi pare că am târât-o în tot ce s-a întâmplat. M-aș arunca la picioarele lor și le-aș cere iertare.

Mi-am imaginat toate acestea de multe ori, dar nu o pot face. Nu vreau să urc acele trepte.

Sunt prea înspăimântat. Nu vreau să le văd privirea din ochi. Nu vreau să mă lupt cu durerea pe care am provocat-o.

Poate, cândva, voi fi pregătit.

Dar nu azi.

Am ajuns în Muntenegru odată cu Șase și Sam, care se află într-un tur prin Europa. Au campat într-o porțiune mai retrasă a plajei Jaz. Chiar dacă e noapte, apa strălucește ca un cristal, iar coamele violete ale dealurilor din apropiere dau un contrast uimitor. Mă bucur pentru ei — felul în care au călătorit, câte au văzut într-un an — dar în același timp, mă doare sufletul că nu sunt eu în locul lor.

Le găsesc focul de tabără și cortul pe plajă, dar nu și pe ei. Le iau urmele pașilor și ale hainelor împrăștiate până la apă. Îi văd acolo, două siluete în lumina lunii, îmbrățișați în apă.

Zâmbesc și mă uit în altă parte.

Chiar dacă mi-e dor de ei, nu vreau să fiu al treilea în povestea lor. Pe lângă asta, nu am mai vorbit cu Șase de când — ei bine, de când mi-a salvat viața. O viață pe care eram pregătit să mi-o dau. La fel ca și familiei lui Sarah, nu știu ce i-aș putea spune. Deocamdată, e mai bine să nu spun nimic.

Din cutia pentru trabucuri scot două pandantive. Sunt sculptate din piatra de loralit găsită în peștera din Himalaya. Pe pandantive am gravat semnul loric pentru UNITATE. Le las pe sacii de dormit și găsesc o bucată de hârtie pe care le scriu câteva cuvinte. Le spun cum funcționează pandantivele, că trebuie doar să vizualizeze Himalaya și ar trebui să-i teleporteze în camera pe care am curățat-o de trecut și am pregătit-o pentru viitor.

Le scriu asta pentru că vreau să-i văd curând, și spun asta sincer.

Pe Marina am găsit-o cel mai greu. Dacă nu ar fi fost apelurile sale sporadice către Ella din ultimele luni, cred că mi-ar fi luat săptămâni să dau de ea. Când o întrebam despre Marina, Ella tăcea întotdeauna. Sau îmi spunea că Marina nu mai este aceeași, că e paranoică, plină de mânie.

O găsesc navigând cu o barcă cu motor între niște insule pustii din Pacificul de Sud. Are fața arsă de soare, părul întărit de la apa sărată, iar sub ochi are cearcăne. Am senzația că e singură de mai multă vreme — recunosc semnele; le-am văzut la mine. Buzele i se mișcă chiar și când nu vorbește, mâinile îi tremură, ochii nu rămân mereu concentrați.

Am crescut în război, iar acum — acum suntem liberi. Fiecare se manifestă diferit.

Când apar prima dată în fața ei, nu tresare la fel de tare ca ceilalți.

— Ești tu cu adevărat, sau am înnebunit de tot?

— Eu sunt, Marina.

Zâmbește cu zâmbetul acela blând și răbdător al ei, pe care mă bucur să îl văd.

— Slavă Domnului! Ai venit la fix, spune ea.

Nu o întreb unde mergem. Conduce barca cu motor într-o anume direcție, de parcă a mai făcut drumul acesta până acum. Mă aplec pe spate și las apa să mă stropească pe obraji și soarele să mă bată pe umeri.

În cele din urmă, Marina îmi dă un telefon mobil. Degetele ni se ating și constat că e rece ca gheața.

— Am văzut asta pe Internet și — nu m-am putut abține, spune ea

Redă un videoclip pe care l-a descărcat de pe YouTube. Desigur, recunosc locul imediat. Este muntele din Virginia de Vest, sau ce a mai rămas din el. Acum, acolo este un crater, rezultatul final al bombardamentului nostru asupra acelui loc infernal. Videoclipul a fost filmat la o săptămână de la ultima noastră bătălie, când diferite agenții guvernamentale începuseră să strângă rămășițele.

În timp ce câțiva muncitori dădeau la o parte niște stânci, ceva a țâșnit de acolo ca o rachetă și a dispărut în aer. Camera încearcă să urmărească chestia aceea, dar nu este destul de rapidă.

— Nu ne-a apărut niciodată cea de a patra cicatrice, John, spune Marina cu vocea tremurându-i.

— Poate că vraja a fost ruptă.

— Asta am crezut și eu un timp. Chiar am încercat să mă conving singură… Ea clatină din cap și continuă. Știu ce fel de locuri îi plac. Îmi amintesc de când… de când ne-a povestit despre el. Îi plac locurile calde și tropicale. Retrase.

— Și?

— L-am găsit săptămâna trecută, spune ea

Marina oprește motorul când ne apropiem de o insulă mică. Cred că ar dura mai puțin de o oră să cutreieri toată insula. Doar nisip și palmieri pitici. Ne apropiem, valurile ducându-ne spre mal.

Tipul care stă pe plajă, pescuind, este îngrozitor de slab. Din locul în care ne aflăm, îi văd foarte bine coastele și șira spinării. Din cauza faptului că a slăbit foarte mult și repede, pielea îi atârnă în falduri pe brațe și pe burtă. Mai urâte sunt petele întunecate de pe piele, ca niște tumori, ca obsidianul întărit. Poate că acesta este rezultatul înecării în lacul de mâzgă al lui Setrákus Ra. O altă desfigurare permanentă, pe lângă ochiul lipsă.

Cel care stă acolo este Cinci. Sunt sigur că ne-a văzut. Alte bărci nu mai sunt cât vezi cu ochii. Probabil că ne-a văzut de la câteva mile.

— Când l-am văzut murind, John, nu m-am gândit decât la modul oribil în care i s-a întâmplat. Să mori în felul acesta…, continuă ea ezitant, privindu-l pe Cinci. Dar am simțit — și nu sunt mândră s-o recunosc — am simțit că s-a făcut dreptate. Că a primit ceea ce merita.

Marina își cuprinde umerii cu mâinile. Chiar și în plin soare, pe pielea ei este o pojghiță de gheață.

— M-am rugat, John. Am — am încercat să trec peste asta, așa cum au făcut-o și ceilalți. Dar morții mă bântuie. Nu doar Opt, ci și Sarah, Mark, Adelina și Crayton, oamenii pe care i-am văzut pe munte, milioanele de oameni uciși în bombardament. Și mă gândesc — cum ar putea cineva să treacă peste asta? Cum? Cum, când încă mai există oameni ca el în lume? Cum, când nu există *dreptate*?

Înghit în sec cu putere.

— Nu știu, Marina.

— Vin de o săptămână aici. Stai chiar aici și îl privesc. Știe că suntem aici, chiar dacă nu spune nimic. Parcă — parcă mă invită. Sau mi-o cere. Vrea să-l scot din nenorocirea lui.

Privesc peste apă, Cinci nu pare într-o condiție bună. Lăsat aici în voia sorții, nu cred că va supraviețui.

— John, mi-as spus cândva că va depinde de mine ce se va întâmpla cu el. *După*, așa mi-ai spus. Dar nu vreau această responsabilitate. Nu vreau să mai duc povara asta — el, războiul, totul. Nu le pot duce singură.

O îmbrățișez. E rece la atingere, așa că îmi activez *Lumenul* contracarându-i frigul. Plânge. Plânge cu suspine și își duce mâna la gură, probabil ca să nu o audă Cinci.

— Hai să plecăm de aici, îi spun, dându-i ultimul pandantiv. Lasă-mă să te duc într-un loc unde să ne gândim la ce va urma. Împreună.

Marina ezită, privindu-l pe Cinci.

— Și cu el ce facem?

— El este o fantomă. Noi, nu.

Marina se întoarce cu mine în Himalaya. Când vede ceea ce am făcut cu peștera, cu peștera lui Opt, își trece mâinile peste locurile unde au fost picturile, simțind netezimea pietrei. Apoi începe să plângă.

După ce se liniștește, Marina vine în fața mea și îmi cuprinde fața în mâini.

— Îți mulțumesc, John, spune ea încet. Lacrimile încă nu i s-au uscat de pe obraji. Îi îndepărtez o șuviță de păr.

Mă sărută. Nu știu ce vrea să însemne asta.

Poate nimic.

Se înroșește, zâmbește și se îndepărtează încet. Îi zâmbesc și eu. Dintr-odată, peștera din Himalaya devine mult mai caldă.

Poate că asta înseamnă ceva.

În centrul peșterii, trag prelata pentru a-i arăta Marinei la ce am lucrat timp de un an. Din copaci tăiați de la marginea muntelui și piatră loralită am făcut o masă. Masa este mare și rotundă, ca să ne amintească de masa din centrul Camerei Bătrânilor de pe Lorien. La fel cum am făcut cu pandantivele, mi-am folosit *Lumenul* ca să gravez simbolul loric pentru UNITATE.

În cele din urmă, vor veni și ceilalți. Unii doar în vizită, alții pentru un sejur mai lung. Sper că, într-o bună zi, locul acesta va deveni centrul unde să fie asigurată siguranța Pământului și fericirea oamenilor.

Încă mai există amenințări cu care se confruntă planeta asta — amenințări în fața cărora loricii, oamenii și chiar mogii trebuie să facă front comun. Ne vom aduna aici pentru a rezolva aceste probleme — noi, Garzii, vechii noștri aliați și cei pe care nici nu i-am întâlnit încă.

Între timp, avem destule probleme de rezolvat, împreună și separat. Trebuie să ne găsim locul în această lume, să-i vindecăm pe cei pe care i-am rănit, să trăim la adevăratul nostru potențial — acestea sunt lucruri cu adevărat înfricoșătoare.

Există o diferență între masa pe care am construit-o aici și cea a Bătrânilor de pe Lorien. Aici nu există loc pentru Loridas, Setrákus sau Pittacus. Nu sunt nouă scaune. Sunt atâtea scaune câte avem nevoie și suficient spațiu în încăpere. Iar dacă spațiul devine prea aglomerat, ne putem extinde.

Am terminat cu numerele.

Toate cărțile și ordinea citirii lor

1. I Am Number Four
1.1. Six's Legacy – collected in The Lost Files: The Legacies.
2. The Power Of Six
2.1. Nine's Legacy – collected in The Lost Files: The Legacies.
2.2. The Fallen Legacies – collected in The Lost Files: The Legacies.
3. The Rise of Nine
3.1. The Last Days of Lorien – collected in The Lost Files: Secret Histories.
3.2. The Search for Sam – collected in The Lost Files: Secret Histories.
3.3. The Forgotten Ones – collected in The Lost Files: Secret Histories.
4. The Fall of Five
4.1. Five's Legacy – collected in The Lost Files: Hidden Enemy.
4.2. Five's Betrayal – collected in The Lost Files: Hidden Enemy.
4.3. Return to Paradise – collected in The Lost Files: Hidden Enemy.
5. The Revenge of Seven
5.1. The Fugitive – collected in The Lost Files: Rebel Allies.
5.2. The Navigator – collected in The Lost Files: Rebel Allies.
5.3. The Guard – collected in The Lost Files: Rebel Allies.
6. The Fate of Ten
6.1. Legacies Reborn – collected in The Lost Files: Zero Hour.
6.2. Last Defense – collected in The Lost Files: Zero Hour.
6.3. Hunt for the Garde – collected in The Lost Files: Zero Hour.
7. United As One
8. Generation One
8.1. Out of the Ashes – also collected in The Legacy Chronicles: Trial by Fire.
8.2. Into the Fire – also collected in The Legacy Chronicles: Trial by Fire.
8.3. Up in Smoke – also collected in The Legacy Chronicles: Trial by Fire.
9. Fugitive Six
9.1. Chasing Ghosts – also collected in The Legacy Chronicles: Out of the Shadows.
9.2. Raising Monsters – also collected in The Legacy Chronicles: Out of the Shadows.
9.3. Killing Giants – also collected in The Legacy Chronicles: Out of the Shadows.
10. Return to Zero

PITTACUS LORE

PITTACUS LORE este unul dintre Bătrânii Înțelepți care conduc planeta Lorien. În ultimii doisprezece de ani, el venit pe Pământ pentru a ne pregăti pentru războiul care va decide soarta Terrei. Locația lui este necunoscută.

COPYRIGHT

www.epicreads.com

ISBN 978-0-06-238765-3 (hardcover)
ISBN 978-0-06-245841-4 (int'l ed.)
ISBN 978-0-06-247929-7 (special ed.)
EPub Edition © June 2016 ISBN 9780062387677
16 17 18 19 20 CG/RRDC 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
FIRST EDITION

CREDITS

COVER ART © 2016 BY CRAIG SHIELDS
SERIES DESIGN BY RAY SHAPPELL

ABOUT THE PUBLISHER

Australia
HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Australia
www.harpercollins.com.au

Canada
HarperCollins Canada
2 Bloor Street East – 20th Floor
Toronto, ON M4W 1A8, Canada
www.harpercollins.ca

New Zealand
HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, New Zealand
www.harpercollins.co.nz

United Kingdom
HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
London SE1 9GF, UK
www.harpercollins.co.uk

United States
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com